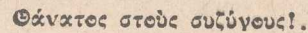

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΣ

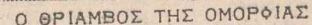

ἡ ἀνὰ αὐτὴν ἡ ὅταν νομίζε πως τὴν κα-
 ὡμετανοιοῦσαν
 Ἄνάειοι κληροικοὶ ὑποστήριζαν αὐτὴ τὴν
 ἰδίῳ κ' ἔδιναν ποικιλοτρόπως ἄφρονι
 ἀσσίαν στὶς νυναικές προῦ ἠθέλαν ν' ἀ-
 λλαγοῦν ἀπὸ τοῦ συγκύριου τῶν ἰε-

Μεταξύ των πελατών της συγκαταλέγονται πολλοί ή όποιοι, άνθρωποι των νοματικών πολιτικών κλπ. Λέγεται επίσης ότι νας διαπρέπη. Άγνους πολιτικούς δια-
 χίζει για φορά τη βδομάδα τη Μάνχη,
 ιά να ευπιστευθί τον εαυτό του στις
 ροντίδες της Γαλλίας κομμάσι.

CREUDON

διδῶν ἄνω τῶν 20 ἐτῶν κί' ἄνυπ
τοῦ κρητιστῶν ἄνω τῶν 17 εἶνε

Ο « ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ »
ένός βασιλέως

'Εδουάρδος Ζ' — "Αλις Κέππελ

.....
της. Κι' ἐκεῖ τελείωσε τὴ ζωὴ της.
.....

“Ασπρα και Ξαρά”
ΔΟΝΤΙΑ με την
OREODONT
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το μαξιλάρι

Το Νοέμβριο του 1811, έ-
να πρωινό, ο Μ. Ναπολέων
τερωνώντας από μιαν αίθου-
σα του Κραμαρικού, συνάν-
τησε την Κυρία Ντέ Μοντε-
γκιέ που κρατούσε στην
αγκαλιά της το γιού του, το
Βασιλιά της Ρώμης. Πλησι-
ασε και χαιδέψε το μάγου-
λο του μωρού.

— Ο γιός μου συναχώθη-
κε την περασμένη εβδομά-
δα είπε ο Αυτοκράτορας.
Μην πολυκαυτε τους για-
τρούς, Κυρία μου. Το παιδί
αυτό έχει γερή κόρα. Πε-
ριποιηθείτε το σεις. Έλπιζω
πως σε λίγο θα μου αναγ-
νέυειτε πως έβγαλε τα τε-
λευταία τέσσερα δόντια του.

Καθώς απομακρύνονταν κα-
τόπιν ο Ναπολέων στάθηκε
μόνος στο γρεναδιέρο που
φύλαγε στην είσοδο της αι-
θουσας.

— Λοιπόν, Γκρανζιέ, δε
βρίσκετε πως το παιδί μου
είναι ωραίο; του είπε.

Ένα δάκρυ κύλησε πάνω
στο λευκό μουστάκι του
στρατιώτη. Ο Αυτοκράτο-
ρας, που δεν του άρεσαν
οι φλυαρίες, νωπευθήκε
απ' το δάκρυ αυτό και απο-
μακρύνθηκε.

Το επόμενο έτος, στα
1812, διωγμένος απ' την
πυρκαχιά της Μόσχας ο Αυ-
τοκράτορας αποβόχθηκε. Οι
γενναίοι, οι ανίκητοι στρα-
τιώτες του, παλεύουν με
την πείνα, τη νύχτα, το
χιόνι, τους λύκους. Ο πά-
γος ζυγιάζει τα κορμιά
το τρομερό κρύο τα περουνιά-
ζει. Όταν βαδίζουν, μά-
τια γυρεύουν κάτι να φα-
νε, λίγο ρυζί, καμιά πα-
τάτα. Μόλις μιλούν, μόλις
τρώνε και πεθαίνουν, πε-
θαίνουν από εξάντληση. Ο
Αυτοκράτορας, σαν ακία,
πληγαισθένεται σκεπτικός,
αμίλητος.

Στις 8 Νοεμβρίου το 4ο
Σωμα Στρατού βρισκόταν
στις πεδιάδες της Βιάμας.
Καμιά είκοσαριά άντρες,
γρεναδιέροι, πυροβολητές,
καρραμπινιέροι, ουσάροι κ'
ένας στρατηγός σκαλίζουν
τη φωτιά γύρω από ένα
τσουκάλι γεμάτο από αλο-
γίοιο αίμα.

Ξαφνικά ένας γρεναδιέ-
ρος, που τουρτουρίζε απ'
το κρύο μέσα στον σκιερό
μανδύα του, πλησιάζει.
Κάποιος τον αναγνώρισε:

— Ο Γκρανζιέ!

— Μάρτιος 1811, είπε ο
Γκρανζιέ με γλυκιά φωνή.
Ο Βασιλιάς της Ρώμης
είναι σήμερα είκοσι μηνών.
Και χαριτωμένος, ροδόκα-
κινος, αληθινός γιός Αυ-
τοκράτορα. Ο Βοναπάρτης
είδε το γιού του όταν ήταν
στη Δοσόδη...

— Η διανομή του ρυζιού με
το αλογίσιο αίμα είχε αρ-
χίσει. Οι άντρες έφταναν με
δρεζί.

— Και να σκέφτεται κα-
νείς ψιθύρισε ο Γκρανζιέ,
πως όταν θα γίνει Αυτοκρά-
τορας ο μικρός δεν θα κη-
δέα από μας, ούτε καν μια
ανάμνηση.

— Δεν έχουμε να του
προσφέρουμε παρά τα ζίφη
μας, είπε ένας αξιωματι-
κός.

— Ένας στρατιώτης έβγαλε
απ' το μανδύα του ένα
σκαλιστό χρυσό κουτί, γε-
μάτο διαμάντια: λαφύρο
πολέμου.

— Αυτό είναι, δ.τι έχω
καλύτερο, είπε. Το προσέ-
ρω στο μικρό Βασιλιά της
Ρώμης.

Ο Γκρανζιέ κούνησε το
κεφάλι του.

— Αυτά είναι κλεμμένα,
μουρμούρισε. Ένα παιδί
σαν κι' αυτό, δεν παίρνει
τέτοια δώρα. Εσύ θαβούλ,
τί του προσφέρεις; ρώτησε
ένα συνάδελφό του.

— Τις εικόνες μου, απάν-
τησε εκείνος κι' έδειξε δύο
μικρούς πίνακες του Ραφα-
ήλου.

— Και σύ, Δελζούλ;
— Ένα Χριστό από έλε-
φαντοκόκκαλο.

— Και σύ, στρατηγέ μου;
ρώτησε ο Γκρανζιέ.

— Ο στρατηγός που ήταν
λίγο μεθυμένος, είπε:

— Ένα δώρο για το γιού
του Αυτοκράτορα;... Χμ...

Ο Ναπολέων περιπλανώ-
μενη ακία, σκετόταν πίσω
τους, δίχως να τον έχουν
αντιληφθεί και τους άκουγε.

— Προσφέρει τα τραυμά-
τα μου, συμπλήρωσε ο στρα-
τηγός.

Κάποιος ρώτησε τότε τον
Γκρανζιέ:

— Και σύ, Γκρανζιέ, τι έ-
χεις πιο πολύτιμο;

— Τα μουστάκια μου! φώναξε περήφανα ο Γκραν-
ζιέ.

Μερικοί βετεράνοι γελα-
σαν. Θυμήθηκαν πως ο Αυ-
τοκράτορας κάποτε, όταν
είχε κέφι, τους τραβούσε
τα μουστάκια κ' αυτό τους
ένθουσιαζε.

— Ακούστε, ξανάπε ο
Γκρανζιέ, έχω μια ιδέα. Θα
σας την πω. Πλησιάζετε!

Δύο μέρες αργότερα, ο
λοι αυτόι οι στρατιώτες,
που υπόφεραν απ' την πεί-
να το κρύο και τις χιλίες
δυο στερήσεις σκημάτων
πάνω κάτω δυο, λόχους —
ό,τι απέμεινε απ' τη μεγά-
λη στρατιά — και στάθηκαν
σε ποσοχή μπροστά στον
Αυτοκράτορα.

— Τι με θέλουν; ρώτησε
ο Ναπολέων ανήσυχος. Πη-
γαίνε να τους ρωτήσης, Μυ-
ρά.

— Ένας αξιωματικός εχέ-
γνος τί ήθελεν στον Μυ-
ρά:

— Θέλουν να προσφέρουν
στον Αυτοκράτορα — στον
ιδιον — ένα δώρο για το
γιού του το Βασιλιά της
Ρώμης.

— Πλησιάζετε, είπε ο Μυ-
ρά.

Ο Αυτοκράτορας κρύνει
μέσα στο γούνινο μανδύα
του. Τέσσερες άντρες βγί-
καν απ' τη γραμμή πλη-
σιασαν, χαϊρέτησαν στρατι-
ωτικά και πρόσφεραν στον
Ναπολέοντα ένα μαξιλάρι,
ντυμένο με γαλάζιο ωραίο
μεταξωτό ύφασμα.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε
ο Ναπολέων παραξενεμέ-
νος.

— Μίλησε ο Γκρανζιέ:

— Ένα μαξιλάρι για το
παιδί σας, Μεγαλειότητα.

— Ναί, είπε ο Αυτοκράτο-
ρας όνειροπολώντας σε ά-
ναγνωρίζω, Γκρανζιέ... Θυ-
μάμαι φρουρούσε τον πε-
ρασμένο χρόνο, στον Κε-
ραμεικό...

— Μεναλιότατε, είπε ο
Γκρανζιέ με συγκινημένη
φωνή, μαζεύτικαμε όλοι
μας, όσοι ανήκαμε στην
Παλιά Φρουρά... οι πιο πα-
λιοί! Το κρύο μας έδωσε
μιαν ιδέα κι' όλοι τη δε-
χτήκαμε. Σουρίσαμε τα
μουστάκια μας και το μα-
ξιλάρι έτοιμάστηκε μέσα
σε τρεις μέρες. Είναι μαλακό.

— Εμείς μπορεί ν' τα τινά-
ζουμε στο δρόμο. Μα όταν,
Μεγαλειότητα ξαναβρεθίτε
στο Παρίσι, αν ο μικρός
Βασιλιάς της Ρώμης αγα-
πάει, όπως σεις, τους νε-
ρους γρεναδιέρους, θα ά-
κουμπάει το κεφάλι του σ'
αυτό το μαξιλάρι κι' θα
κοιμάται ωραία.

Ο Ναπολέων ήταν χλω-
μός και συγκινημένος. Πή-
ρε απ' τα χέρια του Γκραν-
ζιέ το δώρο, τόφερε στα
χείλη του και το φίλησε.

— Έπειτα φώναξε τον Γκραν-
ζιέ κοντά του και τον φί-
λησε στο μάγουλο:

— Στο πρόσωπό σου φιλώ
όλους μου τους στρατιώ-
τες! του είπε.

Οι γρεναδιέροι ζητωκραύ-
γασαν.

Τότε είδαν όλοι τους κά-
τι το παράξενο το σπά-
νιο: ένα αυτοκρατορικό
δάκρυ, ένα λαμπερό δάκρυ
κύλησε απ' τα μάτια του
Ναπολέοντος κ' έπεσε σι-
γά πάνω στο μαξιλάρι που
ήταν γεμισμένο από τα ά-
σπρα μουστάκια, όλων εκεί-
νων των γενναίων πολεμι-
στών.

— Κλαίει, είπε ο Γκραν-
ζιέ. Το δώρο μας το πλή-
ρωσε με το παραπάνω!

Κι' αφηνώντας τον Αυτο-
κράτορα, βυθισμένο στ' ό-
νειροπόλημά του, με το μα-
ξιλάρι στα χέρια, οι στρα-
τιώτες απομακρύνθηκαν σι-
γά...

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΑΠΟΜΥΖΟΥΝ ΤΗ ΔΑΝΙΑ

Διχκόσιες χιλιάδες «χαρμυφά-
νυδες»

«Θα θυμώσουμε στο τέλος, θα εξα-
ντληθώ ή υπομονή μας! Πρέπει να μάς
απαλλάξουν πια απ' τους Γερμανούς.

Αρκετά τραβήξαμε απ' αυτούς!»

Αυτά είπε τελευταίως σ' έναν ξένο
δημοσιογράφο κάποιος ανώτερος υπά-
λληλος του Υπουργείου της Δανίας.

Δεν είχε δε διόλου άδικο. Ενώ
για τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες η κα-
τάραυσος της Γερμανίας σήμαινε ορι-
στική απολύτρωση, για τη Δανία σήμα-
νε την αρχή μιας νέας γερμανικής εί-
σβολής, πέντε χρόνια μετά την πρώτη...

Πράγματι, όταν στη χώρα τους γκε-
μιζόντουσαν τα πάντα, 200 χιλιάδες
Γερμανοί είχαν θεωρήσει φρόνιμο να έ-
ξασφαλίσουν το πολύτιμο σαρκίνιο τους.
Και τους είχε φανεί ιδεώδες καταφύγιον,
σωστός παράδεισος, το μικρό εκείνο
γειτονικό βασίλειο, με τα περίφημα
βούτυρα και τα τυριά του.

«Έπεσαν λοιπόν σαν ακρίδες στη Δα-
νία, έδωξαν τους έντοπίους απ' τα ά-
νετώτερα σπτήια, εγκαταστάθηκαν παν-
τού όπου υπήκοε στέγη. Διακόσιες χι-
λιάδες παρείσταντο σε μια τόσο μικρή
χώρα!... Έπειδή δεν μπορούσαν βέ-
βαια να στεγασθούν όλοι, κατέλαβαν τα
σχολεία και τα πανεπιστήμια, έκτοπι-
ζοντας μαθητές και φοιτητές.

Δεν άργησε ωστόσο να φτάσει η τε-
λειωτική συντριβή του Ράιχ. Τι έγινε
τότε;... Πληρώσαν οι Γερμανοί τα
σπασμένα: «Οχι. Τα πλήρωσαν οι Δα-
νοί!... Όταν θέλησαν να στείλουν τι-
σω στη χώρα τους όλους εκείνους τους
άνεπιθύμητους ξένους, οι συμμαχικές ά-
ρχες κατόχηε της Γερμανίας απάντησαν:

— Αδύνατον! Η Γερμανία βούρκαται
στο γάος. Δεν μπορεί να δεχθεί κανένο!

Τότε οι καλόκαρδοι κι' ανθρωπιστά
Δανοί σκέφθηκαν ότι δεν τους έπιτοπό-
ταν να εγκαταλείψουν στην τύχη τους
τους Γερμανούς πρόσφυγες όσο κι' αν
θα τους κοστίζει η φιλοξενία. Έτσι στα-
νάγματο 15 καταυλισμούς από ξύλινο
παραπήγματο, ανασταμένα απ' τη Σου-
ηδία και τους εγκατέστησαν σ' αυτά.

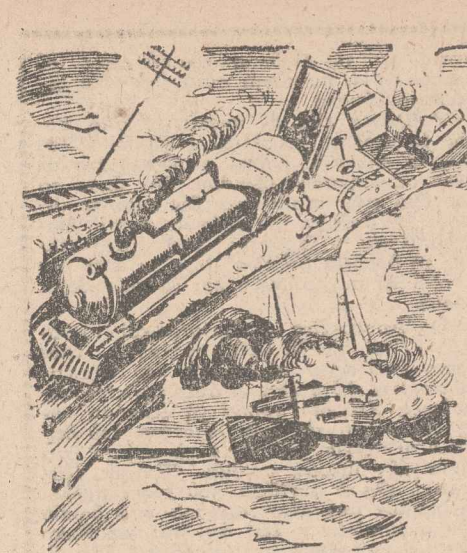
Συγχρόνως, είχαν άσφαλθεί με τα
πρόβληπα της διατροφής των. Φρόντι-
σαν εύσυνεργα να εξασφαλίσουν 2000
θρουίδες την ημέρα για κάθε Γερμανό!

Έπειτα καλυτέρεψαν τη υεοείδα των ά-
νέβασαν σε 2.270 θρουίδες. Αυτό σ-
μαίνει κάθε μέρα: 750 γραμμάρια σφί-
πα, 350 γραμμάρια ψωμί, σικάλεω,
125 γραμμάρια ψωμί άσπρο, 20 γραμ-
μάρια μαργαρίνη, 25 γραμμάρια άλλα-
τικά, 20 γραμμάρια ζάχαρη και 20
γραμμάρια τυρί. Μάλιστα! Οι Γερμα-
νοί πρόσφυγες της Δανίας τρώνε 475
γραμμάρια ψωμί την ημέρα, διπλάσ-
σος απ' το κτίριο του σταθμού.

«Κάνουμε το καλό μας! — δηλώ-
νουν οι Δανοί. Ωστόσο μας έξεγειείει
ότι αναγκάζομαστε να συντηρούμε 200
χιλιάδες πωώνη ένθροους. Ενώ η Πολω-
νία, η Τσεχοσλοβακία κι' η Ούγγρα
έχουν την άδεια ν' απαλλάξουν απ' ό-
λους τους άνεπιθυμήτους Γερμανούς
είναι εγκατασταθή στα έξωφρα τους
μείς δ'ν υποδέσμευε να διώξουμε πα-
ρόν ένα μικρό ποσόστό. Αυτό που σ-
πομένουν αντιπροσωπεύουν το ένα έκ-
τοστόν του πληθυσμού της χώρας μας!

Η συντήρησις τους υα ένει στοινίσι-
ως τόσο περισσότερο από 400 εκατο-
μύρια κορώνες (400 δισηκταμμύρια
έλληνικές δραχμές!). Είναι ένα βάρος
τρομερό, άσκηστο!... Τι μπορούμε
να κάνουμε τελοσπάντων, νιά να λύ-
σουμε ανθρωπιστικά αυτό το πρόβλη-
μα;»

Η απάντησις στη τελευταία αυτό έ-
ρώτησις προσθέτει ο ξένος δημοσιογρά-
φος: «Δεν υπορείτε να κάμετε τί-
ποτε, νιάτί είσθε υπερβολικά καλοί!»

Η σύγκρουσις δύο τραίνων ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΙΑ

αν η νύχτα της 12ης προς την 13ην
Αύγ. του 1900.

Κατά τις 2 μετά τα μεσάνυχτα, ο Γκιου-
ζέπε Ταντάρο, ένας κλειδούχος του σταθμού
της Ρώμης, που κοιούταν ξαπλωμένος πά-
νω σ' ένα πάγκο, γιατί έπρεπε να περιμένει
άκουη την ταχεία που θαρχόταν από το
Μιλάνο, ποτού γυρίσι σπίτι του, τινάχθη-
κε ξαφνικά όρθιος, αφήνοντας μια τρομερή
κραυγή.

— Δυστυχία μου! είπε σε λίγο, φέρον-
τας τα χέρια στα μάτια του. Το παιδί μου,
ο Στέφανος σκοτώθηκε!... Τον είδα ανά-
μεσα στα συντρίμια της μηχανής του...

Μερικοί άλλοι υπάλληλοι που έστεκαν
γύρω έσκασαν στα γέλια.

— Τοντάρο, όνειρεύεσαι, του είπε ένας
απ' αυτούς.

— Ναί, όνειρο ήταν, συμφώνησε ο γέρο
κλειδούχος.

— Αλλάίμονο όμως! Δεν ήταν όνειρο, ή-
ταν πραγματικότητα.

Η είδησις της τραγικής καταστροφής έ-
φτασε σε λίγο. Η ταχεία του Μιλάνου είχε
συγκρουσθή μ' ένα εμπορικό τρένο κοντά
στο σταθμό του Καστέλ Ζουμπιλέο σε ά-
πόστασι 15 περίπου χιλιομέτων από τη
Ρώμη.

Ο γιός του Γκιουζέπε Στέφανος Τον-
τάρο, που ώδηγούσε την ταχεία, ήταν ένα
από τα πρώτα θύματα της τραγικής κα-
ταστροφής.

Πως είχε προκληθή το δυστύχημα;
Οι άνακρίσεις που έγιναν άμέσως δεν ά-
φισαν καμιά αμφιβολία νιά την ένοχη του
σταθμάρχου του Καστέλ Ζουμπιλέο.

Έκείνο το βράδυ, διασκέδαζε με μερι-
κούς φίλους του σ' ένα καπηλειό, που ήταν
πλάι στο κτίριο του σταθμού.

Όταν έλαβε το τηλεγράφημα νιά την ά-
ναχώρησι του εμπορικού τρένου από τη
Ρώμη, έδωσε το σήμα ότι η γραμμή ήταν
ελεύθερη, χωρίς να σκεφθή ότι η ταχεία
του Μιλάνου υπορούσε να περάσει από τη
μια στιγμή στην άλλη.

Ωστόσο, θα υπορούσε να προλάβει ά-
κόμη το δυστύχημα αν σταματούσε την τα-
χεία του Μιλάνου στο σταθμό του Καστέλ
Ζουμπιλέο.

Αλλά, ζαλισμένος από το κούρσι δεν έ-
κασε τίποτε. Καί, σε λίγο, είδε την ταχεία
να περνά σ' αν άστραπή από το μικρό
σταθμό του Καστέλ Ζουμπιλέο και να γά-
νεται μέσα στη νύχτα.

Μόνον εκείνη τη στιγμή σκέφθηκε πως
θάπτεσε να την σταματήσει.

«Αλλ' ήταν πια όανά.

Προωρίσθηκε τότε να στείλη ένα τηλε-
γράφημα στο σταθμό της Ρώμης, νιά το
πρόσσημα της ταχείας.

Και κατόπιν περίμενε το υιοράίο.

Η συσκευή του τηλεγράφου γτύπησε δυο
τρεις φορές. Τον ωτούσαν αν είχαν ευθα-
νισθή το εμπορικό.

«Αλλ' ο σταθμάρχης δεν έδωσε καμιά
άναγνωρίσθηκε η ταυτο-

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

απάντησι. Για ποίο λόγο, άλλωστε; Ηξε-
ρε πως όλα ήταν περιττά, νιάτί τίποτε δεν
υπορούσε πια να προλάβει την καταστροφή.

Ξαφνικά, νόμισε πως άκουσε ένα σούρι-
μα άτυμμηγανης μέσα σ' τη νύχτα.

Το σούριγμα αυτό έμοιαζε σαν ούρλια-
γτο.

Ο σταθμάρχης δεν περίμενε περισσότε-
ρο. Έβγαλε άμέσως το περίστροφό του, το
στήριξε κάτω από το σάνγιον του και πίε-
σε τη σκανδάλη.

Η συσκευή του τηλεγράφου εξακολου-
θούσε να γτύπηε πάντα. Αλλά δεν ύπη-
γε πια κανείς νιά ν' απάντησι. Ο σταθ-
μάρχης είχε σωριαστή νεκρός.

Η καταστροφή είχε γίνει σε απόστασι
μόλις τεσσάρων χιλιομέτων από το μικρό
σταθμό.

Η ταχεία είχε υπή σε μια σήραγγα μή-
κος 477 μέτρων. Κατά την έξοδο της από
κει, βοήθηκε αντιμετώπι με το εμπορικό
τρένο που έονόταν από την αντίθετη κα-
τεύθυνσι.

Η απόστασις που γώριζε τα δυο τρένα
ήταν μόλις 8η μέτρα. Κι' έπειτα από με-
ρικές στιγμές, έπεσαν, με όρημ το ένα πά-
νω στο άλλο.

Τρομακτική στιγμή.

Το τί επηκολούθησε δεν περιγράφεται.

Ένας δαιμονισμένος κρότος αντήχησε, σαν
να έπεσαν πολλοί κερανοί μαζί. Τα κα-
ζάνια των άτυμμηγανών έξεσράγησαν με
τρομακτικό έπίσης κρότο, σύννεφα από
σπίδες τινάχθηκαν στον άέρα.

— Η γή έσεισθηκε σαν να είχε γίνει σει-
σμός. Κι' όταν οι κρότοι των βαγονιών
που συντριβόντο το ένα με το άλλο, κα-
τρακυλούσαν στις γύρω ναράδες και γι-
νόντουσαν κομμάτια, έπαψαν, τότε αντήχη-
σαν φοιτικές, συγκλονιστικές, ανατριχί-
αστικές κραυγές, φοικές και τούμου.

Ήσαν οι τραυματίαι
που ζητούσαν βοήθεια, οι
ακρωτηριασμένοι που κα-
ροπάλευαν και βογγού-
σαν κι' έσάδαζαν μέσα
κι' έβγαζαν το πανδαμόνιο,
μέσα σ' εκείνη την κόλα-
σι.

Συγχρόνως μερικά βα-
γόνια είχαν πάσει φωτιά
που μάταια προσπαθού-
σαν να τη σβύσουν οι
πρώτοι πυροσβέστες που
έφτασαν έπί τόπου.

Η καταστροφή ήταν
τρομερή, ήταν άνωτερη
πάσης φαντασίας.

Επρόκειτο νιά μια συμ-
φορά από τις λίγες που
αναφέρει η Ιστορία των
μεγάλων καταστροφών και
των βεωμηνών επάνω στον
πλανήτη μας.

Ο δαίμων του άλέθρου
ήνε ίκανοποιηθ.

Οι δυο άτυμμηγανές και
11 βαγόνια, 7 της ταχεί-
ας και 4 του εμπορικού,
έγιναν κρηολογικά συν-
τρίμια. Τα υπόλοιπα έκ-
τρονιάσθηκαν και τρία απ'
αυτά κύλησαν μέσα σ' έ-
να βάραθρο.

Γιά να εξακαθισθούν
όλα αυτά τα συντρίμια
γοιόσθηκαν δυο βδομάδες.

Στο τέλος, άνασούθη-
καν 72 πτώματα, άλλα ά-
κέοαia και άλλα άκρωτη-
ριασμένα.

Για να εξακαθισθούν
όλα αυτά τα συντρίμια
γοιόσθηκαν δυο βδομάδες.

Στο τέλος, άνασούθη-
καν 72 πτώματα, άλλα ά-
κέοαia και άλλα άκρωτη-
ριασμένα.

Απ' αυτά, μόνον των 38
άναγνωρίσθηκε η ταυτο-

Η καταστροφή είχε γίνει σε απόστασι μόλις τεσσάρων
χιλιομέτων από το σταθμό...

της. Τα υπόλοιπα τάρριξαν μέσα σ' ένα
κοινό τάφο.

Υπήρχαν ακόμη 112 τραυματίαι.

Επί πολλές ημέρες, όλη αυτή η περιο-
γή άντηνούσε από τους θοήους και τους
όδυμους εκείνων που είχαν χάσει τους δι-
κούς τους και που έβανταν ανάμεσα στα
συντρίμια νιά ν' άναγνωρίσουν τα πτώμα-
τά των...

Η τραγωδία του Καστέλ Ζουμπιλέο ή-
ταν μιά από τις μεγαλύτερες σιδηροδρομι-
κές καταστροφές που έγιναν ως σήμερα.

Και ήταν μιά από κείνες, όπου η μοίρα δεν
είχε βάλει καθόλου το χέρι της. Την είχε
προκαλέσει η άσυγχώρητη αμέλεια ενός ύ-
παλλήλου.

Αλλ' ο άνθρωπος αυτός ήταν πια νεκρός.

Είχε πληρώσει με τη ζωή του το σφάλμα
του.

Ένα άλλο θύμα αυτής της τραγωδίας
ήταν ο Γκιουζέπε Τοντάρο. Πέθανε από
συγκοπή όταν βεβαιώθηκε πως το όνειρό
του ήταν αληθινό και πως ο γιός του δεν
υπήκοε πια στη ζωή.

Μίχ τριετής μουσικής

Όλη η Αμερική μιλάει σήμερα νιά το
παιδί-θαύμα, μιά μικρή μαύρη, δηλαδή
τη Μάργκαρετ Ροζεκτάριαν Χάρρη, ήλι-
κίας μόλις τριών έτών.

Το κορίτσι αυτό, εξεδήλωσε, ξαφνικά,
μιά έντονη κλίσι προς τη μουσική και άρ-
γισε να παίζει στο πιάνο τα τραγουδά-
κια, που του έλεγε η μητέρα του. Σε λί-
γο, έπαίξε έπίσης μουσικά κομμάτια, που
τα είχε άκούσει μιά φορά μόνον.

Τελευταία, η μικρή Μάργκαρετ έδωσε
ένα ρεσιτάλ πιάνου στο περίφημο μουσικό
θέατρο του Σικάγου «Κάρεν-Τέμπλ».

Στο ρεσιτάλ αυτό έπαιξε το «Μαγεμένο
αυλό» του Μότσαρτ, το «Άβε Μαρία»
του Σούμπερτ και μερικά κομμάτια του
Μπραύε. Η έπιτυχία της ήταν καταπλη-
κτική και το κοινόν άπεθέωσε τη μικρή
καλλιτέννίδα.

Το ίδιο έχει συμβη και μ' άλλα παιδιά
θαύματα.

Ο Μότσαρτ είναι το κλασικώτερο σχε-
τικό παρόδειγμα.

Ωστόσο, καμιά φορά, η λάμψις αύ-
τη της πρώιμης ιδιοφυίας σβύνει άνόγτε-
ρα και με τον καιρό το παιδί-θαύμα κα-
ταντά ένας κοινός άνθρωπος.

Η καταστροφή είχε γίνει σε απόστασι μόλις τεσσάρων
χιλιομέτων από το σταθμό...

ΕΛΕΙΨΑΝ οι τελευταίοι ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

Ένα μικρόσυρμα συμπίεσης με ανθρώπινες σάρκες

Χάρης στην κεραυνοβόλο δράση του λοχαγού Στρέιτγουορθ, αρχηγού της αγγλικής στρατιωτικής αποστολής στο Κογκό, έλειψαν και οι τελευταίοι καννίβαλοι της Αφρικής.

Ο Στρέιτγουορθ βοισκόταν στη Ντίμα — μια απ' τις σπουδαιότερες φουρές της άποικίας — όταν πληροφορήθηκε μια φοιτική τραγωδία: Μέσα στη ζούγκλα, οι μαύροι έργατες κάποιας υλοτομικής επιχείρησης είχαν έπιτεθη ξαφνικά στους 30 λευκούς του προσωπικού της επιχείρησης, τους είχαν σκοτώσει κι' είχαν καταβροχθίσει τα πτώματά τους. Γιατί οι νέγροι Μπουσσο ήσαν οι μόνοι που διατηρούσαν τη συνήθεια της ανθρωποφαγίας, στο 1947.

Ο λοχαγός πήγε άμέσως στον τόπο του εγκλήματος και αντίκρυσε ένα θέαμα ανατριχιαστικό: Ματωμένα έντόσθια, κόκκαλα, κρανία μισοαδειασμένα... υπόλειμματά δ' όλα του καννιβαλικού συμποσίου!

Οι Μπουσσο κατοικούσαν πέρα απ' το ποτάμι, σε μια περφόρα σχεδόν άνεση. Οί άλλες φυλές τους έτρεμαν, διηγούντο δε για το βασιλέα τους Μανγκάμινγκι ότι έτρωγε κάθε μέρα έναν άνθρωπο!

Έπρεπε να τιμωρηθούν παραδειγματικά για το φοιτικό εγκλήμα τους, άλλωστε μπορούσε ν' ακολουθήσουν κι' άλλοι θάνατοι το παραδειγμα τους, να εμψήνη το κοιμισμένο ένστικτο του καννιβαλισμού των και να διατρέξουν θανάσιμο κίνδυνο όλοι οι λευκοί της περιφέρειας. Πράγματι, ο Στρέιτγουορθ ξεκίνησε με τους στρατιώτες του για το βασίλειο των Μπουσσο. Διάλεξε 10 μύλους ως οδηγούς. Σ' όλο το δρόμο, το «τάμ-τάμ» ανήγγελλε, μονότονα και συνεχώς: «Οί λευκοί πηγαίνουν να τιμωρήσουν τους Μπουσσο!» Ένας φύλαχος, για να εκδηλώσει την ευγνωμοσύνη του στο λοχαγό, του πρόσφερε 6 κοπέλλες, 3 κατοικίδια και 3 γουρουνόπουλα.

Στη διαδρομή, βοήκαν μέσα σε μια καταλελειμμένη καλύβα ένα ανθρωπίνο κεφάλι τυλιγμένο σε φλούδες από μπανάνες.

— Δεν τρώνε τα κεφάλια οι Μπουσσο, έξηγησε ένας απ' τους οδηγούς. Τα καπνίζουν και τα φυλάνε για στόλισμα.

Η καλύβα ήταν στολισμένη με 6 άλλα κεφάλια, καπνισμένα. Μέσα σ' ένα τσουκάλι, υπήρχε λίγη σούπα και κουμάτια από ανθρωπίνο κρέας. Ένας μαύρος ζήτσης απ' το λοχαγό την άδεια να τά δοκιμάσει, αλλά δεν του επέτρεψε φυσικά.

Σε λίγες μέρες, μια νύχτα, εξαφανίστηκαν οι δυο λευκοί φουροί της κατασκήνωσης. Τους είχαν απαγάγει οι καννίβαλοι!

Διψώντας για εκδίκηση, οι σύντροφοί τους έφτασαν τέλος κοντά στο φουρούρι του Μανγκάμινγκι, περιφραγμένο από πασσάλους στολισμένους με νεκροκεφάλες. Ήταν νύχτα άκουη. Οί στρατιώτες άνοιξαν να πυροβολούν. Τους απάντησε μια βοοχή από σαουκαρά βέλη. Μερικά έμφορητικά βλήματα όμως έβαλαν φωτιά στο φουρούρι. Οί καννίβαλοι ώρμησαν τότε έξω. Ήσαν 400 ή 500, φοικτοί σαν δαίμονες.

Ανάμεσά τους βοισκόταν κι' ο φοδεός Μανγκάμινγκι. Είχε ανάστημα 2 μέτρων κι' ήταν ντυμένος με πολυκόμμα κουρέλια κι' όπλισμένος με μια μικρή τοίσινα. Ο λοχαγός τον σημάδεψε και πυροβόλησε επανειλημμένως εναντίον του. Μια από τις σφαίρες βρήκε το Μανγκάμινγκι στο στήθος και τον έσπλωσε νεκρό.

Οί πολεμιστάι του πανικοβλήθηκαν κατόπιν αυτού και παραδόθηκαν όλοι μαζί. Ο Στρέιτγουορθ τους έβαλε σε μια σειρά και διάταξε να τουφεκισθ' ένας από κάθε δεκάδα, για παραδειγματισμό. Πριν φύγει άφισε εκεί ένα μαύρο τής έμπιστοσύνης του για να γίνει άογκος των Μπουσσο.

Έτσι έλειψε η τελευταία φυλή καννιβαλών της Μαύρης Ήπείρου.

ΗΩΣΘΑ ΛΕΙΨΘΩΝ ΟΙ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ

Γι συμβουλευεί ένας Αμερικανός ειδικός

Ένώ μερικοί έργατες καθάριζαν με βενζίνη και νέφτι τους έλαιοχρωματισμένους τοίχους μιας άριστοκατικής Βίλλας των περιχώρων της Ν. Υόρκης, πετάχτηκε ξαφνικά μια σπιθα από το μεταλλίνο έργαλείο ενός εργάτου και σε λίγο το σπίτι είχε γίνει στάχτη.

Στην Ουάσινγκτον πάλι, μέσα σε 2½ ώρες, άποτεφορώθηκε τελείως ένα μεγάλο, που στέγαζε μιάν άναντικατάστατη καλλιτεχνική συλλογή αξίας 750.000 δολλαρίων.

Αυτές κι' άλλες ακόμη παρόμοιες καταστροφές έκαμει έναν Αμερικανό ειδικό ν' ασχοληθ' με το πώς προλαμβάνονται και καταπολεμούνται οι πυρκαγιές, προσθέτοντας καινούργια στοιχεία σε όσα ήδη έχουν γραφ' σχετικά. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτή τη μελέτη, οι κυριότερες αιτίες των πυρκαγιών είναι οι εξής πέντε:

1) Έλαττωματικές εγκαταστάσεις θέρμανσης και καπνοδόχοι. — Αυτές έρχονται στην πρώτη γουαμιά, προκειμένου για πυρκαγιές σπιτιών. Στο Κολοράδο, μια οικογένεια από 6 άτομα βόηκε οικότρο θάνατο μέσα στις φλόγες, γιατί ή καπνοδόχος ήταν εγκατεστημένη πολύ κοντά σ' ένα ξύλινο μεσόγειο. Στην Πενσυλβανία πάλι, προτού ένας ρικοδεσπότης προλάβει να διορθώσει μια ρογισμένη καπνοδόχο, πήρε φωτιά το σπίτι του και κήκκαν αυτός, η γυναίκα του κι' η μικρή κόρη τους.

Οί καπνοδόχοι πρέπει να καθαρίζονται και να εξετάζονται μια φορά το έτος από έναν ειδικό. Οί ρογισές τους ανακαλύπτονται με τον έφησ εύκολο τρόπο: Βουλώνετε από πάνω την καπνοδόχο, ανάδετε από κάτω μ.ά φωτιά από κουρέλια κι' έπιβεβαιείτε κατόπιν δλόκληρο το σπίτι, για να ιδείτε μήπως ξεφύγει καπνός μέσα σε κανένα δωμάτιο.

Άλλη δοκιμή είναι ν' άγγίξετε τους τοίχους, δίπλα στη διαδρομή της καπνοδόχου, ενώ καίει ή φωτιά. Αν βρήτε ένα σημείο ζεστό ώστε να μη το ανέχεται το γυμνό χέρι, υπάρχει εκεί μια ρογμή, που πρέπει να διορθωθεί το ταχύτερον.

2) Έλαττωματικές ηλεκτρικές εγκαταστάσεις. — Μια πυρκαγιά στη Μασαχουσέτη, που σπείρισε τη ζωή πέντε ατόμων, ώφειλετο σε ηλεκτρικά σύρματα άτεχνα εγκατεστημένα. Άλλοτε πάλι στο Τέξας, κήκκαν ζωτωνα τρία παιδιά, γιατί είχε αντικατασταθ' μια ηλεκτρική ασφάλεια των 15 άμπερ με μια των 25, έπειδή ή πρώτη καινόταν συχνά.

Είτε έπικίνδυνο ν' ανακατεύεται κανείς με την ηλεκτρική εγκατάσταση, όσο κι' αν έχει γνώσεις ηλεκτρολογίας. Έξ άλλου, ή ασφάλεια έχει άκριβως τον προορισμό να κινήται όταν υπερφορτωθούν τα σύρματα. Αν την αντικαταστήσετε με μια ισχυρότερη, υποσεί να διαπυωθ' ένα σύρμα της εγκαταστάσεως και να Βάλη φωτιά στο σπίτι.

3) Ροκανίδια και κουρέλια. — Άφου έβρεξε τα πτώματα του σπιτιού του, ένας κάτοικος μιας πόλεως της Πενσυλβανίας μάζεψε τα λαδωμένα ροκανίδια μέσα σ' ένα χαρτονένιο κουτί και τα φυλάξε στο υπόγειο. Τη νύχτα λοιπόν, πήραν μόνα τους

φωτιά, απ' την επίδραση του όξυγόνου του αέρος. Κι' ή πυρκαγιά αυτή είχε τρία άνωθώπινα θύματα.

Ανάλογες είναι οι πυρκαγιές από παλαιά έφημερίδες, κουρέλια, υπαιπάκια, λαδωμένα στουπιά, κ.λ.π., άποθηκευμένα σε μέρη με άνεπαρκή αερισμό. Αν όμως τα κουρέλια είναι κρεμασμένα, δεν υπάρχει κίνδυνος ν' ανάψουν αυτόματα, γιατί διασκορπίζεται ή θερμότης που παράγεται απ' τη βραδεία όξείδωσή τους, κι' έτσι δεν μπορεί να συγκεντρωθ' και να τους Βάλη φωτιά.

4) Άπροσεξίες με σπύρτα και τσιγάρα. — Περί τις 29.000 πυρκαγιές κάθε χρόνο όφείλονται σε παιδιά που έπαιζαν με σπύρτα. Αυτό λένε οι άμερικανικές στατιστικές. Και δεν μπορεί να έξηγησ' κανείς πράγματι την έπιπολαίότητα που δέχονται οι γονείς, άφηνοντας τα σπύρτα στα γέρια των μικρών παιδιών. Έπίσης έξωφρενική είναι ή συνήθεια που έχουν πολλοί να πετούν άναμμένα τσιγάρα στο δονείο των σκουπιδιών ή έξω απ' το παράθυρο, είτε να καπνίζουν στο κρεβάτι. Στη Ν. Υόρκη, ένας κύριος που καπνίζει στο κρεβάτι, έγινε αίτιος του θανάτου έξη συνοίκων του — ενώ ή ίδιας γλύτωσε. Το λιγώτερο 130.000 πυρκαγιές κάθε έτος προκαλούνται από άπροσεξίες με σπύρτα και τσιγάρα.

5) Άπροσεξίες στη χρησιμοποίηση εύφλεκτων υγρών. — Υπολογίζονται σε 23.000 κάθε έτος οι πυρκαγιές από βενζίνη και πετρέλαιο. Το καθαίοσμα των ούωνων με βενζίνη είναι πάντοτε έπικίνδυνο, όσα μέτρα ασφαλείας κι' αν ληφθούν. Κι' όταν ακόμη δεν υπάρχει καμιά φλόγα εκεί κοντά, ένδεχεται πάντα να παραγθ' μια σπιθα. Μεγαλύτερος είναι ή κίνδυνος απ' τη χρησιμοποίηση βενζίνης για τον καθαρισμό των παρκέτων ή για την άφαίρεση της λαδομπογιές απ' τους τοίχους. Έχει υπολογισθ' ότι ένα γαλόνι βενζίνης παράγει άτιους έκρηκτικές δυνάμεις ίσως με 3 κιλά δυναμίτιδος! Άοκεί δε για να τους δάλη φωτιά μια σπιθα που πετάγεται από το τοίχωμα μιας γάτας σε ήμερα που ή άτυοσφαία είναι ήλεκτρισμένη.

Το πετρέλαιο είναι λιγώτερο έπικίνδυνο απ' τη βενζίνη. Όστόσο πολλές πυρκαγιές όφείλονται σε νοικοκυρές που ανάβουν τη φωτιά με πετρέλαιο.

★
"Αν είχαν όλοι ΰπ' όψει τους τις στοιχειώδεις αυτές συμβουλές, οι πυρκαγιές θα ήσαν έλάχιστες.

Σε πολλά μόντέρνα σπύτια, οι τοίχοι είναι κούφιοι, για να εξασφαλίζουν δροσιά το καλοκαίρι και ζέστη το χειμώνα. Σ' αυτές λοιπόν τις κοιλότητες των τοίχων κυκλοφορούν εύκολατα οι φλόγες σε περίπτωση πυρκαγιάς και μεταδίδονται σ' όλο το σπίτι. Να γιατί, σε τέτοιες περιπτώσεις, οι πυροσβέστες άναγκάζονται να γκρεμίζουν ώρισμένους τοίχους για να διασώσουν το υπόλοιπο κτίριο.

Οί περισσότεροι θάνατοι από πυρκαγιές όφείλονται στον πανικό των θυμάτων που δεν έξουν τί πρέπει να κάνουν τη στιγμή εκείνη. Τα πιο έπικίνδυνα δωμάτια είναι τα εύοισκόμενα πάνω άκριβώς απ' την έστία της φωτιάς γιατί τα ζεστά άέρια άνεβαίνουν πάντα κατακόρυφα. Σε πυρκαγιές ξενοδοχείων, οι ένοικοι αυτών των δωματίων παθαίνουν συνήθως άσφυξία απ' τους καπνούς και τα δηλητηριώδη άέρια.

Όταν βρίσκεται κανείς μέσα σ' ένα δωμάτιο κι' έκραχη πυρκαγιά στο διάδρομο, δεν πρέπει ν' ανοίξη την πόρτα, αν είναι πολύ ζεστή στην έπαφή. Άλλοιώς, θα βρεθ' μέσα στους καπνούς και στις φλόγες και δεν θα προλάβει καν να φάση ως τη σκάλα. Το φρονιμώτερο είναι να περιμένη βοήθεια απ' το παράθυρο, κι' εν τώ μεταξύ να βουλώνη τις ναραμάδες της πόρτας με βρεγμένα σκεπάσματα και στούματα. Με τον τρόπο αυτό, σε μια πυρκαγιά ξενοδοχείου με πολυάριθμα θύματα, ένας ένοικος υπέρεσε να περιμένη επί 40 λεπτά της ώρας μέσα στο δωμάτιό του, ώς ότου οι πυροσβέστες τον κατέβασαν με μια σκάλα απ' το παράθυρο.

ΚΑΤΑ τις τελευταίες βδομάδες παρατηρήθη μια αύξηση του αριθμού των κρουσμάτων της πολιομυελίτιδος σε πολλές χώρες της Εύρώπης, όπως στην Άγγλια (600 περίπου κρούσματα την έβδομάδα), στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αυστρία κ.λπ.

Φαίνεται πιθανόν ότι ή πολιομυελίτις παρουσιάζει μια ένταση κατά το τέλος του καλοκαιριού, που συνεχίζεται και κατά τους φθινοπωρινούς μήνες. Από το Νοέμβριο, όμως, σημειώνει μια αίσθητη ύφεση και κατά τους υπόλοιπους μήνες του έτους τα κρούσματα της είναι σποραδικά.

Παρουσιάζεται πάντοτε με τον πιο άπροσδόκητο τρόπο και προσβάλλει όλες τις ηλικίες. Άνθρωποι ύγιεις, παθαίνουν, ξαφνικά, παράλυσι των άκρων ή ενός μέρους του σώματος των, χωρίς να προηγήθ' τίποτε που θα μπορούσε να τους προείδωσ' για τη συμφορά που τους άπειλεί. Τέτοια είναι ή περίπτωση της Σκωτσέζας κολυμβητριάς Νάνου Ρίσχ, μιας ύγιεστάτης και ρωμαλέας νέας, που πέθανε τελευταία μέσα σε λίγες μέρες από την τρομερή άσθένεια.

Συνθέστερα, όμως, ή πολιομυελίτις προσβάλλει την παιδική ηλικία. Γι' αυτό λέγεται και παιδική παράλυσις.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, μια γενική καχεξία προηγείται της έμφανίσεως της άσθενείας. Οί γονείς του μικρού άσθενούς πιστεύουν τότε ότι πρόκειται για γρίπη ή για μια γαστροεντερική ενόχληση και δεν άποδίδουν μεγάλη σημασία σ' αυτή. Άλλωστε και ή γιατρός δεν είναι σε θέση να κάνει καλλίτερη διάγνωση. Και, ξαφνικά, έκδηλώνεται ή τρομερή άσθένεια μ' έναν τρόπο δραματικό και κεραυνοβόλο. Γιατί δεν προχωρεί προσδευτικά, αλλά παραλύει άμέσως ένα δλόκληρο συγκρότημα μυών.

Συνθέστερα προσβάλλονται τα κάτω άκρα. Κάποτε, όμως, προσβάλλει και τα άνω άκρα, καθώς και τους μύς του στήθους. Στην τελευταία περίπτωση, μόνον ή γαλδίνος πνεύμων μπορεί να σώση τον άσθενή.

Ο ίος της άσθενείας άπεμονώθη χωρίς στις προσπάθειες των έπιστημόνων του Πανεπιστημίου του Στάνφορντ (Καλλιφορνία) και, τελευταία, έγινε δυνατή ή φωτογράφη-

Τα «ντούς» με πολύ θερμό νερό καθώς και ειδικά μασάζ παρουσιάζουν ίκανοποιητικά θεραπευτικά άποτελέσματα.

της πολιομυελίτιδος τις ένέσεις αίματος από τον πατέρα, τη μητέρα ή ένα άλλο ύγιες άτομο. Γιατί, είναι πιθανόν το αίμα αυτό να περιέχει άνοσοποιητικά στοιχεία.

Η πολιομυελίτις

Νέες έπιστημονικές παρατηρήσεις και θεραπείες

οίς του με το ήλεκτρονικό μικροσκόπιο.

Ο ίος της πολιομυελίτιδος έχει σχήμα μικρής σφαίρας, και διάμετρο 25 χιλιοστών του «μικρού» (το «μικρόν» είναι το χιλιοστόν του χιλιοστόμέτρου). 40.000 απ' αυτά τα άπειροάχιστα σφαιρίδια μπορούν να σταθούν στη μύτη μιας καρφίτσας.

Οί παρατηρήσεις των έπιστημόνων απέδειξαν ότι ή πολιομυελίτις βρίσκεται συνήθως στις έκκρισεις της μύτης και του φάρυγγος και στα περιττώματα. Διαπιστώθηκε επίσης ότι βόσκειται στα νερά των όχετων, καθώς και στους ποταμούς και τις λίμνες που χύνονται οι όχετοί. Διεπιστώθη, έξ άλλου, ότι ένα άτομο μπορεί να έχει μέσα στον οργανισμό του τον ίο της πολιομυελίτιδος, αλλά να μη προσβληθ' ποτέ από την άσθένεια. Άντίθετα, μπορεί να τον μεταδώσ' σ' ένα άλλο, που προσβάλλεται άμέσως από πολιομυελίτιδα.

Ειδικά όργανα κινούν μηχανικά τους παράλυτους μύς των μικρών άσθενών

Επίσης ειδικευμένες νοσοκόμες υποβοηθούν τις κινήσεις αυτές των χειρών

Γενικά στις πόλεις, οι άνθρωποι έξοικειώνονται μ' αυτό τον ίο και άποκτούν μια άνοσία που φθάνει τα 90% περίπου. Στην ύπαιθρο, όμως, ή βαθμός της άνοσίας είναι πολύ μικρότερος.

Πολλοί ίατροί προτιμούν για τη θεραπεία

Τα παιδιά, έξ άλλου, μαθαίνουν πάλι να βαδίζουν για να μη γίνουν τα πόδια τους άτροφικά.

Το χλωριούχον κάλιο, ή ούροφορμίνη και το ίτευλικόν νάτριο, δεν φαίνεται ν' άποδίδουν αξιόλογα άποτελέσματα.

Άντίθετα, ίκανοποιητικά άποτελέσματα έπετελέσθησαν με τη διαθερμία, τα βραχεία κύματα τη ραδιοθεραπεία, το γαλδανισμό κ.λπ. Άξιόλογη άπεδείχθη επίσης ή μέθοδος της Αυστραλής νοσοκόμου Κέννυ που χρησιμοποεί πολύ θερμά έπιθέματα στα πάσχοντα μέλη καθώς και ένα ειδικό μασάζ.

Οί Γάλλοι έπιστήμονες χρησιμοποιούν έπίσης τα πολύ θερμά λουτρά (38-45 βαθμών) κάθε δύο ώρες.

Θεραπείες πολιομυελίτιδος έγιναν και με πολύωρες γαστρονικές έπεμβάσεις.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη Βενετία της εποχής των δόγηδων. Μέσα σε μία φορική φυλακή πρόκειται να θανατωθεί ο νεαρός κόμης Γκριμάνι, ως δόξεν προδοτής. Ο νέος είναι θυμωμένος, αντικοινωνικός, σκευωρίας. Η ώρα και καταχθονία κόρη Κόρνερ τον αναπαράσχει, επειδή δεν ανταποκρίνεται στην αγάπη της τόν καταγγέλλει και τόν καταδικάζουν σε θάνατο. Η Ίερα Έξέτασις ανησυχεί για την έκτεlesi του.

Την τελευταία στιγμή οι φίλοι του τόν σώζουν και τόν αντικαθιστούν με έναν νεαρό εργάτικο τόν οποίον αρπάζουν στο δρόμο. Ο Γκριμάνι καταφεύγει σε ένα γαλλικό πλοίο για να πάει στη Γαλλία. Το πλοίο όμως πιάνει φωτιά. Την έχουν βάλει άνθρωποι της Ίερας Έξέτασεως που έμαθαν την απόδραση. Ο Γκριμάνι κινδυνεύει. Κατορθώνει ωστόσο, να γλυτώσει από τις φλόγες, πέφτοντας στη θάλασσα. Τον καταδιώκουν κι εκεί οι άνθρωποι της Ίερας Έξέτασεως και τόν χτυπούν με ένα κουπί. Χάνεται κάτω από την επιφάνεια αλλά δεν πνιγνύει. Σωζεται και γράφει στον πατέρα της αναγγέλλοντας ότι βρίσκεται στη Γαλλία. Τον ίδιο καιρό ο πρεσβυτής της Ρωσίας στη Βενετία, ο πλούσιος Πολωνός πρίγκιπας Πέκτορ, δίνει χορό στο μέγαρο της Προεδρείας. Έξω από τόν πλησιάζει κάποιος υεταυφίος, ομένος και τού ψιθυρίζει: «Ζή ακούη!» Ο Πέκτορ αποσπάζεται ανησυχήσας στην κρεββατοκάμαρά του ανοίγει ένα χρηματοκιβώτιο και παίρνει δυο έγγραφα. Σ' αυτά αναφέρεται ότι τού σωμα της Κλάρας Μάροβιτς έταφον. Ο Πέκτορ οργίζεται. Με πρόδωσαν! Κραυγάζει. Ο Πέκτορ άγοπούσε την ώραία Χριστίνα, αλλά εκείνη προτιμάει τόν άνεψιό του. Κατόπιν αυτό τού δολοφονεί τού αυχένα της και τήν ίδια. Τό κορίτσάκι τού ζώνους ή μικρή Κλαίρη πέφτει στα χέρια ενός Άλθανού. Κι αυτός βεβαιώνει τόν Πέκτορ έγγράφως ότι τή σκότωσε κι αυτή. Τώρα όμως αποκάλυπται ή αλήθεια. Ο Πέκτορ πρέπει να ξαναρχίσει. Στέλνει τού δόλιο γραμμάτια τού Πιέτρο Νίκκα και καλεί τόν κατ'όνομα και κακούργο γιατρό τού Ισαάκ Βάντα στον οποίο αναθέτει τήν εξέταση της Κλαίρης. Μα πληροφορείται ότι τήν διασώθεισαν Κλαίρη τήν αναπαύει ο νεαρός ευγενής Μαρίνο Κόρνερ. Πρέπει να ένεογύσουν τάξις. Η δυστυχισμένη Κλαίρη διατρέχει κι άλλον κίνδυνο. Άρσενι στον πατέρα τού άναγκάσεν τήν πού τήν ποθεί και θέλει να τήν κάνει δική του. Η Κλαίρη φιλοξενείται από μια άγαθή νοσοκόμα στην οποία τήν έμπιστεύθηκε ο καλός της, τήν κυρία Μάρθα Μαζύ τούς υπέχει ή άνεψιή της Μάρθα, ή Οσοέττα. Μια μέρα οι άνθρωποι τού νέου Κόρνερ άσπαζουν τήν Κλαίρη. Σε λίγο φτάνουν έμπρός στο σπίτι τής γονός, ή Νίκκα-κι, ή γιατρός Ισαάκ για να δηλητηριάσουν τήν Κλαίρη και προσκαλούν σκόπιμα μια σκηνή. Ο Νίκκα, πού εμφανίζεται ως άνθρωπος τού Μαρίνο, ρίχνει κατά λάθος στη θάλασσα τή γονά Μάρθα, ή Οσοέττα Λι-

ποθυμεί άπ' τήν ταραχή της. Ζητούν ένα γιατρό κι εμφανίζεται ο σατανικός Ισαάκ. Έτσι δηλητηριάζεται ή άτυχη αυτή νέα άντί της Κλαίρης. Ο νέος κόμης προσπαθεί τώρα να κατακτήσει τήν Κλαίρη και τού πετυχαίνει μ' ένα φίλτρο τού σατανικού γιατρού τού. Ο άναπαύμενος της καταφθάνει συγχρόνως στο σπίτι, μπαίνει τα πάντα και τρέχει να έκδικηθή τόν πατέρα του. Στο μεταξύ ή Κλαίρη πρόκειται να συναντηθή τή μητέρα της.

4ον Όταν έμπήκε στο δωμάτιο της Κλαίρης και τής έροίξε μια ματιά, ανατρίχιασε. Βλέποντας τήν κατάστασι της, Ώστόσο, συγκέντωσε τού θόρος της και πλησίασε στο κρεβάτι της. Η νέα άρχισε να τής διηγείται, με φωνή αδύνατη αλλά άσκητα σταθερή, τίς αιματηρές σκηνές της νύκτας της δολοφονίας τού πατέρα της και τής άπαγωγής της. Άπαντούσε στίς ερωτήσεις της, άνακαλώντας με κόπο στη μνήμη της τίς ελάχιστες νασα-κτηριστικές λεπτομέρειες. Άπασοχημένη έτσι να δίνει μια μεγάλη γαρά στη μητέρα της, ξεχνούσε τόν εαυτό της, δεν ένοιωθε τόν πυρετό πού τήν έπληνε...

Κάθε τόσο όμως, οι δυνάμεις της τήν έγκατέλειπαν, κι άναγκαζόταν να σταυατή-ση. Μια νοσοκόμος τής έσκούπιζε τότε τού μέτωπο και τής έδινε... παλιές ενός τανωτικού φαρμάκου.

Όταν ή νέα επανέλαβε τήν σπαρακτική φωνή τούμου, πού είχε βγάλει τήν νύχτα τού θόρου τού πατέρα της, ή μητέρα της ξεσπάσε έξωφωνα σε κλάυματα άκράτητα. τήν άσπαξε στην άγκαλιά της και τήν έ-γέμισε φιλιά, φωνάζοντας:

— Ναί, ναί! Είσαι ή κόρη μου!... Ά-ναγνωρίζω αυτή τή φωνή, πού μου έσέγισε τήν ψυχή, όταν μου έπαρναν διά τής βίας τού παιδι μου από τή γείρα μου!... Ναί, δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία!... Κόρη μου! Κόρη μου!... Σε ξαναδοίξω επί τέλους, για να μ' ή άίσια ποτέ πιά!

Άλλά ή γαρά τής δυστυχισμένης υπέ-ρας δεν έπρόκειτο να διαρκέσει πολύ... Η Κλαίρη έκλαψε κι έκλειψε από συγκι-

ΜΙΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΕΠΤΑ ΕΤΩΝ!

Η μικρότερη Ιεροκήρυξ τού κόσμου είναι ένα μικρό κοριτσάκι 7 ετών, ή Ρενέ Μάρτζ άμερικανικής κατανω-γής. Τώρα νομίζει τήν Άγγλία και κηρύσσει σε κάθε πόλη τίς θρησκευ-τικές άρχες τού δόγματος τών Ευ-αγγελιστών. Τα κηρύγματά της είναι πάντοτε αυτοσχέδια, και γίνονται άπ' τίς σκηνές διαφόρων έσρατικών άι-θουρών. Ιπρίν άπ' αυτά μια τζάς παί-ζει θρησκευτικούς ύμνους.

νησι. Οι δυνάμεις της τήν έγκατέλειψαν, έ-πεσε πρός τή γείρα κι έμεινε άκίνητη, λι-πόθυμη άναπνέοντας λαχανιασμένα.

— Είπε ή τελευταία κοίσις! δήλωσε ή γιατρός. Άν ή άρρωστη άνδξη, θα σω-θή... Άς τήν άίσιας τώρα να πσυάση.

Όλοι ή κρυσαν σ'— διαταν' τού και βγήκαν από τού δωμάτιο.

Έπειτα από άρκετή ώρα ή άρρωστη ά-νοίξε τού μάτια της και έζητησε τόν Μαρίνο. Όταν τόν έδε να υπαίνη, τού έροίξε μια ματιά άπελπισμένη, γιατί έτοιμόθαντος... Έκείνος γονάτισε δίπλα της και τής ψιθύ-ρισε στο αυτί:

— Πρέπει να είσαι ευτυχισμένη! Ξανα-δοίξες τή μητέρα σου, τού αληθινού σου ό-νομα. Και μόλις γίνης καλά, θα παντρευ-τούμε άμέσως...

Η Κλαίρη τόν ξανακτύπησε με πόνο. «Ε-πειτα τού μάτια της έκλεισαν και πάλι...

Ο γιατρός διάταξε άπόλυτη ησυχία. Ό-ταν ξαναγύρισε, τού βράδυ τήν βοήκε χει-ρότερα. Η νύχτα της πέρασε φοβικά. Είπε ιδιόττες άκατάχετους, πυρετό κι ένα βασανιστικό βήχα. Τό στήθος της έβραζε παράξενα. Φαινόταν καθαρά ότι είχε προσ-χωρήσει πολύ ή θορά της καρδιάς και τών πνευμόνων της, πού θα τελείωνε με μια μοιραία έσωτερική αίμορραγία.

Τήν άλλη μέρα, ή γιατρός έδήλωσε ότι δεν υπήρχαν παρά ελάχιστες έλπίδες σω-τηρίας. Η άγωνία τού Μαρίνο και τής ά-τυχής μητέρας ήταν άπερίγραπτη.

Ο νέος προσπάθησε να μείνει μόνος με τήν άρρωστη. Ήταν άποφασισμένος να μ'ή-θη όλη τήν αλήθεια, να βγ'ή επί τέλους από τή φορική άμφιβολία πού τόν βασά-νιζε. Κατέφυγε λοιπόν σ' ένα τέχνασμα:

— Ξέρεις τί σκέφθηκα; είπε γλυκά στη νέα. Να κάνουμε άμέσως τούς γάμους μας, χωρίς να γάμουμε καμιά! Θα φωνάξω τόν παππά, και θα μ'άς ενώσει για πάντα... Πώς σου φαίνεται ή ιδέα μου; Δεν σε νε-μίζει από γαρά;

Η άρρωστη κατέβαλε μια προσπάθεια, πού συντόμευσε άσφαλώς τίς μεσομένες ώρες της ζωής της. Και άπάντησε με τόν σποργικό, αλλά σταθερό και άποφασιστικό:

— Γιατί να βιασθώ;... Η θα για-τρευθώ, και τότε θα έχωμε όλον τόν καιρό να τ'ά ξαναπούμε... Η, αν είναι θέλημα Θεού, να χωρισθώμε για πάντα, γιατί τό συνδέσει τού πεπονημένου σου με μια νε-κρή!...

Η φωνή της έσβυσε, πνιγμένη από λυ-μούς. Ο Μαρίνο τήν έκτύπησε, άίλιπτος, νοιώθοντας να γιγαντώνεται μέσα του ή τοι-κυμία τών άμφιβολιών, τών ύποψιών, τών ασύρων προαισθημάτων...

— Βλέπω ότι γελάσθηκα! πρόφερε επί τέλους. Είπα νομίζω ότι μ' άναπούσε και σύ όπως σ' άγαπώ...

— Ω, γιατί βασανίζεις έτσι μια φτωχή έτοιμόθαντη;... ψιθύρισε ή Κλαίρη.

— Άκούσε με! Δεν θέλω να είμαι άδι-κος άπέναντί σου... Άλλά ή άνοιξη σου να δεχθής να πανδρευθώμε άμέσως, δείχνει ένα από τού δυο: «Η ότι δεν μ' άγάπησε ποτέ αληθινά, ή ότι άλλαξες γιατί συνέβη στη ζωή σου κάτι καινούργιο και σοβαρό... Μίλησε, έξηγήσου!

Άλλά ή δυστυχισμένη νέα είχε χάσει και πάλι τίς αισθήσεις της. Κρούς ίδρωτος έβρε-γε τού μέτωπό της και κυλούσε στα μάγουλά της.

Η μητέρα της κι ή νοσοκόμα έσπευσαν να τήν περιποιηθούν για να συνέλθ'η. Ο Μαρίνο κατάλαβε ότι θα ήταν άπάνθρωπο να έπιμείνη περισσότερο, τή στιγμή αυτή. Και θέλησε να βγ'ή από τού δωμάτιο.

Άλλά ή Κλαίρη, πού είχε άνοίξει εν τώ μεταξύ τού μάτια της, τού φώναξε με μια δύναμη άπίστευτη:

— Στάσου! Μ' άκούεις! Μπορώ να τού υποφέω όλα, άχι όμως τού γάστιμο της ά-γάπης σου, τήν περιφρόνησι σου... Άν με κρατά άκόμη κάτι στη ζωή δεν είνε οί περιποιήσεις τού καλού αυτού γιατρού, άλ-λα ή έπιθυμία μου να μ'ή λυτ'ήω τή μη-τέρα μου κι έσένα...

Δυό άντίθετα συναισθήματα πάλευαν με-σα στην ψυχή της. Μπορούσε να πεθάνη γαρίς να π'ή τήν αλήθεια, χωρίς να δώση τήν υπέροχη αυτή άπόδειξι άγάπης σ'ότι λατρεύτ'η; Ή έξ άλλου όμως, υπορούσε

να τού τή άμολογήση όλα, να τόν σπρω-ξή στην άγριότητα έκδίκησης;

Τό δίλημμα ήταν τρομερό. Έπρεπε ώσ-τόσο να πάρη μια άπόφασι...

Τά κείλη της έσάλεψαν έλαφρά, προφέ-ροντας σιωπηλά μια προσευχή. Έπειτα έ-νοιωσε δυνατότερο τόν εαυτό της. Είχε ά-ποφασίσει...

— Ξέρεις αν σ' άγάπησα, φίλε μου... είπε με συγκίνησι τόν Μαρίνο. Τό αν σ' άγαπώ, σου τού λέει ή θυσία πού θα κάνω τώρα να σου έκμυστηρευθώ ένα μυστικό τού όποιο θα έπρεπε να πάρω μαζί μου σ'όν τάφο... Έπέμεινες να πανδρευθώμε, έστ'ω κι αν είναι άνώφελο αυτό, γιατί αύριο δεν θα ύπάρχω πιά. Έ λοιπόν, ο γάμος αυτός είναι άδύνατος!

Μολοντί περίμενε μια τέτοια έκμυστή-ρευσι ή Μαρίνο άνασκόκτισε. Η άτυχη νέα βοήκε άκούη τίς δυνάμεις τών τών πιάσι άπ' τού γέρι. Τόν τράβηξε πιο κοντά της κι έξασκολούθησε:

— Είμαι ένα άθώο θυμά! Έπαθα τή μεγαλειότερη ντροπή για ένα τίμιο κορίτσι! Χωρίς να τολμήσω πιά να τόν κυττάξ'η, διηγήθηκε με συντομία τίς προσπάθειες τού πατέρα του για να τήν κατακτήση.

— Μα γιατί δεν μ'ή έπες τότε τίποτε; φώναξε ή νέος σαν τρελλός.

— Πώς να π'ώ στο γυιό τέτοια πράγμα-τα για τόν πατέρα;...

— Μα πώς κατόπιν νικήθηκες, ύποχώρη-σες;...

— Φαίνεται ότι ή γυναίκα πού με φύ-λαγε, στην έξοχική βίλλα, μου έδωσε να πιά κομμά κάποιου φίλτρο... Κι έξωφω-νούσα ότι είδα έσένα, έσένα μόνον, πού έρχόσουν να με πανδρευθής!... Σου δό-θηκα, άδίστακτα, επάνω στην έξαση της ψυχής και τού μυαλού μου... Μόνον κατό-πιν κατάλαβα τήν φορική παραίσθησι μου! Και τώρα πεθαίνω από τόν άδάσταχτο πό-νο μου!...

— Ωστε λοιπόν σε άτίμασε ή πατέρας μου; πρόφερε ή Μαρίνο με φωνή ύπόκωφη.

Η Κλαίρη κούνησε καταφατικά τού κε-φάλι της. Ο νέος μούγκρισε, σαν πληγω-μένο θηρίο, ώρμησε πρds τήν πόρτα κι έ-φυγε τρέχοντας άπ' τού σπίτι έκείνο, χω-ρίς να κυττάξ'η διάλογο πίσω του, ξετρελλα-μένος από τήν άπελπισία.

Η άρρωστη έβγαλε μια φωνή και πε-τάχθηκε άπ' τού κρεβάτι της, για να τόν συγκρατήσει. Άλλά οι δυνάμεις της τήν έγκατέλειψαν και σωριάσθηκε στο πάτωμα.

Έπειτα από τή σκηνή έκείνη, ή κατά-στασις της χειροτέρευσε από στιγμή σε στιγ-μή. Δεν άρχισε ν' άρχισή τού ψυχορράγμια.

Η μητέρα της, γονατισμένη κοντά της, τήν έκτύπησε με άπελπισία, σαν να ήθελε να συγκρατήσει στη ζωή, με τή δύναμη της ματιάς της, τήν πολυαγαπημένη της κόρη, τήν οποία έχανε μόλις τήν είχε ξαναδοή.

Επί τέλους, έπαψαν τά τελευταία ριγή της άρρωστης. Φάνηκε ότι ήσυχασε, σαν να είχε άποκοιμηθή... Ο γιατρός πλησίασε, τής έπιασε τού σφυγμό και κούνησε τού κε-φάλι τού θλιμμένα: Η ψυχή της είχε άνε-βή στον ούρανό, για να βοή τήν αλόνια γαλήνη, έπειτα από τόσα βάσανα κι άπο-γοπτεύσεις!...

Η μητέρα κατάλαβε... Δεν έκλαψε δ-μως, δεν έφώναξε. Έμεινε σαν άπολιθωμέ-νη δίπλα στην πεθαμένη κόρη της, χωρίς να βλέπη και ν' άκούη τίποτε...

Όταν ή γιατρός θέλησε να τήν άπουα-κούν'η άπ' έκεί, τού έροίξε μια άγρια μα-τιά, στην οποία υπήρχε ή λάμψη της τρέλ-λας.

— Είπε τρελλή! ψιθύρισε έκείνος. Ο πό-νος της έσάλεψε τά λογικά!

★

Φλογισμένος από δίψα έκδίκησης, ή Μα-ρίνο Κόρνερ, έτρεπε πρds τού σπίτι τού πα-τέρα του, σαν να τόν έσπρωχνε κάποια ύ-περάσθηση δύναμις. Δεν είχε καιρό καν να σκεφθ'ή αυτό πού έπρόκειτο να κάν'η, να συλλογισθ'ή ότι τού παιδι δεν μπορεί πο-τέ να γίν'η δικαστής τού πατέρα του... Βιαζόταν να βρεθ'ή έμπρός στον άνθρωπο έκείνο, πού είχε κάμει τή μεγαλύτερη ά-τιμία...

Πού ήταν εν τώ μεταξύ ή γέρος κόμης; Όταν έφτασε στο σπίτι του, έπεσε ά-μέσως στο κρεβάτι, με πυρετό και παρα-λήρημα. Για να άποκτήσει νεανικές δυνά-

μεις και να μπορέση να κάμ'η άσφαλότερα τού μυστού έγκλημά του, είχε πάρει προη-γουμένως διάφορα έρεθιστικά φάρμακα. Αυτά όμως τού προκάλεσαν μια βαρεία μορ-φή «σατυρίασεως». Τό αίμα τού άναψε, ή-λόκληρο τού κορμι τόν σκεπάζθηκε έξωφωνα από σπειρία και φοιτικές πληγές.

Έπληρωσε διά μιας όλα τά άμαρτήματα της ζωής του... Υπέφερε άπερίγραπτα, πονούσε φοικτά, από τίς ριζές τών μαλλιών ως τά νύχια τών ποδιών.

Έστειλε να φέρουν τόν Ισαάκ, τόν δια-βολογιάτρο, πού είχε γίνει συνένοχος τού έγκλημάτος του.

— Γλυτώστε με, γιατρέ! τού είπε, όταν τόν είδε να μπαίνει. Όλα τά πλούτη μου είναι δικά σας!

Ο Ισαάκ κούνησε μόνο τού κεφάλι του, δείχνοντάς του έτσι ότι δεν είχε έλπίδα σωτηρίας. Τού έβαλε ώστόσο πάγο στο κε-φάλι και τού έκαμε άσφαίμα, για να τόν άνακουφίση προσωρινά.

— Δεν θα ζήσω λοιπόν, γιατρέ; τραύ-λισε έκείνος. Θα πεθάνω;...

— Α, όχι τώρα άμέσως! άπάντησε ή Ισαάκ με νοσηρή ειρωνεία. Δεν βλέπω ά-κόμη τά χαρακτηριστικά συμπτώματα της κρίσεως της άρρώστιας σας...

— Ωστε θα υποφέρω περισσότερο άκό-μη;... Γλυτώστε με, γιατρέ! Κάνετε με καλά με κάποιο άπ' τά μυτηνωδή και θαυ-ματογυαλά φάρμακά σας! Θα σας δώσω ό,τι έχω για άναμωιδή!...

Ο άρρωστος άνακάθισε με κόπο στο κρεβάτι. Τό πληγιασμένο σώμα του δεν είχε πιά τίποτε τού ανθρώπινου...

— Ω, γιατρέ, πρόσθεσε, γιατί να γάσω τού ώραίο έκείνο κορίτσι, μόλις τού έσφισα στην άγκαλιά μου;... Μου τήν έπ'ησε ή έχθρος μου... έκείνος ή γυιός μου! Πρέ-πει να τόν έξοντώσω, να άπαλλαγώ άπ' αυτόν! Δώστε μου ένα δηλητήριο, γιατρέ. ένα δηλητήριο πού να τόν σκοτώση σε λί-γα λεπτά!

— Έχετε παραλήρημα, Έξωχώτατε. Δεν σας έκαμε τίποτε ή γυιός σας... Ήσυ-χάστε, γιατί κινδυνεύετε να πάθετε συμφό-ρησι.

— Να πεθάνω; Και να μ'ή τήν ξαναδώ πιά;... Όχι, όχι, δεν θέλω! Πρέπει να τήν ιδώ πάλι, να τήν ξαναγκαλιάσω μια φο-ρά άκόμη!...

Τώρα όμως ή εξαγριωμένος νέος δεν

«Ο γέρος κόμης σπασταρούσε δλόκληρος από τόν πυρετό.

— Τό κεφάλι μου! Τό κεφάλι μου! φώ-ναζε. Άκούστε, γιατρέ! Έρχεται... αύ-τή, ή Κλαίρη μου... Ξαναγυρίζει κοντά μου... Δεν άκούτε τά βήματά της στο διά-δρομο; Έρχεται, φτάνει... Η Κλαίρη μου!...

Πραγματικά, ένα βήμα βιαστικό πλησί-αζε στην κρεββατοκάμαρα τού γέρου. Ή πόρτα άνοίξε άπότομα, και ώρμησε μέσα ή Μαρίνο. Τά μάτια τού πετούσαν άσπρα-τές. Στο γέρι τού κρατούσε τού γυνικό σπα-θί του.

Ο Ισαάκ ζάρωσε σε μια γωνία τού δω-ματίου, προσπαθώντας να κρυφθ'ή πίσω από μια κουρτίνα.

— Ο έχθρος μου!... ούραλισε ή άρρω-στος. Έρχεται να μού πάρη τήν Κλαίρη!...

Ο νέος περίμενε να τόν βοή καθισμένο στο γραφείο τού και να τού ζητήση λόγο των πράξεών του. Βλέποντάς τόν στην κα-τάστασι έκείνη, σταμάτησε, σαστισμένος. Αυτός ήταν ή πατέρας του; Έκείνο τού φοι-κτό τέρας, με τού ματωμένο κορμί; Ήταν άνθρωπος, αληθινά, ή πλάσμα της Κολά-σεως;...

Δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του... Μια μόνον έξηγήσις ήταν δυνατόν να περάσει άπ' τού μυαλό του: ότι ή Θεία Δίκη είχε χτυπήσει άμείλικτα τόν γέρο έγκλημαστή, τήν ίδια ώρα πού πέθαινε τού ά-θώο θυμά του!

Έμεινε για λίγο άκίνητος, κρατώντας με τού χέρι τού τού φλογισμένο μέτωπό του, και με τού άλλο σφίγγοντας νευρικά τού σπα-θί του.

Ένοιωθε όικτο για τού παραιοσφωμένο έκείνο πλάσμα. Όχι! Ήταν τόσο τού υί-σος πού γέμισε τήν καρδιά του, ώστε δεν άφινε θέσι για άλλο συναισθήμα...

Άν σκεκόταν τώρα άναποφασιστος, ή-ταν γιατί συλλογιζόταν ότι τού έξέφυγε ή έκδίκησης πού είχε άνειρευθ'ή, έφ' όσον είχε έμπρός του ένα κορμάλι, ένα μισότρελλο κι έτοιμόθαντο...

Είγιν έλθει έκεί άποφασισμένος να ξε-πλύν'η τήν ντροπή της Κλαίρης με τού αίμα τού άτιμου διαφθορέως της. Τί έσπμινε αν ή διαφθορεύς αυτός ήταν ή πατέρας του; Μήπως έκείνος είχε διατάξει καθόλου να άτιμώση τήν μνηστή τού γυιού του;...

Τώρα όμως ή εξαγριωμένος νέος δεν

Μαρίνο τράβηξε τού σπαθί του έξω άπ' τήν πληγή πού είχε άνοίξει.

εύρισκε απέναντί του έναν άνθρωπο. αλλά ένα τέρας!

— Άθλιε! Καταραμένε! ούρλιασε ο γέρος. Έσύ δεν την αφήνεις να πάει σ' εμένα... έσύ, ο χειρότερος έγχροσ μου! Πρέπει να σ' σκοτώσω κακούγε!

Κύτταξε γύρω του, είδε τον 'Ισαάκ, κίτρινο απ' το φόβο του, και το φανάρι: — Γιατρέ! Αναίχτε, τον τίς φλέβες με τα νυστέρια σας! Φαρμακώστε τον μ' ένα από τα φίλτρα σας!

Ο δόκτωρ 'Ισαάκ άρχισε να τρέμει περισσότερο, στη σκέψη ότι μπορούσε να καταλάβει ο γέρος ποιος είχε δώσει το φίλτρο στη νηστή του... Κι' έκρινε φρόνιμο να γλυστορήσει κάτω απ' το κρεβάτι του άρρωστου.

— Πού είσαι, γιατρέ; πρόσθεσε έκινος. Φοβάσαι; 'Αναδρέ!... Μα γιατί χτυπούν έτσι τα μηλίγγια μου και το αίμα μου βράζει;... Δεν έχω δύναμεις για ν' άρπάξω απ' το λαιμό αυτόν τον άθλιο, που τουλιά να προκαλή τον πατέρα του!

Προσπάθησε ν' ανασπικωθεί, να φτάσει ως το γυίο του, που έμενε πάντοτε ακίνητος, σαν απολιθωμένος. 'Αλλά τα πόδια του δεν τον κρατούσαν. Έπεσε γονατιστός...

— Έρχομαι να σου ζητήσω λογαριασμό για μια άτιμία σου! πρόφερε ο γέρος, με φωνή υπόκωφη αλλά σταθερή.

— Άθλιε! Πώς τουλιάς;... μούγγρισε ο γέρος.

— Τί έκαμες, άτιμε, σ' ένα δυστυχισμένο κορίτσι;...

— Τί έκαμα;... 'Ο,τι ήθελα! Ποιος σου επιτρέπει να ζητάς λόγο από τον πατέρα σου;...

Ο Μαρίνο έτρεμε, μη μπορώντας πιά να συγκρατήσει την μανία του.

— Επιμένει να μείνει τί έκαμα; πρόσθεσε ο γέρος. Άκουσε λοιπόν: Τη νύχτα εκείνη... νύχτα ναός, υπέροχης ευτυχίας...

Εβγαίνει αίμα απ' τα χείλη του, μαζί με τα λόγια του. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση φοικητή. Έκαμε μια κίνηση, σαν να άγκάλιαζε και να φιλούσε μια γυναίκα.

Τη νύχτα εκείνη, έξακολούθησε, η κοπέλλα έπεσε επί τέλους στην άγκαλιά μου... Κι' έγινε όλη δική μου...

Μια λάμψη έσχισε έσθονικά τον άέρα. Το σπαθί του νέου χώθηκε ως τη λαβή στο στήθος του κόμνητος, του τρύπησε την καρδιά και βγήκε από την πλάτη.

Ο Μαρίνο είχε πνίξει έτσι την αίματηρή προσβολή που έκανε ο γέρος σ' αυτόν και στο άθωο θύμα του... Τρόβηξε έπειτα το σπαθί του έξω απ' την πληγή που είχε ανοίξει. Κι' ο κόμνης σωριάστηκε κάτω, πλέοντας στο αίμα του.

Ο νέος πέταξε μακριά το σπαθί. Ξαναγυρίζοντας επί τέλους στην πραγματικότητα και καταλαβαίνοντας τί είχε συμβεί, σήκωσε τα μάτια του στον ούρανο και φώναξε: — Έσύ το θέλησες, Θεέ μου! Έσύ με άδήςησες! Είπε η αληθινή δικαιοσύνη!

Έπειτα βγήκε με άγρό βήμα από το δωμάτιο, ενώ ο 'Ισαάκ, πίσω του, έθαζε τις φωνές:

— Τρέφετε!... Πιάστε το δολοφόνο!... Μπόρεσε να φτάσει άνευόχλητος ως την έξωπορτα. Έπήδησε στη γόνδολα που τον έπείριμε, και άπομακρύνθηκε, τραβώντας κορυτί με δύναμη.

Λίγο άργότερα, είχε επιβιβασθί σ' ένα πλοίο που έφευγε, κι' είχε έτσι σωθί από την θανατική καταδίκη που θα τον περίμενε, αν έπεφτε στα νύγια της Δικαιοσύνης.

ΣΤ'

Όλη η άριστοκρατία της Βενετίας είχε μαζεμένη, την ώραία εκείνη φθινοπωρινή ή μέρα, στις λευδοδρομίες που είχαν διοργανωθεί προς τιμήν του διαδοχικού ζεύγους της Ρωσσίας, περαστικού απ' την πόλη αυτή. Οι θεαταί παρακολουθούσαν τους άνδρες από τις βεράντες, από τα παράθυρα, από άμείωτες γόνδολες και βάρκες.

Σε μια απ' τις γόνδολες αυτές, κομψή και πολυτελεστάτη, βρισκόταν μια κυρία ηλικιωμένη μάλλον, με λεπτή φυσιογνωμία, τριφυρισμένη από τον προσβεύει της Γαλλίας κι' από το άθος της γαλλικής κοινωνίας της Βενετίας. Μία άλλη βάρκα, μικρότερη, είχε μοναδικό επιβάτη της ένα ώραι-

ότατον νέο, Γάλλο επίσης, άνεψιό της ηλικιωμένης κυρίας. Ο νέος αυτός βρισκόταν από ένα ήνα μόνον στη Βενετία, κι' όμως ήξερε ήδη θαυμασάια όλες τις συνήθειες του τόπου και μιλούσε άπταιστα τα Ιταλικά, αλλά και την Βενετσιάνικη διάλεκτο. Θα τον έπερνούσε κανείς για νύσιο Ένετό, αν δεν υπήρχε η ξενική προφορά του, το παριζιάνικο ντύσιμό του, καθώς και τα γένεια και τα μουστάκια του, κομμένα σε σχήμα που δεν συνήθιζόταν τότε στη Βενετία, ούτε και στο Παρίσι, αλλά μόνον στην Άνατολή.

Είχε έλθει από το Παρίσι ως άκόλουθος της Γαλλικής Προσβείας, μαζί με τη θεία του υποκόμνησα Ντεκουρσέλ — την ηλικιωμένη κυρία της μεγάλης γόνδολας. Λεγόταν Άρθουρος Ντεκουρσέλ. Και είχε προσκαλέσει το ενδιαφέρον όλης της κοσμικής κοινωνίας της Βενετίας, που είχε την περιέργεια να γνωρίσει από κοντά ένα τόσο ενδιαφέροντα τύπον της παριζιάνικης άριστοκρατίας.

Η γόνδολα του Γάλλου προσβευτού φιλοξενούσε την κόμνησα Λορεντάνι και την κόρη της Ζανέττα. Και οι δύο ήταν κομψογυμμένες, στολισμένες με κοσμήματα, και φαινόταν σαν να ανασπνέουν κι' ευτυχισμένες.

Όσοι τις ήξεραν, είχαν σκανδαλισθί, βλέποντας τη Ζανέττα να εμφανίζεται έτσι σε μια γιορτή, λίγους μήνες μόνον μετά τον τραγικό θάνατο του άραβανιστικού της, του κόμνητος Γοιμάνι. Τα είρωνικά σχόλια έδιναν κι' έπαινον, ίδιως μεταξύ του γυναικείου κόσμου:

— Έχει ανάγκη να παντρευθί, η κοπέλλα!

— Μπορεί να κλαίει και να μαραζώνει σε όλη της τη ζωή!

— Οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους, κι' οι ζωντανοί με τους ζωντανούς...

— Ναί, αλλά υπορούσε τουλάχιστον να σώσει τα προσχήματα! Δεν είχε πολλές καιρόδες που έλεγαν ότι κινδύνευε να πεθάνει απ' τη λύπη της...

— Τα νειάτα γιατρούουν γρήγορα τον πόνο!

— Φαίνεται ότι βόηκε κι' όλας τον αντι-καταστάτη!

★

Οι άναγνώσται θα θυμούνται το άσπρονδο μέρος που χώριζε την κόμνησα Τζούλια Κόνορο και την Ζανέττα Λορεντάνι.

Παρ' όλον τον τραγικό θάνατο του άνδρος της και τον εκούσιο έκπαισιμό του γιου της Μαρίνο, η κόμνησα είχε θελήσει να λάβει μέρος στη γιορτή των λευδοδρομιών. Είχε έλπίζει ότι θα έλαμπε περισσότερο από κάθε άλλη κι' ότι θα συγκέντρωνε

Ο Λεονάρντο παρουσιάσθηκε στην κόμνησα.

τον γενικό θαυμασμό. Είπε όμως, με κομψή μανία, να της παίρνει τα πρώτα ή ψιστή αντίζηλος της, η ώραία Ζανέττα.

Όταν τελείωσαν οι άγώνες, η γόνδολα της Γαλλικής Προσβείας ξεκίνησε σιγά-σιγά, άνεβαίνοντας το κανάλι. Δίπλα της έπροχωρούσε η άλλη, η μικρότερη, στην άποία βρισκόταν ο Άρθουρος Ντεκουρσέλ. Ο νέος, γονατισμένος στα μαξιλάσια της πλώρας, κουβέντιαζε με τις κομψές της μεγάλης γόνδολας. Συγγρόνως κύταζε έκστατικά τη Ζανέττα, που άλλαζε μαζί του λόγια γλυκά, γαμόνελα και λεπτά άστειά.

Η κόμνησα Τζούλια Κόνορο πρόσθεσε από μακριά τη σκηνή αυτή του τρυφερού ειδυλλίου της έγχροας της με τον ώραίο Γάλλο ίπποτη. Ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά της... Μα πώς λοιπόν έκρινε κατώρθωσε να μαγεύει έτσι γρήγορα όλους τους καλλίτερους νέους, ενώ αυτή δεν είχε μπορέσει να πάρει ούτε ένα έρωτικό φιλή απ' τον κόμνητα Γοιμάνι, ο οποίος είχε προτιμήσει το θάνατο, παρά την άννητή της;... Τα μάτια της πετούσαν φωτιές. Την έτρωγε η λύσσα...

Κάποια στιγμή, που η γόνδολα της Γαλλικής Προσβείας βρέθηκε κοντά στη δική της, έοριξε μια ματιά φορμακερή στη Ζανέττα, η οποία της άπάντησε μ' ένα άσημμένο προκλητικό γέλιο.

Έπειτα η κόμνησα κύταξε τον Άρθουρο Ντεκουρσέλ. Δεν μπορούσε να τον ίδθ, γιατί της έγύριζε την πλάτη, άποροφημένος από το ειδυλλίο του με τη Ζανέττα. Όταν όμως η νέα, μετά το γέλιο της, κύταξε περφόνα την έγχροά της, ο νεαρός Γάλλος κατάλαβε ότι συνέβαινε κάτι το έξαιρετικό, και γύρισε κι' αυτός προς την κόμνησα Τζούλια.

Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν για μια στιγμυή μόνον.

Η κόμνησα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια πινιμένη φωνή... Πού είχε ξαναβίη αυτό το βλέμμα;... Ήξερε καλά τα μάτια εκείνα! Δεν υπορούσε να γελασθί, γιατί το μίσος και η ζήλεια δεν άπατώνται ποτέ!

Πέρασε το γέοι της από το ίδρωμένο της μέτωπο... Μη υπορώντας πιά ν' άνθεξη σε τέτοια ταραχή, έπεσε προς τα πίσω λιπόθυμη.

Το έπεισόδιο αυτό προκάλεσε τη γενική περιέργεια. Όλοι σπκώθηκαν όρθιοι, στις γύρω γόνδολες, για να ίδούν, ν' άκούσουν, να προσπαθήσουν να μαντέψουν την εξέγνηση του παρόξενου περιστατικού.

Μέσα στη γενική σύτη άναστάτωση, το σκάφος της Γαλλικής Προσβείας, στο οποίο είχε περάσει τώρα κι' ο ώραιος Άρθουρος Ντεκουρσέλ, υπόρεσε να άπομακρυνθί γαρίς να τοαθήσει την προσοχή.

Είδσε πώς δαμυνήθηκε αυτή η άθλια; ψθύρισε ο γέρος στη Ζανέττα.

— Ποιος έρεσι τί σατανικές μηχανορροφίες θα έπινοήση πάλι!...

— Μείνε ήσυχη! Δεν έχω πιά κανένα φόβο. Είμαι Γάλλος υπήκοος... Πρέπει μόνον να έπιταχύνουμε τους έπισήμους άραβώνες μας κι' τους γάμους μας.

— Μα είχε πολύ γρήγορα! Ο κόσμος μπορεί να υποπτευθί.

— Άς υποπτευθί ό,τι θέλει! Τά σπουδαίο είναι να δημιουργήσωμε ένα τετελεσμένο γεγονός, που θα άπελίση πιά αυτή τη νυνάικα.

— Έλα άπόψε στο σπίτι μου, και θα τα κανονίσωμε όλα.

★

Το ίδιο βράδυ, η κόμνησα Τζούλια Κόνορο ήταν μόνη σχεδόν στο μέγαρό της με μια γονά και πιστή καμαριέρα της.

Ένοιωσε την άννητή να βοή κάποια δινατή βοήθεια, έναν άνθρωπο άποφασισμένο για όλα, δίχως δισταγμούς, που θα νινέταν έκτελεστής των διαταγών της.

Άργισε να μαντεύει ότι ο έγχροός της, εκείνος που είχε άνηθή άλλοτε τις άμαρταλές προτάσεις της, ήταν τώρα προστατευόμενος μιας ξένης Δυνάμεως, έτσι ώστε δεν μπορούσαν να τον φτάσουν οι νόμοι της Βενετίας. Έπρεπε λοιπόν να τον χτυπήσει η ίδια, με το μαχαίρι ή με το δηλητήριο. Έπρεπε να τον έξονήσει κομψά, μ' ένα από τα μυστηριώδη έγκλήματα που συνήθιζόντουσαν τόσο την εποχή εκείνη.

Άφού σκέφθηκε πολύ, η κόμνησα κατέ-

στωσε το σενέδιο της. Φώναξε τη γονά καμαριέρα της και της είπε:

— Μήπως έγύρισε ο γονδολιέρης μου, ο Λεονάντο;

— Μάλιστα, κυρία κόμνησα. Μόλις ήλθε.

— Στείλε μου τον άμέσως έδώ... Και πήγαινε έπειτα να κοιμηθίς. Δεν σε χρειάζομαι τίποτε άλλο... Κλείσε την πόρτα της καμαράς μου. Ο Λεονάντο θα μ'ι ή από τη μικρή πορτίτσα... Ός αύριο το πρωί, δεν θέλω να μ' ένοχλήσει κανείς.

Η γονά καμαριέρα καταλάβαινε πολύ καλά τη σημασία των διαταγών της κυρίας της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έπαιναν στην κορεβδατοκάμαρά της νυκτερινοί έπισκέπτες από την κομψή πορτίτσα... Ίδιως οι έπισκέψεις αυτές είχαν γίνει συχνότερες από ό,τι είχε γηρέσει η κόμνησα.

Όστόσο η καμαριέρα άπορούσε γιατί η κυρία της είχε ζητήσει, τον Λεονάντο. Την ήξερε υπέροχη κι' άγέροχη, και παρασθενούταν βλέποντάς την να ταπειώνεται ως ένα άσήμαντο υπηρέτη της.

Όπωςδύποτε, υπάκουσε δίχως αντίρρηση. Έτσι άλλωστε υπάκουγε τόσα χρόνια, και είχε μάθει όλα τα μυστικά της κυρίας της.

Λίγα λεπτά άργότερα, έυπήκε ο Λεονάντο, από μια μικρή πόρτα που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι.

Η ώραία κόμνησα τον δέχτηκε φορώντας μια άπλή ρούφα, που έπεσε, έσχεπαζόντας προκλητικά τους ώμους της κι' ένα μέρος του στήθους της.

Ο Λεονάντο, άθροπως πανούργος και διεφθαρμένος, είχε καταλάβει τί σημαίνει εκείνη η πρόσκλησις, και είχε άμέσως σκεπθί να έπωλεσθί όσο το δυνατόν περισσότερο. Άν κατώρθωνε να υποτάξει την κυρία του, δεν θα την άφινε πιά να του ζεύσθι...

Έκαμε το γύρο του κρεβατιού, πλησίασε την κόμνησα και στάθηκε έμπρός της, αμίλητος. Ήταν ώραιος άνδρας, νέος άκόμην, στυμυλικός σενέδον με την κομνησα.

Εκείνη βρισκόταν σε άμνηχανία. Της έκόσμιζε πολύ να θανερώση το μυστικό της σ' έναν υπηρέτη και να του προσφέρει τον έρωτά της...

Είμαι άρωφτη... πρόσθεσε επί τέλους, ρίχνοντας στο γονδολιέρη ένα βλέμμα πνίμο. Ικανό να τον άλυσοδέσει, να τον κάμη σκλάβο της. Είμαι άρωστη και μόνι, έγκαταλειμμένη απ' όλους. Κανείς δεν με σκέπτεται, κανείς δεν με άνασά!

— Ξενάσατε Έξοχωτάτη, ότι υπάογει κάποιος προτίησε σας, έτοιμος να θυσιασθί για σας!

— Το ξέρω... και γι' αυτό σε κάλεσα και ζήτησα τη σύταρσί σου...

— Σας εύχαριστώ που καταδεχθήκατε να ρίξετε τα μάτια σας στον ταπεινό δεούλο σας! Θα κάμω ό,τι μ'αρω για να σας εύχαριστήσω για να λιγοστέσω την πληγή και τη μελαγχολία σας...

— Εύχαριστώ, Λεονάντο! φώναξε η κόμνησα.

Πήδησε όρθια κι' άφισε να πέσει η ρούφα της. Έμενε έτσι, μ' ένα νυκτικό μόνον, δηλαδή μισόγυμνη. Άπλωσε το άπαλό γέοι της στο γονδολιέρη και πρόσθεσε:

— Εύχαριστώ! Θα άνταμειωθίς για την άρωσίωσί σου...

Ο Λεονάντο είχε γάσει κι' όλας τη ψυχραία του, είχε θαμνωθί από τα κομψά κάλλη της κόμνησας. Μη μπορώντας πιά ν' άνθέξει την άσπαζε στην άγκαλιά του Έκείνη έγκαταλείθηκε όλότελα. Συλλογίζόταν όμως ότι τον Λεονάντο άλλά το άνιρο της έκδικήσεως της... Κι' ένοιωθε γι' αυτό περισσότερο ήδονή, παρά αν βρισκόταν στην άγκαλιά ενός άναπημένου της.

Καταλάβαινε ότι είχε βοή το όσωνο που της κοσιάζόταν για να χτυπήσει θανάσιμα τη μισσητή Ζανέττα Λορεντάνι και τον υποκόμνητα Άρθουρο Ντεκουρσέλ.

Είπε δική μου τώρα. Δεν θα μου έσφίγη πιά... συλλογίζόταν συγγρόνως ο Λεονάντο.

Και γωρίς να νάνη καιρό έδωσε έήνηρο φιλή στ' ά κόκκινα χείλη της κομνησας...

Το πρωί, έπειτα από μια νύχτα έρωτος στην άγκαλιά του Λεονάντο, η κόμνησα ένοιωθε τον έαυτό της καλλίτερα, πιο ή-

συχυ. Ήταν βεβαία ότι είχε κατακτήσει όλότελα τον γονδολιέρη της. Και γι' αυτό τώρα, ύπουλη σαν φείδι, του έξήγησε το σενέδιο της έκδικήσεώς της:

— Θέλω να έκδικηθώ! του είπε, φιλώντας τον. Άν μ' άγαπάς, πρέπει να με βοηθήσεις!

— Μπορείτε να βασίζεσθε σ' έμένα, ώ-αία μου κυρία! Ποιόν όμως θέλετε να έκδικήσετε;

— Ένα έένο, τον υποκόμνητα Ντεκουρσέλ, άνεψιό μιας Γαλλίδος άριστοκόμισσας.

— Ά, τον ξέρω... Μα τί κακό σας έκαμε;

— Τίποτε! Άλλά θέλω να τον χάση ή θανάσιμη έγχροά μου, η Ζανέττα Λορεντάνι. Ή εύτυχία τους θα ήταν ο θάνατός μου.

— Δεν έχετε παρά να διατάξετε. Θα άπακούσω τυφλά.

— Πολύ καλά. Θα λάβης γρήγορα διαταγές μου, και τότε θα ίδουμε αν μ' άγαπάς αληθινά!

★

Την ίδια μέρα η κόμνησα Τζούλια Κόνορο έφτασε στο δογικό Μέγαρο κι' έγινε άμέσως δεκτή από τον γέρο Δόγη Πάολο Ρενιέ.

Τον είχε είδοποιήσει από το πρωί με τον Λεονάντο ότι έπρεπε να του μιλήσει για σοβαρά ζητήματα, που άφορούσαν την άσφάλεια της Δημοκρατίας.

Εκείνος την περίμενε στο μεγάλο γραφείο του. Όταν την είδε να μπαίνει, σπκώθηκε, την πλησίασε, της φίλησε ίπποτικά το χέρι και της έδειξε μια άνετη πολυθρόνα.

Υπήρχε ωστόσο στους τρόπους του κάποια άμνηχανία, σαν να δισταζε ν' άρχισι την συζήτηση. Ήξερε τί, είχε κάμει άλλοτε η κόμνησα για να καταστρέψη τον κόμνητα Γοιμάνι. Και φανταζόταν ότι θα έπρόκειτο και τώρα για το ίδιο ζήτημα...

— Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος, κυρία; ρώτησε επί τέλους.

— Ξέρετε, Γαληντάτε Δόγη, ποιοί κίνδυνοι άπειλουν την άναπημένη μας πατρίδα, έκ μέρους εκείνου του κόμνητος Γοιμάνι.

— Το ξέρω... Και έσασθα έπίσης τόσο πολύτιμη βοήθεια προσφέρατε στη Δημοκρατία μας.

— Έκαμα άπλώς το καθήκον μου... Δυστυχώς όμως, δεν έβριμε ο κίνδυνος, τον ά-

ποϊον πιστεύαμε ότι είχαμε άπομακρύνει άριστικά!

— Νομίζετε;

— Είμαι βεβαία! Η καρδιά μου δεν μπορεί να γελασθί...

— Πώς δηλαδή ξαναγεννήθηκε αυτός ο κίνδυνος;

— Ο κόμνης Γοιμάνι, που νομίζουν όλοι, ότι τιμωρήθηκε παραδειγματικά, είχε ζωντανός!

— Υποπτεύομαι κι' εγώ άόριστα ένα τέτοιο πράγμα. Το τραγικό τέλος του δεν μού φάνηκε διόλου βέβαιο. Έσ' όσον δεν είχε βρεθί το πτώμα του, μετά την πυρκαϊά του πλοίου και το δραματικό κνήνι του μέσα στη θάλασσα, άμφέβαλλα πάντοτε για το θάνατό του.

— Πραγματικά, ζή και ύγιαίνει!

— Όπωςδύποτε, μετά το μήνημα που πήρε, δεν θα έχη πιά διάθεσι να άνακατευθί με τις υποθέσεις της Βενετίας. Θα βρισκείται πολύ μακριά απ' έδώ και δεν θα μπορέ να μάς βλάψι.

— Άπασαθε, Γαληντάτε! Ο κόμνης Γοιμάνι βρισκείται έδώ, στη Βενετία.

Ο Δόγη τινάχθηκε όρθιος, σαστισμένος από μια τέτοια άποκάλυψι.

— Τον είδα με τα μάτια μου, πρόσθεσε η κόμνησα. Και τον μισώ τόσο, ώστε δεν μπορεί να γελασθί.

— Μα τί κάνουν λοιπόν οι τόσοί πρόκτορές μου, οι σκορπισμένοι σ' όλη την πόλη; Γιατί άφίνουν αυτόν τον προδότη να κυκλοφορή άνευόχλητος, έσ' όσον τον βαρύνει τέτοια τρομερή καταδίκη;

— Δεν φταίνε αυτοί, Γαληντάτε. Είπε άδύνατον να τον γνωρίσουν, όπως έχει άλλάξει τη φυσιογνωμία του, άφίνοντας γένεια και μουστάκια. Μόνον μια γυναίκα μπορούσε να έπιτύχη ένα τέτοιο θαύμα... Τον άνεγνώρισα εγώ, κι' εύχαριστώ το Θεό για-τί μού έπέταρες έτσι να προσφέρω άλλη μια φορά ύπηρεσία στην πατρίδα μου.

— Μα οι πρόκτορές μου, που είναι τόσο έμπειροι και άμείδονται τόσο καλά, θα έποπε να άναγνωρίσουν, όπωσδύποτε τον προδότη! Άλλώς, άποδεικνύονται κι' αυτοί προδότες, σμένονοί του...

— Ο άνθρωπος αυτός έχει τέτοια θέσι, ώστε κανείς δεν φαντάζεται την αληθινή ταυτότητά του... άλλά, κι' αν άκούη ά-

ΛΕΥΔΟΔΡΟΜΙΕΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

Κάθε χρόνο γίνονται στη Βενετία θεαματικές λευδοδρομίες στις όποιες συμμετέχουν όλας οι γόνδολες της πόλεως. Στο Μεγάλο Κανάλι συγκεντρώνονται οι ωραιότερες γόνδολες και παραλούνουν μπρός στην είδική εξέδρα των άρχων. Μετά τη παρέλασι, οι γόνδολες σκηνατίζουν διάδες άρχίζουν οι λευδοδρομίες. Το βράδειο (3 σημείας και ένα μικρό... νομουνάκι) άπενέμονται από την ωραιότερη νυνάικα που παρευρίσκειται στη γιορτή.

ναγωνισθή κανείς δεν μπορεί να τον θίξει.
— Αυτό θα το ιδούμε! Η δύναμις της Δημοκρατίας είναι μεγάλη...
— Δεν μπορεί όμως να παραδίση την ασυλία των ξένων διπλωματικών αντιπροσώπων.
— Δηλαδή; Ο κύριος Γουίλντ έχει την προστασία κάποιων ξένων Προσβείας;
— Κάτι περισσότερο: Ανήκει στο προσωπικό της, με ψευδώνυμο Βέβαια! Είδατε χθές εκείνον τον ωραίο Γάλλο Ιππότη, που προκαλούσε το γενικό θαύασμό με τη γαί του και την κομψότητά του;
— Ποιον; Τον υποκόμπτα Άρθουρον Ντεκουρσέλ, ακόλουθον της Γαλλικής Προσβείας;
— Ακριβώς! Είπε ο κύριος Γουίλντ.
— Έχετε αποδείξεις;
— Δεν μπορώ να σας δώσω καμιά απόδειξη. Τον άνεγνώρισα όμως, και είμαι βέβαια ότι δεν γελάσθηκε. Σας είδοιτο πως άμείως, γιατί έσείς, με τα ίσχυρά μέσα που διαθέτετε, θα υπορέσετε να εξακριβώσετε αν είναι αλήθεια...
— Και Βέβαια θα το κάμω! φώναξε με έξαψη, ο γέρονς Δόγης.
— Όλα άλλωστε έπιβεβαιώνουν την ύποψιά μου. Ο κύριος Ντεκουρσέλ δεν μπορεί να είναι Γάλλος, αφού ξέρει τόσο καλά όλα τα πράγματα της Βενετίας. Έπειτα, ύπάρχει κάτι που δεν άφινει αμφιβολία: Έξακριβώσα ότι ο κύριος έχει άρροδωνιστική κορυφή με τη Ζανέττα Λορεντάνι. Πώς είναι δυνατόν δέ η νέα αυτή, που πήγε να πεθάνη απ' τον πόνο της γιατί έχασε τον κόμπτα Γουίλντ, να έχασε τόσο σύντομα τον έρωτά της και να δέχθηκε την άγαπη ενός ξένου;
— Σας εύχαριστώ άπειρώς Εξ όνόματος της Δημοκρατίας για την καινούργια ύπηρεσία που της προσφέρετε. Θα ιδίτε ότι θα ένεργήσωμε άμείως και άποτελεσματικά. Δεν θα μετανοήσετε που άποτανήκατε σ' εμάς.
— Η κόμπισσα χαμογέλασε με ίκανοποίησι και άπάντησε:
— Αν αξίζω μια άνταμοιβή, ζητώ να μου επιτρέψετε να γυμνάζω και να τιμωρήσω έλεύθερα έγώ ή ίδια τον προδότη.
— Θα γίνει ό,τι ζητάτε! Πληγουμένως όμως πρέπει να βεβαιωθείτε ότι η ύποψιά σας είναι πραγματική.
— Έγώ δεν έχω καμιά αμφιβολία.
— Ο δόγης Πάολο Ρενι έαναμίλησε εύγενικά το γέρι της κόμπισσας, την συνώδευσε ως την πόρτα και ξαναγύρισε στη θέσι του.
— Μόλις είχε καθίσει στην πολυθρόνα του, ή μεγάλη βιβλιοθήκη του γραφείου του μετακινήθηκε άδόρυμα, άνοίγοντας σάν πόρτα. Και παρουσιάσθηκε ο Μέγας Έροσεταστής. Στο χέρι του κρατούσε ένα χαρτί, στο όποιο ήταν γραμμένα τα πιο ένδιαφέροντα άποσπάσματα της συνομιλίας του Δόγη με την κόμπισσα Κόρνεο.
— Ο Πάολο Ρενι ήξερε, άσφαλώς, ότι το μέγαρό του είχε κρυφούς διαδρόμους και μυστικές πόρτες σ' όλους τους τοίχους του. Δεν άγνοούσε ότι κάθε λέξη του, κάθε κίνηση του, μπορούσε να έχη ένα άόρατο μάστιγα...
— Δεν έδειξε λοιπόν καθόλου έκπληξι, βλέποντας τον Μέγαν Έροσεταστήν.
— Ακούσατε;... τού είπε απλά.
— Τό πράγμα είναι σοδαρώτατο, άπάντησε εκείνος. Πρέπει να δράσωμε άμείως. Η κόμπισσα δεν μπορεί να γελάσθηκε. Τό μίος και ή ζήλεια της είναι άρκετες έγγυήσεις!
— Ξαναδιάβασα σήμερα τό πρωί όλη τη δικογραφία της ύποθέσεως Γουίλντ.
— Αναφέρεται καθόλου σ' αυτήν ή Γαλλική Προσβεία;
— Ναι. Όταν ο κύριος κατεδικάσθη εις θάνατον, άπεδείχθη ότι είχε σχέσεις με την Προσβεία αυτή. Άλλά και ή συνωμοσία, που στοίχισε την καταδίκη του, είχε γίνει με τη συνεργασία Γάλλων πρακτόρων.
— Πρέπει όμως να προχωρήσωμε με πολλή προσοχή! Η ύπόθεση αυτή παρουσιάζει κινδύνους. Και ή Βενετία δεν είναι εις θέσιν να άντιταχθή σήμερα φανερά κατά της Γαλλίας, ή όποια έχει τόση στρατιωτική δύναμη, άλλά και πολλούς και ίσχυρούς συμμαχούς.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΙΧΣ: Η συνέχεις

Αλόμα

Η τρομερή λησταρχίχ του Μεξικού

Οι κάτοικοι του Μεξικού μιλούν άκούη μ' ένα περίεργο αίσθημα σεβασμού και τρόμου για μια γυναίκα, τη μυστηριώδη Αλόμα.
— Ο θύλος την παρουσιάζει από τό ένα μέρος σάν Παναγία κι' από τ' άλλο σάν Δαίμονα της Κολάσεως με φουστάνια Πραγματικά ήταν ύπερασπίστρια των φτωχών και των άδικημένων. Άλλά συγχρόνως τή έγκλήματά της ήσαν τόσα πολλά και τόσο άνατριχιαστικά, πού, μόλις μάθαιναν την προσέγγισή της, οι άνθρωποι άφηναν τα σπίατα τους κι' έτρεχαν να κρυφθούν στα δάση και τις σπηλιές των Βουνών.
— Μιά μέρα, όταν ή Αλόμα ήταν δεκαπέντε χρόνων, δύο χωροφύλακες μαζί μ' έναν εισπράκτορα του Δημοσίου γυμνήσαν την πόρτα του πατρικού της σπιτιού.
— Ζητούσαν από τον πατέρα της να πληρώσει ένα σημαντικό ποσόν για καθυστερημένους φόρους. Διαφορετικά, θα τον πήγαιναν στη φυλακή.
— Εκείνος διαματυρήθηκε. Αυτή ή φορολογία ήταν άδικη, είπε. Και, τό κάτω-κάτω, δεν είχε νόημα. Με τί να τους πληρώσει; Τό χωράφι που καλλιεργούσε δεν του έαασφάλιζε καλά-καλά τό ψωμί της χρονιάς του.
— Ο ένας από τους δύο χωροφύλακες τον έσπρωξε με βαναυσότητα. Τότε κι' όπως ο πατέρας της Αλόμα ήταν πολύ ηλικιωμένος, σωριάστηκε άμείως κάτω κι' έσπασε τό πόδι του. Ήταν αδύνατον πιά να μετακινήθ.
— Άλλά, οι χωροφύλακες, άντι να συγκινήθουν, άρχισαν να τον χτυπούν με τους ύποκοπάνους των όπλων τους.
— Ξαφνικά, έκούσθηκε ένας πυροβολισμός κι' έπειτα πολλοί άλλοι.
— Η μικρή Αλόμα, άκουμπισμένη στο παράθυρο του σπιτιού, είχε σπείξει τό όπλο του πατέρα της στον ώμο της και πυροβολούσε έναντίον των έπιδρομέων.
— Ο ένας από τους δύο χωροφύλακες σωριάστηκε νεκρός. Ο εισπράκτορας θέλησε να τό βάλλη στα πόδια, άλλά καθώς διασκέλιζε τό κατάφωλι της έξωπορτας, μια σφαίρα τον βοήκε στο στήθος και τον ξάπλωσε κι' αυτόν κάτω. Ο τρίτος χωροφύλακας κατόρθωσε να γλυτώσει, πηδώντας από τον τοίχο, αφού πρώτα πέταξε τό όπλο του.
— Η Αλόμα κατέβηκε τότε στην αλή ή ποτελείωσε τον εισπράκτορα, που ζούσε ή κόρη κι' έπειτα βοήθησε τον πατέρα τ' ν' άνεβή στο σπίτι.
— Μόλις σκοτεινιάσε, κρέμασε στον ώμο της τά δύο όπλα, του πατέρα της και τό

άλλο που είχε πετάξει ο χωροφύλακας και γάθηκε μέσα στη νύχτα.
— Από τότε τ' όνομά της έγινε θρύλος.
— Ο πρώτος της όπαδός ήταν ένας νέος που την άγαπούσε. Η Αλόμα πήγε και τον πήρε από τό σπίτι του.
— Θα έοθης μαζί μου; τού είπε.
— Ο νέος την άκολούθησε πρόθυμα. Άλλά κατά τά έμμερώματα έπασαν σ' ένέδρα. Γιατί, στο μεταξύ, είχαν κινητοποιηθή δύναμεις χωροφυλακής για τή σύλληψη της νέας.
— Στη συμπλοκή που έπακολούθησε, ή Αλόμα ένασε τό φίλο της. Μία σφαίρα τον βοήκε άνάμεσα στα μάτια και τον άσπασε νεκρό.
— Ωστόσο, ή νέα δεν έχασε τό θάρρος της. Κατόρθωσε να γλυτώσει από την ένέδρα που της είχαν στήσει και διευθυνθηκε στις φυλακές του Καρακάς.
— Οι φυλακές αυτές ήσαν μια εύληνη παράγκα.
— Η Αλόμα σκότωσε τό φρουρό που φρουρούσε στην πόρτα και έλευθέωσε τους κρατούμενους. Ήσαν 17. Άπ' αυτούς οι 8 δέχθηκαν να την άκολουθήσουν.
— Έτσι, σκημάτιζε τον πρώτο πυρήνα της συνωμοσίας της. Έπειτα από μερικούς μήνες, οι όπαδοί της ξεπερνούσαν τους έκατό. Και πολλοί απ' αυτούς άνηκαν σε πλούσιες και εύπολεπτες οικογένειες. Γιατί ή Αλόμα άσκούσε μία περίεργη γοητεία γύρω της.
— Ήταν μια ψηλή κοπέλλα, με χρυσόξανθα μαλλιά, πρόσωπο μαντάν και κορμωστασία άσκαίας θεάς. Οι νέοι του Μεξικού την έλάτρευαν. Κι' έτρεχαν πρόθυμα να καταταχθούν στη συνωμορία της, πού με τον καιρό, πήρε τις διαστάσεις ενός μικρού στρατού.
— Ο θύλος λέει πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήσαν έρσαστά της. Η Αλόμα ήταν μια φύσις κυριασική. Εκείνοι που την άκολουθούσαν την έλάτρευαν καθέναν με τον τρόπο του και την ύπηρετούσαν σάν αληθινοί σκλάβοι. Έτοιμοι να πέσουν και στη φωτιά άκρη για τό νατήρι της. Ούτε άντιζήλιες ούτε μιση ύπληρον μετεξύ τους. Η λησταρχίνα έδινε στον καθένα ό,τι του αξίζει ή ό,τι της υπάκουε, τό απαιτίσιο της. Κι' όλοι τό εύρισκαν άκετό και ήσαν εύχρηστοίμενοι να ζούν κάτω από τή σκιά της καταπληκτικής αυτής γυναικάς.
— Ένδεκα δόκλωνα γυνόια κούτση ή δόσσις της Αλόμα. Και στο διάστημα αυτό ένας άπείροστος πανικός είνεν άπληθή στο Μεξικό. Γιατί ή λησταρχίνα έδειχνε μια πρωτοφανή άνιδότητα όπέναντι των ένθεών της. Κάποτε είχε κάψει ένα δόκλωνα γυνόιο. Μία άλλη φορά συγκέντρωσε μερικούς ένθεούς της στην πλατεία ής κινουό και τους ένθεός ζωντανούς. Ένας πού είχε τολμήσει να θανατώσει στις άσους ένν όπο τό πολλά κοσμήγέτα της έκοψε τή γλώσσα, τά γέρια και τά πόδια από τό υποό.
— Άλλά, στο τέλος, ή τρομερή λησταρχίνα έπασε στα γέρια της δικαιοσύνης.
— Τό δικαστήριο την καταδίκασε π' έθανάτο κι' ή εκτέλεσις της έγινε στις 7 Δεκεμβρίου του 1901 στην Πουέμπλα.
— Οι σύγχρονες άφηνήσεις άναφέρουν ότι ή Αλόμα πέσσε μόνη της τή θηλεία σ' έλαμό της, άπλωσε πάνω στο πρόσωπο και τους ώμους τά μακροά αλλιά της και πήδησε άπορησιστινά στο κενό γωρίς να περιμένη τό δήμε ή Βνάλη τ' σκαμνί πού βρισκόταν κάτω από τά πόδια της.
— Έτσι κανείς δεν ύπόεσε να ιδή τις προσπάσεις του προσώπου της κάτω από τό πανερό άγκάλισμα του θανάτου.
— Η τρομερή κοπέλλα άντιμετώπισε τό θάνατο με πρωτοφανή άταρξεία με πείσφαση. Έδε-ξε καταπληκτικό θάρρος ένει πού κι' ένας άντρας θα λιποψυγούσε και θά-τροιμς.
— Ο δήμιος που κατέβασε κατάπιν τό πτώ-χ της απ' την άνγώνη είπε ότι τό πρόσωπο της Αλόμα ήταν γοητευτικό σάν να είσωνεύταν τους νόμους και τή δικαιοσύνη των ένθεώπων.

ΟΙ ΑΓΡΟΙ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΙΔΕΟΔΕΙΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Πώς άναγκάζουν τους κρο-
κιδωμένους κροκιδωμένους

Ένας ζωοκλέπτης είχε δο-
κευθεί προσφάτως από μια
φυλακή της Νέας Ουαλλίας,
στην Αυστραλία, κι' είχε κατα-
φύγει στην έρημο, προς τό ο-
ρος Κίμπερλεϊ. Η άυστραλι-
νή Έπιππος άστυνομία έστει-
λε ένα απ' τους άνδρες της
να κυνηγήσει και να συλλάβη
τό δροπέτη. Ο άστυνομικός αυ-
τός συνοδεύονταν από ένα ίθα-
γενή (άμμο), έδικομένο στην
άναγκάσει των ίκων.
— Στην πετρώδη όμορφή γυ-
μνή έκείνη έκτασι, τα ίκνη εί-
χαν πιά καθή, δοδεμένο μά-
λιστα ότι είχε βρέξει έν τώ
μεταξύ. Κι' ο (άμμο) βρισκό-
ταν ευχάριστα άμυχνα. Τότε
άρχισε να στείφοναί, με τή
μάτια κοσμήματα όπ' νη και
τή μύτη κοντά στο έδαφος, σάν
λαγωνικό σκυλί. Και δεν ά-
γούσε να ξαναδρής έτσι τό ί-
κνη που παρακολουθούσε.
— Σε ώριμένες περιπτώσεις,
είχε σκεδόν φτάσει τό δροπέ-
τη. Άλλοτε πάλι, καθυστερού-
σε μέρες δόκλωνα απ' αυ-
τόν. Επί μια βδομάδα περίπου
δεν ύπόεσε να προχωρήσει
περισσότερο από 2-3 χιλιόμε-
ρα την ημέρα. Ήσθόσο δεν
άπεληλύσαν ποτέ. Άπέναντι
σε μάλιστα έδινε στον άστυ-
νομικό λεπτομερές πληροφο-
ρίες κάθε είδους για τον δρο-
πέτη: σε ποιά κατάσταση βρι-
σκόταν, τι είχε κάμει στο τόδε
ή στο όδινά μέρος, κλπ... Άλ-
λοτε πάλι, τού έπληνυσε πως
ο κατόδικός του προσπαθού-
σε να υπερβεί και να έξα-
φανισι τό ίκνη του.
— Τό άνθρωποσκυλί αυτό δι-
ήρκεσε 56 ημέρες σκεδόν χω-
ρίς έξουοισι. Τέλος, ο δρο-
πέτης συνελήφθη. Ήταν τελε-
ώς έξαντλημένος και μισπε-
θόμενος απ' τή δίωξη.
— Σε μια άλλη περίπτωση, μια
συνωμορία είχε λατφεί δυόκα-
ταστήματα του Άλις-Σπρίνγκς
της κεντρικής Αυστραλίας. Κι'
είχε φροντίσει να εξαλειφί με
έπιμελεια όλα τα δεικνυτικά ά-
ποτυπώματα, πον φύνη με τή
λεία της. Πίστευε ότι ήταν έ-
τό έξασφαλισμένη απ' τις ά-
ναζητήσεις. Μα είχε άδικο. Ε-
νας ίθαγενής άστυνομικός ά-
νακάλυψε ό,τι δεν κατόρθωναν
να διακρίνουν ούτε με φακό
οι λευκοί συνάδελφοί του: ά-
ποτυπώματα ποδών.
— Τα παρακολουθώντας με έπιμ-
νη και ύπομονη κι' έσπασε έ-
το ως την καρδιά της έρήμου
όπου είχαν κατακνήσει οι
ληστοί βέβαια ότι δεν τους
άπειλούσε κανένας κίνδυνος.
Οι συμμαχικές συνελήφθησαν,
καταδικάσθηκαν και σε λίνα
καιρό δροπέτησαν απ' τή φυ-
λακή. Άλλά, δύο ώρες μόνο
μετά την άπόδρασή τους, βρή-
καν και πάλι μπροστά τους τον
τρομερό άστυνομικό, πού τους

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Η κυρία BLOND θα διδά-
ξη και έφέτος τάς κομ-
ποίας της άυτοπροσώπως
μάθημα ΚΟΜΠΙΚΗΣ και
ΡΑΠΤΙΚΗΣ με την νυνωστή
έπιστημονικήν μέθοδόν της.
Έννρησά ήχοιχον από
τάς 15 Σεπτεμβρίου και συ-
νεχίζοντι. Έπίσης είδο-
ποιεί τάς παλαιάς μαθητί-
ας της ότι δύνανται προσ-
ερχόμενοι να λάβουν πλη-
ροφορίας επί των νέων πα-
ροισών μοντέλων.

ΟΙΚΟΣ BLOND
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 9
Τηλ. 21-052

— ξανάπασε και τους ξαναπήγε
στη φυλακή τους!
— Τα δύο αυτά χαρακτηριστικά
παραδείγματα άποδεικνύουν
μιαν άπίστευτη κι' άνεξήγητη
ικανότητα των (μυθικών) (ό-
πως όνομάζονται οι ίθαγενείς
της Αυστραλίας). Πρόκειται για
τους πιο πρωτόγονους άγρίους
του κόσμου, που βρίσκονται ά-
κμην σκεδόν στην προϊστορική
έποχή. Κι' όμως άρκεί να κυ-
τάξουν τό άόρατο άποτυπώ-
μα του ποδίου ενός άνθρώπου
στο έδαφος, για τό βάρος του,
ανάστημα και τό θάρρος του,
άν ήταν κούρασμένος, πεινα-
σμένος ή δίψασμένος, και μά-
λιστα — πράγμα άπίστευτο —
άν ήταν ευδιάθετος ή αν έπι-
χειρούσε να έξωγνι από κάτι!
— Έξ ίσου καλά ξέρουν να έρ-
μηνεύουν τά άποτυπώματα των
ζώων.
— Όταν ιδούν μια φορά ένα
άποτυπώμα, δεν τό ξεχνούν πιά
ποτέ και μπορούν να τό άνα-
γνωρίσουν άνάμεσα σε πολυά-
ριθμα άλλα, αν σμυθί να τό
ξανααναγνώσουν.
— Όλ' αυτά δεν είναι διαδό-
σεις. Τα άποδεικνύουν τα άρ-
χεία της άυστραλιανής Έπιπ-
που άστυνομίας. Οι Έυθερό-
δρομοί είναι άριστοι άνιχνευ-
ται, οι (άμμο) και οι (ά-
μμο) δύνανται να άναγνώσουν άρκετά
καλοί, άλλά οι (μυθικοί) της
Αυστραλίας τους ξεπερνούν ό-
λους.
— Χωρίς αυτός, οι άνδρες της
Έπιππου άστυνομίας δεν θα
μύθοσαν κατά πάσαν πιθανό-
τητα να έπιδάσκον τό σεβασμό
στος νέους. Οι άνιχνευτές
τους είναι τά ματιά και τ' αυ-
τιά τους. Αυτοί μάθαιναν τί
κάνουν οι άπομυχήμενες φυ-
λές κι' αν οι συγκεντρώσεις
τους είναι έρσαστές ή πολε-
μικές, ποιος έκλεψε τή γυ-
ναίκα του γείτονά του, ποιος
έσκότωσε και γιατί, αν τα καν-
κουργά έχουν έπιδράσει στα
κτήματα, κλπ.
— Άκούη κι' οι πιο έμπειροί ά-
στυνομικοί δεν ύπόεσαν ποτέ
να μάθουν από πού περνούσαν
όλες αυτές τις πληροφορίες οι
άνιχνευτές τους. Ήσμενες
τους έρχονταν με νιαιάλα κα-
πνού, άλλες από περαστικούς
ίθαγενείς και άλλες με τό πε-
ρίεργα (ραβδί) που μιλούν,
που είναι σκαλισμένα και περ-
νούν από χέρι, σε χέρι σάν
γραπτά μηνύματα... Οι περισ-
σώτερες ώστόσο φαίνονται σάν
να μην έρχονται από πουθενά,
σάν να τις φέρνει ο άνε-
μος, ή — όπως λέμε — σάν
— ο (πληντορας της έρη-
μου). Κανείς δεν ξέρει τί είναι
αυτός ο (πληντορας) κι' οι
ίθαγενείς δεν θέλουν ή δεν
μπορούν να τό εξηγήσουν.
— Οι άγριοι (μυθικοί) κατέ-
χουν έπίσης γνώσεις σκεδόν
ύπερφυσικές για τό ζωό το-
ποπό τους. Έχουν μάθει απ-
πό μικρά παιδιά τις φωνές, τα
χρώματα τις συνήθειές τους.
— Τρώνε ότιδήποτε, απ' τις πο-
χειές και ταιχύτες καμίες ως
τις μεγάλες σούρες (γκόσους),
απ' τα μυρμηκία ως τα καν-
κουργά και τους άνοητούς.
Χρειάζεται λοιπόν ν' άνακαλύ-
πτουν τά ίκνη τους, για να έ-
ξασφαλίζουν την τροφή τους.
Και πράγματι, έχουν άποκτή-
σει όλοι άρκετή πείρα σ' αυτή
την παρακολουσί. Ήπαρουν
όμως και μερικοί, που είναι α-
ληθινές ιδιοφυίες. Άπ' αυτούς
λοιπόν ζητάει βοήθεια ή Έ-
πιππος άστυνομία.
— Ο ίθαγενής δέχεται πρόθυ-
μα την πρότασι, γιατί δεν έ-
χει ποτέ άνωτέρως φιλοδοξίες.
Κατατάσσεται λοιπόν στην ά-
στυνομία, φέρει ένα κορμω-
μένο ποικάριο κι' ένα φασ-
μένο παντελόνι, και προσφέρει
τις πολύτιμες ύπηρεσίες του.
— Τιμότε δεν τό άρέσει τό-
σο, όσο μια δύσκολη παρακο-
λούθησι. Και τό μόνο που τον
παρηγορεί, γιατί δεν ύπορεί να
κοψή και να φάη — όπως γίνε-
ται με τό ζωό — τό ζυγκί των
νεφρών του κακοποιού μετά τή
σύλληψή του, είναι τό ότι ύπο-
ρεί να τον όδηγήσει στη φυλα-
κή με τις χειροπέδες.

Σε' όλην
Ιστοριονα

Θυρωρός Μάξ, τό ίδιο τό ά-
φεντικό. Τό άφεντικό τό ίδιο
— ναι — τριγυρίζει δια-
ρκώς την ώραία δακτυλογρά-
φο.
Τού κάκου όμως! Η δεσποί-
νις Ζερμαίν ήταν σοδαρή, πολύ
σοδαρή.
Κι' αν κανένας τολμούσε να
της άπειθύνη την παρामीκή
διοφορούμενη φορά, τον κύττα-
ζε άμείως κατά πρόσωπο, μα-
ζεύοντας τά φουδια της μ' έναν
τέτοιο τρόπο, πού του πιανόταν
ή άναπνοή.
— Πώς τώσα ο δειλός Ρενέ έ-
νόησε φλογερό έρωτα για ένα
τέτοιο άγγελικό κι' άπλησία-
στο πλάσμα; Αυτό ούτε ο ίδιος
δεν τό ήξερε.
— Ένα πράγμα ήταν πάντως
βέβαιο: τό ότι την άγαπούσε
σάν τραλλιά και δεν τολμούσε
να της τό έρομολογήθ. Μία δ-
λόκληρη βδομάδα γυροφύρε
πολογίζοντας σε καμιά εύκαι-
ρία της στιγμής. Άλλά αυτή ή
εύκαιρία δεν ήρθε. Έτσι μια ώ-
ραία ημέρα πήρε τή μεγάλη ά-
πόφασι: «Άπλούστατα, σκέφθη-
κε, θά της γράψω»!
★
— Ήταν μια ώραία ημέρα. Έ-
κανε άρκετή ζέστη. Από τή μια
άκρη πού καταστήματος ως την
άλλη, όλο τό προσωπικό νύ-
σταζε. Ο Ρενέ έπωφελήθηκε ά-
π' τήν άπροσεξία των συνα-
δέλων του, βγήκε κρυφά στο
δρόμο, γλύστρησε ως τό άντι-
κρυνό καφεενάκι και με τά μά-
τια κασφωμένα στο άντικρυνό
παράθυρο, πέρα από τό όποιο
έσφαζόταν ή νεαρή δακτυλογρά-
φος, προσπαθούσε να βρή τις
κατάλληλες φράσεις για την έ-
πιστολή.
— Άλλοίμονο όμως! Μάταια
παίδευόταν να θυμηθί τις φλο-
γερές αισθηματικές έξομολογή-
σεις πού είχε συναντήσει στις
έπιφυλλίδες των έφημερίδων.
— Και όμως δεν είχε στη διάθε-
σί του πέρα μόνο αυτό τό μέ-
σον για να έκράση τον έρωτά
του.
— Θα καλέσουμε τό πνεύμα της μακαρίτισσας της γυναι-
κας σου!...
— Προς Θεού! Κρύψτε τό σκουρόζυλο!...
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

— Θα καλέσουμε τό πνεύμα της μακαρίτισσας της γυναι-
κας σου!...
— Προς Θεού! Κρύψτε τό σκουρόζυλο!...
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

65

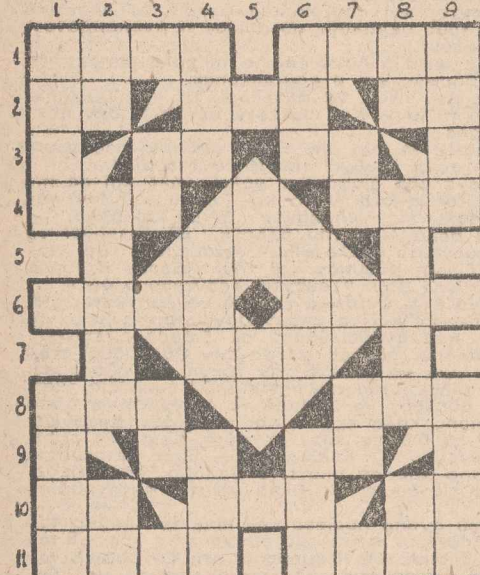
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλεγμένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Λουλούδι των αγρών τα πέταλα του οποίου είναι εξαιρετικά ευαίσθητα. — Μεταβιβάζονται κι' αυτά από ραδιοφωνίου.

2) Φύλλο, δασμός. — Γεωμετρικά σχήμα.

ματά. — Προϊόν του γάλακτος.

3) Αέριο χρησιμοποιούμενο για την κατασκευή φωτεινών επιγραφών. — Χρησιμοποιείται κατά τις Αποκριές.

4) Μας διευκολύνει στην περιποίηση της κόμης μας. — Αποκτήσεις γνώσεων.

5) Δυσάρεστο συμβάν, ατύχημα.

6) Είδος θεατρικού έργου. — Χορός που εσημειώσε πρό ετών μεγάλη επιτυχία.

7) Το χρησιμοποιούν οι χωρικοί για να μεταφέρουν διάφορα πράγματα.

8) Δεν είναι καθόλου ευχάριστος, αλλά ούτε και πολύ δυσάρεστος στη γεύση. — «Η βίλλα με τάν...» Ένα από τα καλύτερα ελληνικά φιλμ.

9) Αγαθά. — Προσκλησεις.

10) Χωρίζει το κείμενο από τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων. — Μουσικός όρος (ιταλ.). — Μέρος του φωτός.

11) Ψάρι, από τα πιο εκλεκτά. — Όπιο (δημ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Υποδοχή του χαλού στο βάδισμα. — Σύνομη διακοπή εργασίας για ανάπαυση.

2) Προσπάθεια υπερνίκησης αντιπάλου. — Στην καθορισμένη το πηγάδι αυτό λέγεται έποψ. — Μεγάλη θερμότητα.

3) Κυματοειδής απόχρωση του ξύλου (πληθ.). — Περιήγησι όπερα.

4) Χημικό στοιχείον που υπάρχει στο αίμα. — Τροφή άρκτα θρεπτική. — Πόλις της Φθιώτιδος.

5) Οφείλεται συνήθως σε οινόπνευματώδη ποτά. — Ένα από τα μυστήρια.

6) Δημοκρατία της κεντρικής Αμερικής. — Επίρρημα της δημοτικής που δηλώνει ευχήν. — Είδος μαλλίνου υφάσματος, χρησιμοποιούμενο στην κατασκευή στρατιωτικών στολών.

7) Δίκοπο μαχαίρι ή λεπίδα του οποίου καταλήγει σε αιχμή. — Άνθρωπος χωρίς καμιά αξία (λαϊκή έκφ.).

8) Το παλαιό τιμήμα του Λονδίνου που παραμένει το κέντρο κάθε οικονομικής εργασίας. — Τέτοια όντα ήταν εκείνα που υπηρετούσαν στα γερμανικά S.S. — «Μία νύχτα στο...» φιλμ της τελευταίας περιόδου.

9) Τρόπος διατήρησης νεκρού σώματος. — Η Μεγάλη Σαρακοστή των Μοαμεθανών.

Α. Δ.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

10 γυναίκες

Σας παραθέτουμε κατωτέρω δέκα γυναίκες ονόματα:

ΙΡΜΑ — ΣΑΡΑ — ΡΕΝΑ — ΛΙΝΑ — ΗΡΑ — ΛΑΪΣ — ΑΝΝΑ — ΡΟΖΑ — ΒΕΡΑ — ΡΕΑ.

Και τις δέκα πόλεις ή χώρες της γης από τις οποίες κατάγονται οι διαφορετικές γυναίκες:

Βεσσαραβία — Αδελαΐς — Μορένα — Ηράκλειον — Καρολίνα — Κορέα — Βεράτιον — Τυράνα — Ροζάριο — Βιρμανία.

Μπορείτε να έρθετε από ποια πόλη ή χώρα κατάγεται η καθεμία των δέκα γυναικών; Προσπαθήστε. Δεν είναι τόσο δύσκολο...

Αριθμητική λέξεων

1) Πρόθεσις + κινήσις όρου = «Επίδρασις».

2) Νότα μουσικής + τροχός = Μόλυσμα.

3) Χρονικό διάστημα + λουλούδι = «Επίθετο προσφίλες στις γυναίκες».

4) Οστούν του ποδιού — Νότα μουσικής = Αγαθά.

5) Μαχαίρι + λίμα = Διαμέρισμα των παρασκήνιων.

6) Έθνη + Σκόρος = Στρατιωτική τιμωρία.

Σιδηρόδρομος

Κ**** Σ**** Ν**** Ρ**** Α

Απ' το κάππα ως το Σι αγωνιστής από νησί.

Απ' το σίγμα ως το Νι έλ' ακρωτήριο θα φανή.

Από το Νι έως το Ρω, θα δής μεγάλο ποταμό κι' από το Ρω στο Αλφα

μία ακτή Ιταλική θα φανή μαγευτική.

Λέξεις

Προσπαθήστε να βρείτε μέσα σε τρία λεπτά της ώρας όσο το δυνατόν περισσότερες λέξεις που να τελειώνουν σε «ΕΥΣ», π. χ. ΠΡΩΤΕΥΣ.

Τα όνόματα που θα βρείτε πρέπει να είναι κύρια ή οδυσιαστικά, ο δε αριθμός των γραμμάτων που θα τα αποτελούν μείνει ακαθόριστος. Το παράδειγμα φυσικά δεν λαογραφίζεται.

ΟΙ ΜΑΛΛΩΜΕΝΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Πέντε γείτονες κατοικούν στο σπίτι Α, Β, Γ, Δ και Ε, κλεισμένα μέσα στον ίδιο μεγάλο περίβολο. Βάζουν σε

τα αυτοκίνητά τους στα αντίστοιχα γκαράζ, α, β, γ, δ και ε, που βρίσκονται κολημένα κατά σειράν σε διεξοχή τοίχο του περιόλου. Έπειδή όμως είναι μαλωμένοι μεταξύ τους, δεν θέλουν να διακινδυνεύσουν να συναντηθούν ποτέ, όταν πηγαίνουν να πάρουν κι' αυτοκίνητά τους. Ποιά δρόμο πρέπει ν' ακολουθή καθένας, ώστε να μη διασταυρώνεται με τους δρόμους των άλλων τσαράων κ.σ. συγχρόνως να μη βγαίνει ποτέ έξω απ' τον περίβολο;

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Έκείνη: «Όλα μ' άρεσαν, αλλά περισσότερο από κάθε άλλο, αυτό κινεί το ενδιαφέρον μου. Τόσο το χρώμα του, όσο και η γραμμή του είναι εξαιρετικά!»

Έκείνος: Και η τιμή του επίσης είναι εξαιρετική, αν όπολογισή κανείς τα προτερήματά του!...

Μπορείτε να βρείτε ποιά είναι το θέμα της παραπάνω συζητήσεως;

Α. Δ.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Θα μπορούσατε να σχεδιάσετε το παρατιθέμενο σχέδιο με μία μονοκονδυλιά, δηλαδή χωρίς να σηκώσετε καθόλου το μολύβι και χωρίς να περάσετε δύο φορές από το ίδιο μέρος.

Μενεχονδυλιά

ΣΧΕΔΙΟ

Το παραμυθένι σας

Η πηττα κι' ο Σπανός

Μία φορά πηγε ο σπανός ο Γιάννης στο μύλο για ν' άλεση. Ο μυλωνάς μόλις τον είδε, του είπε:

— Γιάννη, έλα πηττα!

— Γιατί όχι; αποκρίνεται ο Γιάννης.

— Τι θα βάλης σου, του λέει ο μυλωνάς, τ' άλευρι ή το προσάλευρο;

— Το προσάλευρο.

— Ο μυλωνάς έβαλε δυο κουφτες άλευρι κι' έπειτα είπε στον σπανό να κουβαλήση το προσάλευρο. Το κουβάλησε ο σπανός ως που του κόπηκε η μέση απ' το κουβάλημα. Όταν ψήθηκε η πηττα λέει ο σπανός:

— Όποιος πή περισσότερα ψέματα αυτός θα φανή πηττα. Για λέγε σου μυλωνά πρώτος.

— Είχα έναν πατέρα, άρκιος να λεί ο μυλωνάς, που είχε εκατό μελίσσια. Μία μέρα λοιπόν ανακάλυψε πως του είχε φυγει μία κουστή μελίσσια και πήγε και την ηύρε στη Ζάκυνθο.

— Όταν παντρευόταν ο παπούλης μου, λέει ο σπανός, έγω κρατούσα το φλάμπουρο. Όταν ήταν να γεννηθί ο πατέρας μου μ' έστειλαν να φωνάξω τη μαμή. Πήγα στο σπίτι της, άρκιος να λεί ο μυλωνάς, γιατί έλειπε ψηλά στον ούρανο. Φυτεύω τότε μία κολοκυθιά κι' έτσι πατώντας από φύλλο σε φύλλο έφτασα ψηλά στον ούρανο και βρήκα τη μαμή.

— Υστερ από λίγο έρχεται ένα βωδι από κάτω και τρώει τη κολοκυθιά. Έπειδή δεν μπορούσα να κατέβω αλλιώς, έβαλα το ζωνάρι μου και τώρησα κάτω. Μα δεν έφτασε μόνο. Τόβαλα τότε διπλό κι' έφτασε και περισσεψε. Ροδόλησα λοιπόν κάτω κι' έφτασα στο σπίτι την ώρα που γεννιόταν ο πατέρας μου.

— Όταν ήρθε η ώρα να τον βαφτίσουμε μ' έστειλαν για λάδι. Πήγα στο παζάρι κι' άγόρασα, αλλά δεν είχα που να το βάλω. Έπιασα τότε μία ψείρα κι' ένα ψειρόπουλο κι' έφτιασα μ' αυτές ένα ασκί κι' ένα άσκοπουλο. Άλλα τώρα δεν είχα που να το φορώσω. Πήγα παρέκει κι' πήρα μία γαιδούρα ψύφια. Της έδωσα μία κλωστή και σπώκωσα. Βγάξω μία τριχά απ' την ούρα της άλλη τριχά απ' την ούρα της, έφτιασα μία τριχιά για να δέσω τ' ασκί με το λάδι. Δεν είχα όμως ποιά να με βοηθήση στο φόρτωμα. Πήρα τότε το τσεκούρι, πήγα στο λόγγο κι' έκοψα μία φορτωτήρα. Απομόνησα όμως το τσεκούρι στο λόγγο, γύρισα πίσω και δεν το βρήκα. Έβαλα κι' ένα φωτιά στα δέντρα κάρκε το τσεκούρι κι' έμεινε το στυλιάρι του! Καθώς πηγαίνα τον άνθρωπο, βρήκα ένα πηγάδι, μα δεν είχα με τί να βγάλω νερό. Κόβω ευθύς το κεφάλι μου και φτάνω κουδά. Έβαλα έτσι νερό και ήπια, φεύγοντας όμως άφησα πίσω το κεφάλι μου. Πιο πέρα βρήκα έναν που ράβιζε μία άπιδιά κι' έβαλα τις φωνές, γιατί μου φάνηκε πως τα φύλλα έφεπταν κάτω κι' ο καρπός πηγαίνα άπάνω! «Δεν βλέπεις τι γίνεται μπροστά σου», μου λέει τότε αυτός, «γιατί είσαι κοψοκέφαλος!» Γύρισα τότε στο πηγάδι να βρω το κεφάλι μου και στο δρόμο είδα μία άλεπου που έφευγε με το κεφάλι στο στόμα. Της ρίχνω από πίσω ένα ξυλό κι' αυτή μου άπόλυσε ένα καρτί. Το πήρα και διάβασα:

«Αλφα βήτα, φεύγα μυλωνά απ' την πηττα να μην πάρω το στυλιάρι και σου σπάσω το κεφάλι».

Έτσι κέρδισε ο σπανός με τα ψέματά του κι' έφαγε αυτός την πηττα...

Ο θάνατος του άρτιού

«Ημερο, ήμερο, ντυμένο στο κάταστρο του το μαλλι πάντα περνούσε το καύμενο ζωη χαρούμενη, τρελλή».

Μα μία νυχτιά άρρωστωμένο ζαπλώθηκε στην κρύα γη και μ' ένα: «Μπέε!» μισοσβυσμένο ξεφύχθηκε πριν την αύγή!

Έχει τριγύρω πρασινάδα νεκρού οτολίδι ταπεινό και μία, μία μοναχή λαμπάδα: τον άσπασμένο Άνγερινό.

Κι' άπάνω απ' το προσκέφαλό του σε μιάς έλπας ξερό κλαδί θαρρείς τον έπιτάφιό του ένα πουλάκι κελαδεί.

Παιδικόν πνεύμα

Ο μικρός Πετράκης άκούει τον μπαμπά του να λείπ στή μαμά ότι έχασε μία δική.

— Και δεν βάζετε, λέει, μία είδοποιήσι στις έφημερίδες... να τη βρούμε!...

ΘΕΛΕΤΕ να με παντρευθείτε;

Τόν παλμό καιρό ένα γράμμα τρυφερό ή φλογερό ήταν το συνθησέτερα μέσον που χρησιμοποιούσαν οι ύποψήφιοι γαμπροί για μία πρότασι γάμου...

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ Η'

Α ΚΟΜΗ κι' ο βασιλεύς της Αγγλίας Έρρίκος Η', ο έστεμμένος Κυανοπάγων, που παντρεύτηκε έξη φορές, έκαμε έγγραφως την πρώτη πρότασι γάμου στή χήρα του άδελφού του Αικατερίνη της Αραγωνας, για να μη φύγη ή κληρονομιά απ' την οικογένεια! Νά τί της έγραφε:

«Από τον πύργο μας του Λούνλου, στας 5 Οκτωβρίου 1502.

«Ευγενεστάτη και έκλαμπροτάτη κυρία. Σας εύχομαι καλή υγεία, διαβάσα τα γλυκά γράμματα που μου έστειλε ή Ύψηλότης Σας για μένα. Με γράνουν τον έρωτά της για μένα. Με έβελξαν τόσο, ώστε εύχομαι άληθινά να γίνετε ή πολυαγαπητή έπιθυμία. Αυτή είναι ή προσφιλεστάτη έπιθυμία του θαρσπόντός Σας, που εύχεται να φάσση ή στιγμή της ένωσης μας και της καρποφορίας του άμοιβαίου έρωτός μας».

Ο Έρρίκος ήταν τότε 11 έτών κι' ή Αικατερίνη 17. Ο γάμος τους έγινε μετά 7 χρόνια.

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

Η ΕΛΙΣΙΣΑΒΕΤ

Η κόρη του Έρρίκου Η' και της Άννας Μπόλεν, ή Έλισάβετ της Αγγλίας, άπέριψε πολλές πρότασεις γάμου μεταξύ δε των της Αυστρίας, από χιούκος Καρόλου τοις άλλους:

«...» Άς εύαρεστηθί ή Ύμετέρα σης ότι θα προσπαθήσωμε να έκτελέσωμε τις έπιθυμίες της. Έλπίζωμ πεινή μας αΐτησι, και δεν θα παραλείψωμε καμιά προσπάθεια για να της άποδεϊώμε τον χίλο μας, αν ή μας και στέψη δι' έπιτυχίας τάς προθέσεις μας.

«Είθε ή άπάντησι σας να είναι ευνοική όπως την έπιθυμεί ή καρδιά μας».

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

«Αρχιδούξ Κάρολος»

«Αλλά ή Έλισάβετ άπάντησε άρνητικά στήν πρότασι αυτή».

Γαμήλια έδιμα της φυλής των Κονιαγκούι

Για να παντρευτεί μια νέα
πρέπει να χ 2-3 παιδιά.

Η φυλή των Κονιαγκούι στη
γαλλική Γουινέα είναι από τις πιο
περίεργες του πλανήτη μας.
Εκείνο που καθορίζει εκεί το δ-
νομα τόσο των αγοριών όσο και
των κοριτσιών είναι η σειρά της
γεννήσεώς των. Έτσι, το πρώτο
αγόρι καλείται πάντοτε Σάρα, το
δεύτερο Νακαμπί, το τρίτο Σιαμπου
κ.λπ. Αντίστοιχα, το πρώτο κορι-
τσι λέγεται Νεμύ, το δεύτερο Νιέ-
νι, το τρίτο Αφούλε κ.λπ.

Μόλις τα κορίτσια γίνουν 8 χρό-
νων τα παίρνει μια γριά μάγισσα
και χαράσσει πάνω στην κοιλιά και
το στήθος τους διάφορα σχήματα.
Ο στιγματισμός αυτός επαναλαμ-
βάνεται κάθε χρόνο και κάθε φο-
ρά προστίθενται μερικές νέες γραμ-
μές και μερικά νέα σχήματα.

Αυτό θα συνεχισθεί ως την ηλικία
των 17 χρόνων, οπότε γίνεται η
«μύηση» της νέας.

Η κατάλληλος εποχή για τη
«μύηση» είναι οι πρώτες ημέρες του
Μαΐου. Ολόκληρη η φυλή παρίστα-
ται σ' αυτή.

Οι νέες που πρόκειται να «μυη-
θούν» φορούν πολύχρωμα φορέματα
και έχουν το κεφάλι στολισμένο με
άνθη. Οι άδελφοί των τις οδηγούν
από το χέρι και τις παραδίδουν στο
μάγο της φυλής και τους βοηθούς
του.

Η «μύηση» συνίσταται σε μια
μικρή τομή, σ' ωρισμένο μέρος του
σώματος, που θα υπορούσε ίσως να
παρουσιάσει κανείς, με την περιτομή
που κάνουν οι Έθιοπιοι στα ά-
γούρια.

Μόλις τελειώσει η «μύηση» οι
νέες βγαίνουν αίσωσταγείς από τη
σκηνή του μάγου και αρχίζουν να
χορεύουν. Ο χορός τους θα διαρ-
κήση δύο δλόκληρες μέρες και δύο
νύχτες. Σ' όλο αυτό το διάστημα
δεν επιτρέπεται να κάμουν καμιά
διακοπή. Οι φίλες τους μπορούν, δ-
μως, να τις πλησιάζουν για να τους
δώσουν γλυκίσματα από κεχρί και
καρπούς, καθώς και διάφορα δρο-
σιστικά ποτά.

Συνήθετα, οι νέες που έχουν
«μυηθεί» σωριάζονται λιπόθυμες.
Για πηγαίνουν τότε σε μια ειδική
καλύβα, όπου θα παραμείνουν μια
βδομάδα για να έπουλωθεί η μικρή

πληγή των και να αναστήσουν τις δυ-
νάμεις των. Όταν τελειώσει η θερα-
πεία, θα πρέπει να χορεύουν άκοιμη
μια μέρα και μια νύχτα.

Τέλος, ξαναγυρίζουν στο σπίτι
τους. Εκεί τις υποδέχεται η μη-
τέρα τους που τους λέει:

«Κόρη μου, έχεις τον καιρό να
σκοληθείς με το νεοκονικό. Οι στε-
νωρόριες και οι σκοτούρες θάρθουν
αρκάτωρίς με τον άντρα που θα
πάσης και τα παιδιά που θα κά-
μης. Ως τότε, παίζε, γέλασε, δια-
σκεδάσε όσο μπορείς. Και φρόντι-
σε να κάμης κανένα παιδί! Αυτό
είναι το σημαντικότερο».

Περίεργη σύσταση, σ' αλή-
θεια! Αλλά, για να παντρευτεί μια
νέα στούς Κονιαγκούι, πρέπει να έ-
χη αποκτήσει προηγουμένως πνιν
δύο ή τρία παιδιά, που αποτελούν
σημάδι της γονιμότητός της. Δια-
φορετικά, κανένας άνδρας δεν θα
την πάρει ποτέ.

Έτσι, μια νέα έχει καιρό — τρία
ή τέσσερα χρόνια — για να
γλυτνήσει τη ζωή της, όπως αυτή
θέλει. Εκείνος που θα την παντρευ-
τεί θα συνεννοηθεί για το ζήτημα
αυτό με τους γονείς της και κυρί-
ως θα κανονίσει τα οικονομικά ζη-
τήματα μαζί τους.

Ο γάμος γίνεται χωρίς διατυ-
πώσεις. Οι γονείς της νέας την ο-
δηγούν μια μέρα στο σπίτι του συ-
ζύγου της, που την παίρνει μέσα
και κλείνει κατόπιν με δομή την
πύρτα. Αυτό σημαίνει ότι οι γονείς
δεν έχουν πια κανένα δικαίωμα πά-
νω στην κόρη τους. Εκείνοι προσ-
ποιούνται τότε ότι κλαίνε και τρε-
χουν στο μάγο της φυλής για να
του πουν ότι ο Τάδε έκλεψε την
κόρη τους. Αυτός χαμογελάει και,
λέει:

— Αυτό ήταν το θέλημα του
Νοούμα.

Με τα λόγια αυτά τελειώνει η τε-
λετή του γάμου.

Ο σύζυγος παίρνει στο σπίτι
του και τα παιδιά που η γυναίκα
του έχει αποκτήσει πριν από το γά-
μο τους. Όταν έρθει, όμως, η
στιγμή για να γεννηθεί το πρώτο
παιδί μαζί του, γίνεται η έξης πε-
ρίεργη τελετή:

Τη νύχτα, ένας από τους γέροντες
της φυλής συγκεντρώνει όλους τους
άνδρες στο δωμάτιο της έτοιμόγεν-
νης. Εκεί, οι καλεσμένοι τρώνε ρί-
ζι και κρέας.

Επειτα, ο γέρονς πλησιάζει τη
γυναίκα και της λέει:

«Μόθεν η στιγμή για να κάμης
τη μεγάλη θυσία στο όνομα του
θεού Νοούμα. Πρέπει τώρα να μάς
πής όλα τα όνοματά των ανδρών με
τους οποίους είχες σχέσεις».

Η γυναίκα αρχίζει τότε να άρα-
διάζει δεκάδες ονόματα.

«Ο Νακέτι του Ίτιόλ ήταν ο
πρώτος, λέει. Πάμε από τότε πέντε
χειμώνες. Ο δεύτερος ήταν ο Σαυ-
πού του Ίμπτου. Έμεινα δύο νύ-
χτες μαζί του...».

Αφού άραδιάσει καμιά τριαν-
ταριά ονόματα λέει:

«Αν έβγαλα κανένα, ο Νοούμα
ας με συγχωρήσει».

«Σε συγχώρεσε» απαντά ο σύ-
ζυγος από το βάθος.

«Πρέπει να μάς φέρης τόσα κο-
τόπουλα όσοι ήταν και οι φίλοι που
είχες» λέει τότε ο γέρονς.

Την άλλη μέρα, η γυναίκα έπι-
σκέπτεται έναν-έναν τους φίλους
της και παίρνει από τον καθένα ένα
κοτόπουλο. Έπακολουθεί τότε ένα
γερό φαγοτόπι, ως που να φαγω-
θούν όλα τα κοτόπουλα.

Οι Κονιαγκούι είναι πολύ ήμεροι
και πολύ σπάνια φιλονεικούν μετα-
ξύ τους. Δεν έχουν, άλλωστε, κα-
νένα λόγο γι' αυτό. Γιατί η γή-
μήκει σε όλους και μόνο τα είσο-
δήματά του μπορεί να διαθέσει κα-
νείς όπως θέλει.

Ο ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΩΤΕΡΟΣ "Αγγλος διπλωμάτης"

Οι εξωφρενισμοί του λόρδου Ίνβερτσάπελ

Απ' το τελευταίο τεύχος του γαλλικού περιοδικού
«Πεύζας» δημοσιεύουμε το άρθρο αυτό για τον πρέσβη
της Μεγ. Βρεταννίας στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πρό-
κειται για μια προσωπικότητα του διπλωματικού κό-
σμου, που ξεφεύγει ωστόσο τελείως απ' τους συνηθι-
σμένους τύπους.

Παρ' όλες τις αντίρρήσεις του υπουργού των Ε-
ξωτερικών κ. Μπέθιν, ο λόρδος Ίνβερτσάπελ, πρέ-
σβης της Μεγ. Βρεταννίας στην Ουάσινγκτον, πήρε
τελευταίως την πρώτη άδεια του έπειτα από 10 ο-
λόκληρα χρόνια. Γιατί είχε σοβαρούς λόγους να
απουσιάσει απ' τη θέση του: έπρόκειτο να παντρευτεί
με μια νέα γυναίκα, μικρότερη του κατά 29 χρόνια,
τη Μαρία-Τερέζα Ντιάζ Σάλας, κόρη πλουσιωτάτου
βιομηχάνου της Χιλής και μια απ' τις ζακουστότε-
ρες καλλονές της Νοτίου Αμερικής.

Είχε η δεύτερη φορά που η Μαρία Ντιάζ παντρευ-
εται ένα Βρεταννό διπλωμάτη. Το 1929, είχε γίνει
σύζυγος του Άγγλου πρεσβευτού στο Σαντιάγο.
Αρτομπαλντ Κλάρκ Κέρ. Έπειτα από 12 ετών
συμβίωσις — που ήταν μάλλον πλατωνική, γιατί ο
σύζυγος ταξίδευε διαρκώς — ζήτησε διαζύγιο το
1941, κατηγορώντας τον Κέρ ότι την είχε εγκατα-
λείψει κι' είχε μείνει στην Κίνα.

Έξη χρόνια λοιπόν αργότερα, ξαναπαντρεύτη-
κε. Κι' ο δεύτερος σύζυγός της... είναι ο ίδιος με
τον πρώτο! Πράγματι, όταν ο Αρτομπαλντ Κέρ
είχε γίνει λόρδος πήρε το επίθετο Ίνβερτσάπελ.

Με το δεύτερο γάμο του με την πωήν γυναίκα
του, ο Ίνβερτσάπελ, ετερομτίας τις συγκρούσεις
των ηθολόγων της Αλβης με τις υπηρεσίες του
Υπουργείου Εξωτερικών. Οι πρώτοι φρονούν ότι η
ιδιωτική ζωή ενός διπλωμάτου πρέπει νανε τελείως
άφωρη και φανερή. Θεωρούσαν λοιπόν πάντοτε
οκάνδαλο το διαζύγιο του Κέρ κι' αντέδρασαν όσο
μπορούσαν στο να πάρη τον τίτλο του λόρδου. Τέ-
λος, ο Κέρ - Ίνβερτσάπελ ξαναπαντρεύτηκε για να
συμμορφωθεί με τον κώδικα της διπλωματικής ήθι-
κής. Η σύζυγός του είχε ζην — πράγμα που απα-
γορεύεται απ' τους κανονισμούς του Υπουργείου
Εξωτερικών — πάντως όμως η λύσις αυτή ήταν προ-
τιμώτερη απ' το σκάνδαλο.

Αλλωστε ο σέρ Αρτομπαλντ είναι τόσο εκκεν-
τρικός, ώστε δεν κάνει ποτέ τι ο άλλος κόσμος...
Είναι ο μόνος αντιπρόσωπος μιας παλαιάς οικογε-
νείας της Σκωτίας. Έμεινε ορφανός από πολύ έ-
νωρίς. Η κλονισμένη ύγεια του δεν του επέτρεψε
να σπουδάσει χωρίς όμως στα πολλά ταξίδια που
έκανε για να ξαναβρεί την υγεία του, κατάφερε να
μάη όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές γλώσσες!

Το στάδιό του στο Υπουργείο Εξωτερικών δεν
υπήρξε καθόλου ομαλό κι' αναπάντικτο. Στην αρχή,
τον άνοκάλεσαν απ' την Αίγυπτο για μια άνωπα-
κή του. Σε λίγα χρόνια, ξαναβλέσθε υπηρεσία,
αλλά του συνέβησαν αλλεπάλληλα «άτυχηματα».
Συνελήφθη δύο φορές, και λίγο έλειψε να κατα-
στρεφεί το μέλλον του όταν ένας Αμερικανός πό-
λιος τον βρήκε ως... γυμνιστή στις όχθες του
ποταμού Πότομακ!

Ήταν τότε ακόμη νεαρός ακόλουθος πρεσβείας.
Μια ζεστή καλοκαιρινή νύχτα, που δεν μπορούσε
να κοιμηθεί, πήγε να πάρη δροσιά στις όχθες του
Πότομακ. Εξαφνα ζεσπάσε μια πόρτα. Ο Άστοι-
μπαλντ γούθηκε, έκρυψε τα ρούχα του κάτω από ένα
δέντρο και άπληαυσε το ανέλπιστα κρύο ντους.
Ένας αστυνομικός τον βρήκε σ' αυτή την κατά-
σταση. Κεφώς δέ τον καιρό εκείνο, δεν υπήρχε ά-
κόμη ελεύθερος γυναικός, ο μέλλων πρεσβευτής
είδε κι' έπαξε να γλυτώση απ' το άσχημο μπλέξι-
μό του...

Η δεύτερη σύλληψή του έγινε στην Ιταλία
γιατί... πουλούσε στους δρόμους φορούτα χωρίς ά-
δεια! Όπως έζηγνος κατόπιν, το είχε κάνει για
να τον πάρουν απ' τη θέση του και να υπορέσει έ-
τσι να καταταγεί στο στρατό (η ιστορία αυτή συ-
νέβη στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο).

Η μεγαλύτερη επιτυχία του σταδίου του λόρδου
Ίνβερτσάπελ είναι ότι κατάφερε να κερδίση τη φι-
λία του Στάλιν. Ως πρέσβης στη Μόσχα, το 1942,
παρευρέθη σ' όλες τις διασκέψεις των Συμμαχών.

Κατά την πρώτη του επίσκεψη στο Στάλιν, ένας
αεροπορικός συναγερμός τον άναγκασε να μείνει
έπι πολλές ώρες μαζί του, σ' ένα στενόχωρο κα-
ταφύγιο.

Ήταν μια τρωερή δοκιμασία! προσθέτει, όταν
διηγείται αυτή την ιστορία. Λίγο έλειψε να πάσω
άσφυξία απ' τον πνιγνό καπνό της πίπας του συν-
τρόφου μου!

Στο πρώτο λοιπόν ταξίδι του στο Λονδίνο, άνα-
ρασε μια πίπα πολυτελείας για το Στάλιν. Εκείνος
έξετιμισε το ύφαιό πόρο... αλλά έεακολούθησε να
χρησιμοποιη την παλιά πίπα του!

Πρέπει ναχ κι' ενώ ένα μέσον άμύνης κατά
του πούρου του Τσώρτσιλ! είπνε γελώντας στο δω-
ρπτή.

Ο λόρδος Ίνβερτσάπελ, καθώς βλέπετε, είναι ο
έκκεντρικώτερος Άγγλος διπλωμάτης.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΩ

Βάλντεντε στον πυργό
του Μπρούγγεν

Κατόπιν διεθύνθηκε
στο ξενοδοχείο, όπου
τον περίμενε ο Ντουτε-
βίλ.

Ο αστυνομικός του παρουσί-
ασε ένα κοντό ανθρώπινο με
γυαλιά και φτωχική περιβολή.

—Ο κύριος Έρικ Στόκλι,
υπάλληλος του ληισαγείου
είπε.

Η συνομιλία τους κράτησε
άρκετη ώρα. Έπειτα σπκώθη-
καν και οι τρεις και πήγαν στο
ληισαγείο της πόλεως.

Είχε νυχτώσει σνεδόν όταν
έφυγαν από εκεί.

Ο Άριμάν έφαγε κατόπιν
μαζί με τών Ντουτεβίλ κι' έ-
πειτα από λίγη ώρα έφυγε και
πάλι για να γυρίση στον πυρ-
γό του Μπρούγγεν.

Όταν έφτασε εκεί πλησί-
αζαν έντεκα.

Η πρώτη σκέψις του Άρι-
μάν ήταν να ζητήσει να ιδή την
Κατερίνα. Ίσως θα μπορούσε
να μάθι απ' αυτήν μερικά πρά-
γματα που τον άπασχολούσαν.

Αλλά του άπάντησαν ότι η
νέα είχε λάβει ένα έπείγον τη-
λεγράφημα από τη μάμη της.
που την καλούσε να γοέξη ά-
μέσως κοντά της γιατί ήταν
άρρωστη. Η Κατερίνα είχε φύ-
γει λοιπόν από το Μπρούγγεν
με το τρένο των 4 και 30'.

—Τότε, είπεν ο Άριμάν στη
θαλαυπόλο, που του είχε δώ-
σει αυτές τις πληροφορίες εί-
σοποιήσει την κυρία Κέσσελ-
μπαγ ότι είχε ανάγκη να την ι-
δώ άμέσως.

—Η κυρία άπο... άθηκε στο
δωμάτιό της μετά το φαγητό
και υποβέτω ότι θα κοιμάται.
άπάντησε η θαλαυπόλος.

—Δεν κοιμάται ακόμη, για-
τί είδα φως στο δωμάτιό της.
είπεν ο Άριμάν.

—Πιθανόν αλλά δεν μπορώ
να την άνησυνήσω αυτό την ώ-
ρα...

—Καλά, τότε πηγαίνω μό-
νος μου είπεν ο Άριμάν.

Και χωρίς να διασπ, διέ-
σχισε τη διάδρομο και γτυπήσε
τοια έσοά γτυπήματα στην
πόρτα του κοιτώνος της κυρίας
Κέσσελμπαγ.

Αλλά δεν έλαβε καμιά ά-
πάντησι. Έσπρωξε τότε την
πόρτα και υπήκε μέσα.

Η Ντολορές δεν κοιμόταν ά-
κόμη. Ήταν έαπλωμένη σε μια
πολυθρόνα και φαινόταν ευδι-
σμένη σε σκέψεις.

—Συγχωρέστε με είπεν ο
Άριμάν. Η ώρα είναι βέβαια ά-
κατάλληλη. Αλλά ήταν άναγκη
να σας ιδώ και να σας μιλήσω
άμέσως.

Η Ντολορές τον κύτταξε με
ύφος έκπληκτο και τασσμένο.
Ξαφνικά, ο Άριμάν αίσθάν-
θηκε μια όσηη καπνού σαν κά-
ποιος να έκάνιζε μέσα στο
δωμάτιο προτού να υπή αυτός.

Υπήγε, λοιπόν, κάποιος
άνδρας μέσα στο δωμάτιο...
Και ποιος μπορούσε να είναι...

Ο Πέτρος ο Δούε, υήιος...
'Αλλ' όχι, αυτός δεν έκάνιζε.
Τότε...

Ο Άριμάν άνατοίνισσε στη
σκέψι ότι πιθανόν ο τσομερός
αντίπαλός του ο Μαύρος άν-
θρώπος, άρισκόταν μέσα στο
δωμάτιο, κρυμμένος πίσω από
κάποιο έπιπλο ή κάποιο κουρ-
τίνα.

—Είσαστε μόνη κυρία; ρώ-
τησε.

—Όπως βλέπετε.

—Τότε μπορώ να σας μιλή-
σω ελεύθερα:

—Θα προτιμούσα να αναβά-
λωμε τη συνομιλία μας για αύ-
ριο...

—Αδύνατον! Πρέπει να σας
μιλήσω άπόψε!

—Τότε καλά θα κάμετε να
τελειώσετε το συντομώτερο.

Ο Άριμάν κάθισε σ' ένα
κάθισμα άπέναντι στη νεαρή
γυναίκα.

—Άκούστε με είπε. Στο
ληισαγείο βιβλία της πόλεως
του Βάλντεντε άναφέρονται τρία
όνοματά άπόνων της οικογε-
νείας Μαλράϊν. Ο πρώτος εί-
νε ο Ραούλ ντε Μαλράϊν ή άν-
προτιμάει ο Άλτενγάιμ. Αυ-
τός πέθανε και δεν μάς ένδια-
φέρει πια...

Έπειτα έγονεταί ο
Λουδοβίκος Μαλράϊν το ά-
παισιο έκείνο τέρας που έλ
πληρώση με το κεφάλι του τα
κακουνημάτά του... Τρίτη εί-
νε η τοελλή Ισίλδα, που πέθα-
νε έπίσης...

—Όλα αυτά φαί-
νονται πολύ καθαρά, κι' όμως
δεν είναι... Μια νεώτερη έρε-
να που έκαμα σήμερα μόλις στα
ληισαγεία Βιβλία του Βάλι-
τεντες μ' έπεισε ότι στη θέση
του όνόματος «Λουδοβίκος» ύ
πήγε άσινικά κάποιο άλλο όνο-
μα, που έχει έξαφανισθεί ναοίς
σε κάποιο νηικό μέσον. Το ό-
νομα «Λουδοβίκος» νράθηκε ά-
γώτερο πάνω σ' αυτό...

—Αλλά
το σβύσιμο του όνόματος
δεν είναι πλήρες...

—Τι θέλετε να πητε; φώνα-
ξεν η Ντολορές κυττάζοντας με
άγωνία το Άριμάν.

—Θέλω να πώ άπάντησε ο
Άριμάν ότι δεν είναι δύσκολο
να διαβάσει κανείς το όνομα
που βρίσκεται από κάτω. Και
το όνομα αυτό...

—Ο μόν πητε τίποτε, σας
ίκετεύω.

—Η Ντολορές κυττάζοντας με
άγωνία το Άριμάν.

—Θέλω να πώ άπάντησε ο
Άριμάν ότι δεν είναι δύσκολο
να διαβάσει κανείς το όνομα
που βρίσκεται από κάτω. Και
το όνομα αυτό...

—Ο μόν πητε τίποτε, σας
ίκετεύω.

—Η Ντολορές κυττάζοντας με
άγωνία το Άριμάν.

—Θέλω να πώ άπάντησε ο
Άριμάν ότι δεν είναι δύσκολο
να διαβάσει κανείς το όνομα
που βρίσκεται από κάτω. Και
το όνομα αυτό...

—Ο μόν πητε τίποτε, σας
ίκετεύω.

—Η Ντολορές κυττάζοντας με
άγωνία το Άριμάν.

—Θέλω να πώ άπάντησε ο
Άριμάν ότι δεν είναι δύσκολο
να διαβάσει κανείς το όνομα
που βρίσκεται από κάτω. Και
το όνομα αυτό...

—Ο μόν πητε τίποτε, σας
ίκετεύω.

—Η Ντολορές κυττάζοντας με
άγωνία το Άριμάν.

—Θέλω να πώ άπάντησε ο
Άριμάν ότι δεν είναι δύσκολο
να διαβάσει κανείς το όνομα
που βρίσκεται από κάτω. Και
το όνομα αυτό...

—Ο μόν πητε τίποτε, σας
ίκετεύω.

Η Ντολορές είχε γάσει δλό-
τελα το νόημα της.

Ο Άριμάν άσπνε να περά-
σουν μερικά λεπτά.

—Γιατί αυτή η πλαστογρα-
φία; ρώτησε έπειτα με ήρεμη
φωνή.

—Ο σύζυγός μου... ο σύ-
ζυγός μου, άπάντησε η κυρία
Κέσσελμπαγ με σδυμένη φωνή.

—Δεν καταλαβαίνω.

—Ναι... ο σύζυγός μου,
συνέχισε η Ντολορές. Έδωρο-
δόκησε κάποιον υπάλληλο του
ληισαγείου, που έκαμε την άλ-
λαγή του όνόματος του δευτέ-
ρου παιδιού...

—Του όνόματος και του φύ-
λου, πρόσθεσε ο Άριμάν.

—Ναι.

—Δεν είχα κάμει, λοιπόν,
λάθος. Το όνομα του δευτέρου
παιδιού των Μαλράϊν ήταν Ντο-
λορές... και το παιδί αυτό ή-
ταν κορίτσι!

—Ναι, άπάντησε και πάλι η
κυρία Κέσσελμπαγ.

Ο Άριμάν είχε μείνει σκε-
πτικός.

—Αλλά και πάλι δεν κατα-
λαβαίνω είπε σε λίγο. Γιατί
ο σύζυγός σας έκαμε αυτή την
άλλαγή;

Δάκρυα έτοεξαν τώρα από
τα μάτια της Ντολορές και
σπασμοί έτάρασαν το στήθος
της.

Ο Άριμάν είχε μεταμειληθεί
σνεδόν γιατί ήταν αίτιος αυτής
της ταραχής. Αλλά δεν υπήγε
κανείς άλλος τσόςος για να μά-
θι την αλήθεια.

Η Ντολορές συνήλθε σε λίγο
από την ταραχή της.

—Όλα αυτά πρέπει να σας
φαίνονται άκατανόητα, είπε.
Σκεφθήτε, λοιπόν, ήμουν άδελφή
της Ισίλδας της τρελλής και
του Άλτενγάιμ του τέχνηλεων
λπιστού. Ο άνδρας μου ή κα-
λύτερα ο μνηστή μου — για-
τί αυτά έγιναν προτού παντρευ-
τούμε — ήθελε να έξαφανισθ
κάθε σύνδεσμός μου με την οικο-
γενεία μου... Νομίζω ότι θα
ξέρετε πώς με παντοεύτηκε από
έστωτα...

Κατόπιν, έα-
να έξαφανισθ από τα ληισαγι-
νά Βιβλία του όνομα Ντολορές
ντε Μαλράϊν και στη θέση του
έβαλε το όνομα Λουδοβίκος ντε
Μαλράϊν. Κατόπιν, έεασφάλισε
μια άλλη πλαστή ταυτότητα

Μυριέξυμτορίες
Έν τάξει
Η μαμά και το κοριτσάκι της, η Λιλίκα που είχε μόλις
πέντε χρόνων κάθοντο σ' έναν διώσιμο κήπο. Η μαμά
είνε άφοδωμένη στο έρσνχείρό της, ενώ η Λιλίκα κυττάζει
περικό άνόρια που παίζουν πιο πέρα, περπατώντας κάτανής
με το τέσσερα, με κέραιο κά πόδια. Σε κάποιο στιγμή η μαμά
σπκάνει το κεφάλι της και, βλέποντας την κόρη της άκίνητη
και σκεπτική, τη ρωτάει:

—Ε, κορίτσον Λιλίκα, γιατί δεν παίζεις; Τι συλλογίζεσαι;
—Νά, μαμά, κυττάζω αυτά τα παιδιά που περπατούν με τα
τέσσερα και θα ήθελα να κάνω κι' εγώ το ίδιο!... άπάντησε
η μικρούλα.

—Τι λες, κόρη μου!... ξεφώνιζε η μαμά. Δεν ντρέπε-
σαι;... Άν παραπαήσης κι' έσύ με τα χέρια, θα φανή το παν-
ταλονάκι σου...

Κατόπιν η μαμά σκύβει πάλι επάνω από το έρσνχείρό της
ενώ η Λιλίκα άπομακρύνεται...

Έπειτα από άρκετά ώρα, η μικρούλα ξαναγυρίζει κοντά
στη μαμά της με τα μάγουλα κατακόκκινα και με τα χέρια
γεμάτα χυμότα.

—Πού παύουν; τη ρωτάει η μαμά της.

—Είχα πάει με τ' άνόρια και περπατήσα κι' εγώ με τα
χέρια άπάντα η Λιλίκα.

—Ο! παλκοκόριτσο, τι έκανες; λέει η μαμά θυμωμένη.

—Μη θυμώνες, μαμά... δικαιολογείται η Λιλίκα. Δεν εί-
δαν το πανταλονάκι μου!... Το είχα βγάλει!...

Χειλιών
ΝΕΛΣΟΝ
ή γυμνιστή οπ..
μια ώρα μετά την τοποθέ-
τησή του, δεν τα χέρια
κατόπιν από
Αναγνώριτον εις
όλον τον κόσμο

Νατσια
ΠΟΥΔΡΑ

για μένα και έτσι παντρεύτηκα στην Ολλανδία με το όνομα Ντολνέρε 'Αυόντι...

Ο 'Αριμάν την κτύπησε σαστισμένος.

—Νομίζω πως αρχίζω να καταλαβαίνω, είπε σε λίγο. 'Η Ντολνέρε ντε Μαλράϊχ δεν έχει πια νόμιμη υπόστασι και όμως ζει, υπάρχει, κινείται με άλλο όνομα... Τό ανύπαρκτο πρόσωπο είναι ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ... 'Αλλ' αν ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ δεν υπάρχει, τότε δεν είναι αυτός ο δολοφόνος του συζύγου, του αδελφού, της αδελφής σας... τώρων άλλων ακόμη...

—Φυσικά, ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ είναι ανύπαρκτο πρόσωπο, συμφώνησε η Ντολνέρε. —'Αλλά τότε ποιά είναι το πραγματικό όνομα του δολοφόνου;

—'Η κυρία Κέσσελμπαχ τινάχθηκε δροια από το κάθισμά της. 'Αα μάτια της έλαμπαν και τα χείλια της έτρεμαν.

—Ο δολοφόνος λέγεται Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ, απάντησε. Αυτό είναι το πραγματικό όνομά του... Ουμμήθητε τα αρχικά της υπογραφής του... Λ και Μ... 'Α! Μην έρευνάτε περισσότερο... Δεν πρόκειται να μάθετε τίποτε ποτέ! 'Αλλά σάς βεβαιώ πως αυτός είναι ο ένοχος.

—Ποιος;... 'Ο άνθρωπος που βρίσκεται στη φυλακή;

—Ναί... αυτός! Ουμμήθητε λοιπόν: προσπάθησε καθόλου ν' αυμνήσει όταν τον κατηγορούσαν υποστάσι στο δικαστήριο;... Τί θα μπορούσε να πη, άλλωστε;... Ναί, δεν θα μπορούσε να πη τίποτε... τίποτε...

Τό φως της ήταν έξαλλο και κτύπαζε στο κενόν, όπως ο άνθρωποι που δεν μπορούν ν' αντιληφθούν τα πράγματα που βρίσκονται γύρω των.

—Προστατεύσατέ με! φώναξε εσφονικά. Σείς μόνον, υπορέίτε ίσως να με προστατεύσετε... 'Ω, μην μ' αφήνετε!...

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ
JEUNESSE
(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικόν των χρώμα. Έαν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμετε ολίγας έπαλειψεις με το θαυματουργόν

JEUNESSE
και αμέσως θα επανακτήσουν το φυσικόν των χρώμα
JEUNESSE

ένας σταθμός εις την Ιστορίαν της επαναφοράς των λευκών τριχών στο φυσικόν των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λεμπέση

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τηλ. 53.291. 'Ουόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ. 'Οδός 'Αγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κομμωτήριον ΠΕΤΡΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟΣ

Πανεπιστήμ. ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

'Οδός Πιπίνου 38

Τηλ. 85-089 10—1 & 4—7

Είμαι τόσο δυστυχισμένη! 'Α! Τί μαστύριο!... 'Η ζωή μου είναι αληθινή κόλασις!

—Μην φοβάστε, κυρία, απάντησε ο 'Αριμάν. Θά είμαι πάντοτε στο πλευρό σας. Και θα σάς προστατεύσω από κάθε κίνδυνο... Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα...

Λέγοντας αυτά, ο 'Αριμάν αναρωπιόταν τί άραγε υπήρχε πίσω από το ωραίο μέτωπο αυτής της γυναίκας, ποιά ήταν το μυστικό που βασάνιζε την ψυχή της;

Φοβόταν μήπως; 'Αλλά ποιόν;... από ποιόν ζητούσε να την προστατεύσει;... 'Από το Μαύρο άνθρωπο, από το πλάσμα αυτό της κόλασεως, που σκοτόριζε τον τρομό και τη συμφορά γύρω του;

'Αλλ' ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ ή τούλάχιστον ο άνθρωπος που κρυβόταν κάτω απ' αυτό το όνομα, ήταν φυλακισμένος!

Ο 'Αριμάν ένοιωσε ότι έπρεπε στο σώμα του. Γιατί έκαμε τη σκέψη ότι για τόν Λουδοβίκο ντε Μαλράϊχ, όπως και για τόν ίδιον τόν έαυτό του, άλλωστε, ή φυλακισις δεν έσήμαινε τίποτε. 'Αρκούσε ένα βλέμμα, μια κίνηση, μια λέξις για ν' ανοίχθουν οι πόρτες του κελλιού του.

'Αλλ' ο άνθρωπος που βρισκόταν στη φυλακή ήταν πραγματικά ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ; 'Η ήταν κάποιος συνένος ή κάποιο θύμα του ίσως...

Καί, στην περιπτώσει αυτή, ο Μαύρος άνθρωπος θα μπορούσε να έμφανισθί από τη μία στιγμή στην άλλη υποστάσι του... 'Ισως να βρισκόταν κιάα στον πύργο του Μπρούγκεν... Τό νυχτερινό όραμα που είχεν ιδή αυτός, ο 'Αριμάν, ήταν ίσως πραγματικότητα.

Ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ ήταν, λοιπόν, ο άνθρωπος που βασάνιζε την Ντολνέρε; Και είχε τόση δύναμη, ώστε να υπορή να την κάνει να υποτάσσεται τυφλά στις βεληήσεις του; 'Αλλό πως;... Με ποιά μέσα;

Εσφονικά, κάτι έλαμψε μέσα στο μυαλό του 'Αριμάν. Καί, για μία στιγμή, νόμισε πως μόντευε το σχέδιο του αντιπάλου του. Ναί... αυτό έπρεπε να είναι... 'Ηθελε να ρίξει την Ντολνέρε στην άγκαλιά του Πέτρου, να ματαιώσει τα δικά του σχέδια και να βασιλεύσθι στη θέση του με τη δύναμη του Μεγάλου Δουκός και τα εκατομμύρια της Ντολνέρε.

Τό σχέδιο αυτό ήταν πραγματικά σατανικό. 'Αλλ' υπήρχε και πάλι κάτι

τό άνεξήγητο σ' αυτούς τους συλλογισμούς.

—Γιατί δεν με σκότωσε τη χθεσινή νύχτα; σκέφθηκε ο 'Αριμάν. Μπορούσε βέβαια να τό κάνει και όμως δεν τό έκαμε... Αυτό σημαίνει ότι δεν τό θέλησε ή καλύτερα ότι ήθελε μ' αυτή την πρόθεσι, 'Αλλ' ότι μετάνιωσε την τελευταία στιγμή...

'Αλλά γιατί;... Για ποιά λόγο;...

Η Ντολνέρε φαινόταν πιό ήρεμη τώρα.

—'Αφήστε με, είπε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Και σε λίγο πρόσθεσε:

—Είμαι τόσο κουρασμένη! Θάθελα να κοιμηθώ...

Ο 'Αριμάν σκέφθηκε πως θάπρεπε να συμφορωθί με την επιθυμία της. 'Υποκλίθηκε, λοιπόν, μπροστά της και κατόπιν βγήκε άγρα από τό δωμάτιο. 'Αλλ' όταν έβγαζε έξω, διάλεξε ένα σκοτεινό μέρος κάτω από τό σκιά τών μεγάλων δένδρων και σταμάτησε εκεί.

—'Αν υπάρχει κάποιος μέσα στο δωμάτιο της Ντολνέρε, σκέφθηκε, δεν υπορεί παρά να φύγη 'Ας δούμε τί πρόκειται να συμβή...

Τό δωμάτιο της Ντολνέρε έμεινε για μερικά λεπτά φωτισμένο. 'Επειτα τό φως έσβυσε. Πέρασε μία ώρα. Κι' έπειτα άλλη...

Ο πύργος ήταν βυθισμένος μέσα στο σκοτάδι και τη σιωπή.

—'Νομίζω πως ή άναυοή μου είναι μάστιγ, συλλογίσθηκε ο 'Αριμάν. 'Η δεν υπάρχει κανείς στον πύργο ή αν υπάρχει δεν θα πρέπει να βγήκε και ίσως δεν θα έχη κανένα λόγο για να βγή...

—'Αρχισε τότε να περπατά σιγά και διειδυθήκε προς τό περιπτερό.

Καθώς πλησίασε εκεί, νόμισε πως διέκρινε μια σκιά κάτω από τό δένδρον.

—'Ηταν ο Μαύρος 'Ανθρωπος... ο Λουδοβίκος ντε Μαλράϊχ; 'Η σκιά είχεν εξαφανισθί τώρα.

—'Επειτα από μερικά λεπτά, ο 'Αριμάν έμπαινε στο περιπτερό. Διειδυθήκε αμέσως στο δωμάτιο του 'Οκταβίου, τόν έύπνησε και τού είπε:

—Θά φύγης αμέσως με τό αυτοκίνητο. Στίς 6 τό πρωί πρέπει να είσαι πιά Παρίσι. Θά τρέξης να συναντήσης τόν 'Ιάκωβο Ντουτεβίλ και θά τού πής να με πληροφορήσει με όλες τις δυνατός λεπτομέρειες για κάθε τι που άφορά τόν Λουδοβίκο Μασσιέ. Πώς περνάει με-

σα στη φυλακή, αν βρίσκεται πάντα εκεί, αν όρίσθηκε ή ήμερα της εκτέλεσέως του κλπ. Θά τού πής επίσης να μου στείλγη άμέσως αυτό τό τηλεγράφημα...

—'Εγραψε σ' ένα καρτί μερικές λέξεις και τό έδωσε στο σωφό.

—Αυτό είναι τό κείμενο του τηλεγραφήματος, είπε. Πρέπει να μου τό στείλγη αμέσως... Θά φύγης τώρα κυφά, χωρίς να σε ίδούν, θά πάρεθ τό αυτοκίνητο από τό γκαράζ και θά άπουακρυβής κάνοντας όσο τό δυνατόν μικρότερο θόρυβο. Δεν πρέπει ν' αντιληφθί κανείς την όπουσία σου. Τό ίδιο θά κάμης και όταν γυρίσης...

Πέρασε κατόπιν σ'ό δωμάτιό του και ένοιωσε τό φως. Τό παράθυρο ήταν κλεισμένο...

—Κάποιος ήρθε εδώ τήν ώρα που περίμενα κάτω από τό δένδρον, ψιθύρισε. 'Επρεπε να τό καταλάβω... 'Ο πύργος δεν έχει βέβαια μία μόνον έξοδο...

—'Οσο για τό σκοπό της έπισκέψεως του ανθρώπου που ήρθε εδώ, νομίζω πως δεν είναι δύσκολο να τόν μαντέψω... 'Ο! Αυτή τη φορά είναι βέβαιο πως δεν θά τήν γλυτώσω όπως την πρώτη...

Σκέφθηκε μερικές στιγμές, διατάζοντας αν έπρεπε να μείνι στο δωμάτιο ή όχι.

Σε λίγο είχεν πάρει την απόφασί του.

—'Εβαλε τότε δύο σκεπάσματα στον ώμο του, άνοιξε την πόρτα του περιπτέρου και βγήκε σιγά έξω.

Θά κοιμόταν στον κήπο. 'Εκεί τούλάχιστον ο δολοφόνος δεν θα μπορούσε να τόν βρή.

Πραγματικά, ή νύχτα πέρασε ήρεμη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ι ΠΟΤΡ ΧΟΙΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία ανώδυνη και χωρίς σημάδια θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιών, ακμής λιπαρού και ξηρού δέρματος, πτώσεως κόρης ΠΑΝΑΔΕΣ κτλ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12, Τηλ. 33-039. 'Η πρώτη έπίσκεψις δωρεάν.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ - ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Δρ ΑΛ. ΚΟΣΜΙΔΗ

ΣΧΟΛΗΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ακαδημία 39. Τηλέφ. 27-793

ΑΘΗΝΑΙ

Καταπολέμησης παχυσαρκίας, Massage δι' όλες τας παθήσεις. Αίθουσαι γυμναστικής Ειδικότης δια τήν υπερτροφίωσιν και πάσης δυσμορφίας προσώπου και σώματος

ΣΧΟΛΗ ΜΟΡΙΑΝΩΒ

ΡΥΘΜΙΚΗ και ΜΠΑΛΕΤΟΥ

όδός Γ. Γενναδίου 7, Τηλ. 29.721. Έγγραφοί καθ' έ-κάστην.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

ΜΕΧΤΙΔΟΥ

Γονείς και κηδεμόνες,

Πρός τό συμφέρον σας έπισκεφθήτε μας. Τά αρχικά μας μαθήματα δωρεάν

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

ΜΕΧΤΙΔΟΥ

Γονείς και κηδεμόνες,

Πρός τό συμφέρον σας έπισκεφθήτε μας. Τά αρχικά μας μαθήματα δωρεάν

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

ΜΕΧΤΙΔΟΥ

Γονείς και κηδεμόνες,

Πρός τό συμφέρον σας έπισκεφθήτε μας. Τά αρχικά μας μαθήματα δωρεάν

Η ΘΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΩΣ

Κουβεντούλες

Μία εύτυχισμένη ζωή «χάλασε» από μερικά συκοφαντικά λόγια. Αυτό μού έμπιστευε μια άτυχη αναγνώστριά και στη μεγάλη της απελπισία μού λέει πως θέλει να εκδικηθί πληρώνοντας με τό ίδιο νόμισμα, καταστρεφοντας κι αυτή μια άλλη εύτυχια.

Περιμένετε, αγαπητή μου αναγνώστριά, να σας πω «κάνετε το»! Όχι βέβαια. Πρώτα απ' όλα τί θα κερδίζετε με τό να κάμετε δυστυχισμένη μια ύπορη που δεν σας έφταιξε σε τίποτε; 'Επειτα ακόμη και τό ίδιο τό προσωπο που σας έκαμε κακό να μπορούσατε να εκδικηθήτε δεν θά σας συμβούλευα ποτε να τό κάμετε, γιατί ή εκδίκησις είναι ένα αισθημα ποταπό, που υποβιβάζει πολύ τόν άνθρωπο. Καταλαβαίνω έξ' άλλου την άγανάκτησί σας. 'Η συκοφαντία είναι μία κοινωνική πληγή. Ποιάς από μας δεν έχει όπ' όφιν τόν άπειρεσ παρομιες τραγωδίες; Και να σκέπτεται κανείς ότι πολλές φορές ή συκοφαντία κρυμείται μια εύτυχια με τό τίποτε! 'Ενας άσυνλογιστος πετά μία λέξι, την άκούει ο άλλος, την λέει παρακατω προσθέτοντας τά δικά του, κάποιος τρίτος την επαναλαμβάνει κι έτσι από στόμα σε στόμα τό κακό μεγαλώνει, παίρνει διαστάσεις και τό αποτέλεσμα; Χανει την εύτυχια του, την τιμή, την ύπόληψή του άδικα κάποιος άβάχος. Μη φαντασθήτε δε ότι υπάρχουν πάντοτε κακή πρόθεσις εκ μέρους αυτών που διαδίδουν τούτο ή εκείνο. Κάποτε είναι βέβαια ή ζηλεια και ο θόνος που υπαγορεύουν ώριμένα πράγματα σαν την ιδική σας περίπτωση, αλλά πολύ συχνά ή καταστροφή είναι άποτέλεσμα μιας έπιπολαιότητος. Για ν' επαλειφώμε όμως στο ζήτημά σας εκείνα που σας συμβούλευω είναι τέλεια περιφρόνησις και φυσικά άπολυτος διακοπή σχέσεων με τη υπεύθυνό του κακού που πάθατε. Κι' αν έρωτηθήτε είτε δια τρίτου είτε απ' ευθείας ποιά είναι ή αιτία της μεταβολής τών αισθημάτων σας θά δώσετε μια άόριστη απάντησι που θά σημειώνη ότι μπορεί να έρευνήσθ' έρωτών τη συνείδησι του για να έχη την απάντησι. Αυτό μόνον σας συμβούλευω.

Τα καπέλλα
'Απαραίτητο θά θεωρηθί έφέτος να έχετε μέσα στα άλλα σας καπέλλα και ένα καπέλλο κόκκινο. Θά είναι τό πρακτικότερο απ' όλα τά καπέλλα σας, αφού θά μπορεί να φορεθί με όλα τά φρέματα της γκαριμπούρας σας.

Η μόδα, καθώς είπαμε, διαλέγει για χρώματα τών φορεμάτων σας τό γκρι, τό καφέ, τό μπλε, τό μαύρο. Με όλα αυτά τά χρώματα τό κόκκινο συνδυάζεται έξαιρετικά, χωρίς φόβο παραφωνίας.

Άλλοι συνδυασμοί χρωμάτων για τό καπέλλο σας είναι μπλε και μαύρο, μαύρο με πετρώ, μαύρο με φούδια και άλλους γιγνητούς χρωματισμούς για τις πιο νέες.

Τό λελοδο θά χρησιμοποιηθί πολύ χωρίς όμως και να άποκλείη τό καστόρι που παραμένει πάντα ή κλασσική πρώτη ύλη για τά καθημερινά καπέλλα.

Μη λησμονείτε συγχρόνως ότι ο τρόπος του φοριέται σήμερα τό καπέλλο είναι έντελώς αντίθετος από αυτόν με τόν όποιον φοριόταν πέρσι και τά άλλα χρόνια.

Τό καπέλλο, επαλαιμένο, φοριέται σήμερα πολύ πίσω άπ' όπου έλευθερά τη γραμμή του με τώπου και μέγα μέρος τών μαλλιών.

Πολλά ιντραπάριαματα παρατηρούνται και στα καπέλλα. Αν τό καπέλλο είναι έλαστικό τό ιντραπάριαμα έρχεται σ'α φυσική συνέπεια. Αν όμως τό καπέλλο είναι από καστόρι τότε συμπληρώνεται με μία ιντραπάριαμα ιντριπάρια από κορδέλλα μεταξωτή ή βελουδένια.

Η μόδα
Τό Παρίσι έξακολουθεί πάντοτε να κρατά τό «έξο» όσον άφορά τη μόδα. Και να τά κυριώτερα χαρακτηριστικά τών χειμερινών άμφιεσεων:

Υπογραμμισις όλων τών καμπυλότητων του σώματος, αλλά όχι με ένα και τό αυτό φόρεμα. Σε μία τουαλέτα θά άπογραφμίζεται τό στήθος, σε άλλη ή λεπτότης της μέσης, σε άλλη οι γοφοί κτλ.

Αυτά όλα επιτυγχάνονται με ιντραπάριαματα που άλλοτε συγκεντρώνονται προς τό έμπρός και άλλοτε προς τό πίσω σχηματίζοντας ένα είδος «τουρνιού».

Τά άνοίγματα του λαιμού παρουσιάζουν μεγάλες αντιθέσεις: Στά άμυγιέ φορέματα βλέπομε μεγάλα ντεκολτέ. Στά φορέματα περιπάτου και στα άπογευματινά πλεονάζουν τά κλεισιματα γύρω από τόν λαιμό, με νιακαδάκια λανζέρι.

Τα χτενίσματα
Μαζύ με την μεταβολή τών καπέλων έχομε και αλλαγή χτενίσματος. Τό σημερινό χτενίσμα όφνιει γυμνό το μέτωπο και όλος ο όγκος και τό βάρος τών μαλλιών μαζεύεται σ' ένα όγκώδη κόμπος στην κορυφή του κεφαλιού ή σ' ένα είδος «κατό» και ή μ' ένα σούλο από μπούκλες στην άκμή.

Έν τούτοις μολοντι τό μέτωπο μένει έλευθερό και συχνά χτενίζονται τά μαλλιά τρέχοντά πρός τό πίσω βλέπομε κάποτε να περιέβλεται και τό μέτωπο από ένα στεφανίο τού σχηματίζουν τά μαλλιά φουσκωτά για να συνεισίσθουν προς τό πίσω σαν φωτιστέρια.

Τό χτενίσμα αυτό έχει ξεχωριστή χάρι

—'Ενα από τά πολλά σχήματα καπέλλων που θά φορεθούν.

Ανδρική μόδα

—'Ας μιλήσωμε σήμερα για τά ανδρικά έπανωφόρια αφού σε λίγο θά φορεθούν άφούκτως.

Τά έφετεινα έπανωφόρια είναι διαφορών μορφών. 'Αν θέλωμε συνεπώς να τά κατατάξωμε πρέπει να προσδιορίσωμε άμέσως τί πηγαίνει σε κάθε ηλικία.

Οι νέοι, και λέγοντας νέοι εννοούμενούς κυρίως από τό 18 ως τά 45, θά προτιμήσουν τά σταυρωτά έπανωφόρια με τέσσερα κουμπιά, δυό δειδιά, δυό άριστερά. Χρώμα επανωφόριου για τήν ηλικία αυτή τό μπλε, τόν μπλε ή μαύρο.

Φυσικά ή ρεμπουμπλικα θά είναι από ίδιου χρώματος. Τά έπανωφόρια αυτά γίνονται άρκετά φαρδιά στους ώμους και κάτω, στενότερα δε και κάπως ελαφροστά στη μέση. Θά φορέσουν επίσης οι νέοι φανταζί έπανωφόρια από τούτιν που γίνονται επίσης πολύ φαρδιά με ραγκλάν μαικία και κρυφό κουμπισμα ίσιου, μικρότερα πάλι και μεγάλες τόπες στρατιωτικές. Οι μεγαλύτεροι κύριοι θά προτιμήσουν τό έπανωφόρι είδους γκαμπαρτίνας, επίσης με κρυφό κουμπισμα, όχι σταυρωτό, από ύφασμα φανταζί ή μονόχρωμο άναλόγως της ώρας που θά τό χρησιμοποιούν. Στά Παρίσι οι σούδαροι κύριοι φορούν μελάν, λέγοντας δε «σοφοροί» έννοούμε και κυρίως ήλικίας μεταξύ 30 - 60 ετών. Νομίζει κανείς εκ πρώτης όψεως ότι ή ανδρική μόδα δεν ύποκειται σε συχνές μεταλλαγές, αλλά αυτό δεν ν' έται αποκρίνεται στην πραγματικότητα, μόνον που οι μεταλλαγές γίνονται στίς λεπτομέρειες κι' έτσι φυσικό τώ λό

—'Επισκεφθήτε ένα χειρουργό γιατρό για να σας εξετάσει και να σας πη τη γνώμη του αν πρέπει να φορέσετε λαοτιγία «φέτος». Νομίζω ότι θά σας πη πως είναι άπαραίτητο ένα εκ τών δύο.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

οφείλουν να σας δώσουν κάποια ψυχική ικανοποίησι. Μη νομίζετε ότι σας προτρέπω σε σκληρές και επαναστάσεις. Κάθε άλλο. Άλλά με τό καλό να τούς πείσετε σιγά-σιγά ότι δεν πρέπει να αντιδρούν στην εύτυχία σας. Μη χάνετε τό θάρος σας. Στήν ηλικία σας δεν καταφεύγουν τόσο εύκολα στην παθητική καρτερία.

Πεταλούδα. Τό μόνο εύκολο αυτό που ζητάτε. Να τρώτε κάθε πρωί έναν κρόκον σύγου της ώρας ώμν, με ένα κουταλάκι κονιάκ (τόν βάζετε σε ένα κουτάλι της σούπας και τόν καταπίνετε). Να τρώτε επίσης πολύ βούτυρο φρέσκο, 10-12 γραμμ. τήν ήμερα, μακαρόνια, ριζί, κρέας ψητό, ψάρια ψητά κι' είναι εύκολο 2-3 φορές τήν έβδομάδα σπλήνα ψητή. 'Επίσης να κοιμάσθε τό λιγώτερο 8 ώρες τό ημεροκνίον, ν' άποφύγετε την κόπωση και τά ξευχία και να παίρνετε λίγο σίδηρο ή άρρενικο (με συνταγή γιατρού). Μπορείτε ακόμη να κάμετε και ένεσεις.

Λεοσκιάν. Α.Σ.Τ.: Περνάτε κάθε πρωί τό πρόσωπό σας με στήν τη λουρί: Κολώνια 125 γραμμ., τριανταφυλλόερο 125 γραμμ., δόρακα 2 γραμμ.

Ζηλεια. Πάτρας: Πολύ δικοιολογημένη ή τοξία σας, αλλά δεν ύποαγει δυστυχώς ριζική άποτριγίωσις άλλη από τόν ηλεκτρόδιο. 'Αν ρωτάτε τη γνώμη μου θά σας έλεγα άφήστε τό μέτωπο που σας έδωσε ή φύσις.

Τα πεινά. Βόλον: Είμε μια άδυναμία τό όργανισμύ σας που πρέπει να τήν πολεμήσετε με διάφορα τοινωτικά. Τοπικός θά σας συνιστώσα πολύ σιγνό λούσιμο και μερικές έντρίδες με Πετρώλ Κανά. Θά σας ώφελούσε επίσης λίγο ηλεκτρικό μασάζ. Μπορεί να γίνη στό Βόλο:

Λοιπών. Α.Σ.Τ.: 'Επισκεφθήτε ένα χειρουργό γιατρό για να σας εξετάσει και να σας πη τη γνώμη του αν πρέπει να φορέσετε λαοτιγία «φέτος». Νομίζω ότι θά σας πη πως είναι άπαραίτητο ένα εκ τών δύο.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε να έχετε και σας άναχάριστω για τά καλά σας λόγια.

—'Ο Κ α ζ ο ρ α, Θεοτόκος! Σας στέλνω τά σχέδια που έπιθυμείτε

Ο γλάρος

Ο Λουί Γκραντέν ήταν ναύτης στο ατμόπλοιο «Ναυαρχος Κουρμπάν». Μία εβδομάδα τώρα το πλοίο ήταν άραγμένο στην προκυμαία της Χάρβης κι' ο Λουί ήταν πολύ ευχαριστημένος γιατί στην πόλη αυτή έμενε η αρροθωνιαστική του η Μαρία.

Τι όμορφη που ήταν αλήθεια και τί σεμνή! Ήταν δόξαση και άγνη σαν άγγελος!

Καθώς ο Λουί περπατούσε άργα, είδε μπροστά του ένα παιδί ντυμένο με κουρέλια που κρατούσε δεμένο μ' ένα μακρύ σπάγγο, ένα μεγάλο και ώριστο γλάρο. Το παιδί αυτό της θάλασσας, συννηθισμένο να πετάει ελεύθερο πάνω από τα πελάγη, φαινόταν να υποφέρει πολύ έτσι σκλαβωμένο.

—Τρία φράγκα το πουλάω το πουλί αυτό, είπε το παιδί στο Λουί. Τό θέλετε;

Εκείνος έδωσε άμεσα τα τρία φράγκα και πήρε το γλάρο. Η πρώτη του σκέψη κατόπιν ήταν να ξαναδώσει την ελευθερία στο σκλαβωμένο πουλί. Μα το δυστυχισμένο μολίς μπορούσε ν' ανοίξει τα φτερά του. Ήταν πληγωμένο ή μουδιασμένο; Ποιος ξέρει... Θα το περιποιόταν λοιπόν ο Λουί, θα το έκανε καλά πρώτα. Κι' έτρεξε γρήγορα-γρήγορα στο σπίτι της αρροθωνιαστικής του.

Μόλις η Μαρία είδε το γλάρο, τον πήρε στα χέρια της και προσπαθούσε να τον συνεφέρει. —Θα τον περιποιώ, είπε στο Λουί, ως που να ξαναδέρη την πρώτη του δύναμη και να μπορέσει να φτερουγίσει ελεύθερα...

Σε λίγες μέρες ο γλάρος ήταν δαλότελα εξημερωμένος. Είχε γίνει καλά. Έπαιρνε την τροφή του μέσα απ' τα χέρια της Μαρίας και φτερουγίζε στον κήπο.

—Δεν φεύγει, είπε ο Λουί, για τί δεν βλέπει από δω τη θάλασσα. Θα τον πάρω μαζί μου στο πλοίο όταν θα φύγω και θα τον αφήσω ελεύθερο στο κατάρτι. Τότε όταν θα πετάει πάνω από το πλοίο, θα τον δω και θα πετάει...

—Ετσι κι' έγινε. Όταν σε λίγες μέρες το πλοίο έφυγε, ο Λουί άφησε στο ανοικτό πελάγος ελεύθερο το γλάρο, κι' αυτός φτερούγισε άμεσα προς το νησί. Ο Λουί πείρο.

Μα πόσο άπορησε ο Λουί όταν γυρνώντας μετά ένα μήνα πάλι στη Χάρβη, είδε στο σπίτι της αρροθωνιαστικής του, το γλάρο.

Το πουλί είχε ξαναγυρίσει εκεί. Τότε ο Λουί κι' η Μαρία σκεφθήκαν, ότι ο γλάρος αυτός θα μπορούσε να τους χρησιμεύει θαυμάσια ως ταχυδρόμος. Κι' όταν έφυγε πάλι ο Λουί ξαναπέρασε μαζί του το γλάρο. Κι' έπειτα, όταν το πλοίο προχώρησε στο πελάγος έδεσε στο λαιμό του, με μία κόκκινη κορδέλλα, ένα γραμματάκι για τη Μαρία...

Ετσι όταν πάλι μετά καιρό ο Λουί ξαναγύρισε στη Χάρβη βρήκε το γλάρο στο σπίτι της αρροθωνιαστικής του. Η Μαρία είχε πάρει το γραμματάκι που της έστειλε με το πιστό και αναπνεύον αυτό πουλί ο αρροθωνιαστικός της. Τι ώραία!...

—Ετσι κάθε φορά που έφτανε ο Λουί έπαιρνε μαζί του το γλάρο και τον έστελνε πίσω στη Μαρία μ' ένα του γραμματάκι γεμάτο ερωτώλογα. Τώρα πια δεν της τον έστελνε μολίς το πλοίο έβγαине στο πελάγος, αλλά όταν περνούσε αρκετός καιρός, για να έχη η Μαρία νέα του πολλών ημερών. Κι' έτσι ως που να γίνει ο γλάρος των, το λευκό θαλασσοπούλι πνίγαινε τα γραμματά του Λουί.

ΛΕΟΝ ΜΠΕΡΤΟ

22

Οί ασφάλειες ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Κέρδη και ζημίες του Λούδ

Μολονότι οι διευθυντές της γνωστής ασφαλιστικής επιχείρησης «Λούδ» του Λονδίνου πηγαίνουν σπανίως στον κινηματογράφο, εν τούτοις ενδιαφέρονται για τους αστέρες της οθόνης περισσότερο από κάθε φανατικό θαυμαστή τους. Κι' αυτό γιατί δεν γυρίζεται κανένα σπουδαίο φιλμ στο Χόλλυγουντ, χωρίς ναχη προσηγή η ασφάλεια του Λούδ έναντιον του κινδύνου ν' αρρωστήσουν οι πρωταγωνιστές, ή να σπάσουν το πόδι τους, ή να κουλοηθούν...

Ετσι, το Λούδ έχει στενή σχέση με την κινηματογραφική βιομηχανία και εισπράττει ως ασφάλιστρα δεκάδες χιλιάδες δολλαρίων κάθε χρόνο. Ο καλύτερος πελάτης του είναι ο γνωστός παραγωγός Ντέβιντ Σέλζνικ. Αυτός ένωσε να καλύπτει όλους τους ήθοποιους του για κάθε κίνδυνο. Είναι ο μόνος π. χ. που ασφαλίζει τους αστέρες του — Τζένιφερ Τζόνς, Γκρέγκορ Πέκ, Άντελα Βάλλι, Φίλιπ Ζουρνάν, κ.λ.π. — έναντιον της πιθανότητας να παρομοιωθούν από ένα ατύχημα κατά το διάστημα του συμβολαίου των.

Όταν γυρίζει το φιλμ «Αφ' ουτου φύγατε», εισέπραξε απ' το Λούδ 354.000 δολάρια γιατί οι ασφάλειες και τα ατυχήματα τριών ήθοποιών, της Κλωντ Κολμπερ, της Τζένιφερ Τζόνς και του Ρόμπερτ Γουόκερ, καθυστέρησαν σημαντικά την έναρξη.

Πριν από μερικά χρόνια, οι ασφάλειες αυτές ήσαν άγνωστες στο Χόλλυγουντ. Μία μέρα όμως, σ' ένα παλιό στούντιο της εταιρείας Ρ.Κ.Ο. συνέβη κάτι που έκανε παραγωγούς και διευθυντές να βάλουν μυαλό και να λάβουν τα μέτρα τους για το μέλλον...

Στην αυλή του στούντιο αυτού υπήρχε μία πισίνα. Η Κάρολ Λόμπαρντ είχε πάρει το μπάνιο της κι' έκανε ηλιοθεραπεία, όταν είδε μία μοτοσυκλέτα που είχε άφισε εκεί κοντά κάποιος επισκέπτης. Για να περάσει την ώρα της κάθισε στη σέλλα κι' άρχισε να κινεί τους διαφόρους μοχλούς της μηχανής. Ξαφνικά, η μοτοσυκλέτα ξεκίνησε! Έντρομη η Κάρολ έκανε μ' αυτήν πέντε φορές το γύρο της πισίνας, κι' έπειτα εκσφενδονίστηκε μέσα στο νερό, εύτυχως χωρίς να πάθει τίποτε!

Ο Σέλζνικ είχε παρακολουθήσει με φόκη αυτή τη σκηνή, σκεπτόμενος τη ζημία που θα υφίστατο, αν η Κάρολ γυμνούσε ασχημιά. Άμεσα κατόπιν, έδωσε εντολή ν' ασφαλιστεί όλο το προσωπικό του έναντιον ασθενείων και ατυχημάτων.

Καμμία αμερικανική ασφαλιστική εταιρεία δεν ήθελε ν' αναλάβει αυτή την ασφάλεια. Άλλα το αγγλικό Λούδ ασφαλίζει, ως γνωστόν, το κάθε τι... Κι' έτσι, από τότε, ασχολήθηκε πια μονίμως με τον καινούργιο αυτόν ασφαλιστικό κλάδο, περιορίζοντας όμως σε 750.000 δολάρια το «μείζονος» του ποσού που μπορεί να διαθέσει για κάθε φιλμ.

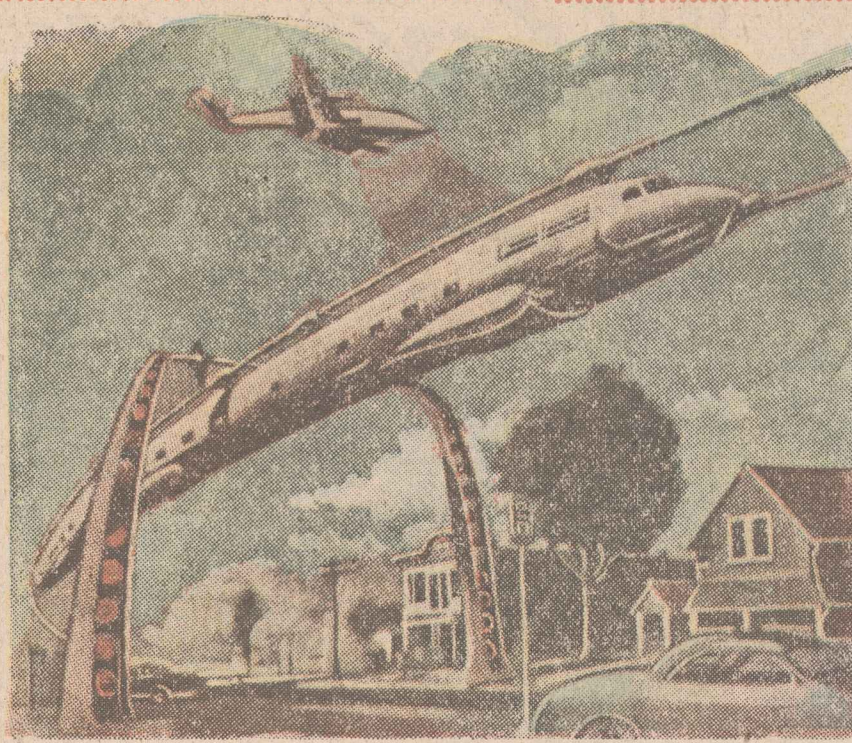
Ποιν άρχισαν το γύρισμα ενός φιλμ, υπογράφεται το σχετικό ασφαλιστήριο συμβόλαιο από έναν αντιπρόσωπο του Λούδ στο Λος Άντζελες και καθένας απ' τους αστέρες, που αναφέρονται ονομαστικά μέσα σ' αυτό, υποβάλλεται σε λεπτομερή σωματική εξέταση. 3 ημέρες ποσού άρχισαν η εργασία.

Στα γραφεία του Λούδ, στο Λονδίνο, υπάρχουν τα ατομικά δελτία όλων των αστέρων του Χόλλυγουντ, με την ιστορία τους, τη σωματική τους κατάσταση, τις συνήθειές τους κ.λ.π. Έτσι ο ασφαλιστής μπορεί να μάθει κάθε στιγμή αν ο δείνα ήθοποιος έχη κούφια δόντια ή φλεβίτιδα, πόση είναι η αρτηριακή του πίεση, αν πίνει, αν καπνίζει κ.λ.π.

Στους τελευταίους μήνες, η ασφάλεια της Χέντυ Λαυάρ κατά το γύρισμα των δυο καινούργιων φιλμ της έπαινε στο Λούδ 114.000 δολάρια. Κατά το περασμένο δε έτος, το Λούδ πλήρωσε στους παραγωγούς του Χόλλυγουντ περί τα 800.000 δολάρια, για την κάλυψη των ζημιών τους από ασθένειες και ατυχήματα των αστέρων.

Κινεζική γραφομηχανή

Ένας γνωστός Κινέζος συγγραφέας ο Λιν Γιου-σάνγκ, επένωσε μία γραφομηχανή με 90.000 «φύλλα». Η μηχανή αυτή μπορεί να γράψη σε μία ώρα 2.000 λέξεις, που θ' απαιτούσαν άλλως δόξαση ημέρα. Οι διαστάσεις της είναι σαν μιας κοινής γραφομηχανής. Λειτουργεί με ηλεκτρισμό κι' έχει 72 πλήκτρα. Μπορεί να γράψη επίσης αγγλικά, ιαπωνικά και ρωσικά. Η γρήση της μαθαίνεται σε 2 λεπτά της ώρας. Οι συμπατριώτες του Λιν Γιου-σάνγκ τον θεωρούν εφευρέτη μεγάλο σαν τον Γουτεμβέργιο.

Αυτό το έναεριο τράινο που κρέμεται από μία γραμμή, θα μπορεί ν' αναπτύξη ταχύτητα 200 χιλιομέτρων την ώρα. Κινείται με μία έλικα που βρίσκεται μπροστά στη μηχανή του.

Ε τις καινούργιες εφευρέσεις και τελειοποιήσεις των μεταφορικών μέσων, θ' αλλάξει δίχως άλλο ριζικά η μορφή του κόσμου — τουλάχιστον έφ' όσον οι κάτοικοι του πλανήτη μας πάντων ν' ενδιαφέρονται τόσο για την επινόηση νέων καταστρεπτικών όπλων και στρέψουν τις προσπάθειές τους προς τις ειρηνικές πραγματοποιήσεις.

Το σύστημα της ρουκέτας αποτελεί τεράστιο θήμα προόδου των μέσων μεταφοράς. Αφού εφαρμόστηκε ήδη στην πράξη στα αεροπλάνα κι' επέτρεψε ν' αυξηθώ σημαντικά το ρεκόρ της ταχύτητάς τους, πέρα ακόμη κι' απ' την ταχύτητα του ήχου, δοκιμάστηκε επίσης μ' επιτυχία σε αυτοκίνητα και σε μοτοσυκλέτες.

Εξ άλλου, τα αυτοκίνητα έγιναν «αμφίθια», μπορούν δηλαδή να κινηθούν στην ξηρά και στο νερό. Το όνειρο τέλος του Ικάρου πραγματοποιήθηκε με το «Χοπ-κόπτερον». Ένα μικρό κι' ελαφρό ελικόπτερο ατομικής χρήσεως.

Μία άλλη λύση του προβλήματος της εροπορίας για όλους είναι το «πεντάλ-αεροπλάνο». Το επινόησε ο πρώην πιλότος κατασκευαστής αεροπλάνων, Εμίλ Γκερόλ. Γάλλος αεροπόρος, πρόκειται δε να το παρουσιάσει στην παρισινή «Εκθεση Λεπίν».

Ο Γκερόλ ακολουθήσε τα ίχνη του διασημού ποδηλατιστού Γκαμπριέλ Πουλαίν, που κατόρθωσε το 1918 ν' ανυψωθώ έφ' το έδαφος κατά 10 μέτρα μ' ένα «πεντάλ-ποδηλάτο». Και κατασκεύασε ένα υπαίτημα που συνδυάζει το ποδήλατο με το

Ένα τεράστιο πυροσβεστήριο αεροπλάνο του προσεχούς μέλλοντος.

Αριστερά: Το αεροδυναμικό υπερωκεάνειο του μέλλοντος. Δεξιά: Ένα πολυτελέστατο αμφίθιο αυτοκίνητο για την ξηρά και την θάλασσα.

ανεμόπτερον. Συνήθως το ανεμόπτερον χρειάζεται να ρυμουλκηθώ από αεροπλάνο, για ν' ανυψωθώ και ν' αποκτήσει την πρώτη του ταχύτητα. Κατόπιν συνεχίζει την πτήση του, κατεβαίνοντας αιγασία κι' εκμεταλλευόμενος τα κατακόρυφα ρεύματα του αέρος, ούτως ώστε προσαρμόζεται σε απόσταση αρκετά μεγάλη απ' το σημείο απ' όπου ξεκίνησε. Ο Γκερόλ λοιπόν σκέφθηκε ότι μπορεί κάλλιστα ένα ανεμόπτερο ν' ανυψωθώ με τη μυική μόνον δύναμη του επιβάτου του.

Το «πεντάλ-αεροπλάνο» του έχει σχήμα αεροδυναμικό, πονηρόνως δε μελετημένο έτσι ώστε να επιτρέψει στο μοιναδό του επιβάτη να καταβάλλη όσο το δυνατόν μεγαλύτερη δύναμη. Ένα σύστημα μογλών τριπλασιάζει την προσπάθειά του πάνω στα πεντά.

Πάνω σ' αυτό το ποδήλατο είναι προσαρμοσμένος ένας σκελετός ανεμόπτερου, με φτερά αεροδυναμικού σχήματος και μήκους περίπου 5 μέτρων. Τα φτερά αυτά είναι φτιαγμένα από ένα είδος ελασματού έλκυ κι' επενδεδυμένα με νάυλον. Έτσι, σε συνδυάζουν την άντοχη με το μικρό βάρος.

Ο «πιλότος-ποδηλάτης» αρχίζει να γυρίζει τα πεντά. Η ταχύτης του «πεντάλ-αεροπλάνου» αυξάνει διαρκώς. Όταν φτάση τα 25 περίπου χιλιόμετρα την ώρα, τα φτερά του αλλάζουν κλίση. Μεγαλώνει τότε η πίεση στην κάτω πλευρά τους, και το μηχανήμα απογειώνεται.

Ο επιβάτης ελακολουθεί το γύρισμα των πεντά. Γάρα η κίνηση δεν μεταδίδεται πια στους τροχούς, αλλά σε μία έλικα, που συνεχίζει την πορώθησι του μηχανήματος. Όταν πια ανέβη σε αρκετό ύψος, ο επιβάτης μπορεί να πάμν να γυρίση τα πεντά, και το υπαίτημα συνεχίζει την πτήση του ως ανεμόπτερο.

Ο εφευρέτης σκέπτεται να εφοδιάσει το «πεντάλ-αεροπλάνο» μ' ένα ελαφρό βοηθητικό μοτέρ. Μετά την προσγείωσι, τα φτερά διπλώνονται κι' ο επιβάτης μεταβάλλεται σε άλλο ποδηλάτη. Έξ άλλου, ο Αμερικανός σχεδιαστής Φρέντ Ραντεμπόουχ, πρώην υπάλληλος μιας εταιρείας με-

ταφορών, θαυμάζοντας στα τελευταία δεδομένα της «Επιστήμης, σχεδίασε διάφορα μεταφορικά μέσα, όπως πιστεύει ότι θα γίνουν έδεκχθή μετά 10 χρόνια. Προσθέτει, βεβαίως, ότι οι προβλέψεις του θα επαληθεύουν μόνον έφ' όσον οι άνθρωποι πάντων ν' ενδιαφέρονται αποκλειστικά για τις πολεμικές εφευρέσεις.

Τα σχέδια του λοιπόν μας παρουσιάζουν ένα τεράστιο αεροπλάνο, έτελεως πρωτότυπο σχήματος, κινούμενον με σύστημα ρουκέτας. Έπίσης πυροσβεστήριο θάνασι και το αεροδυναμικό υπερωκεάνειο του μέλλοντος, όπως το φαντάζεται ο Ραντεμπόουχ. Ένα τράινο μακρόστενο και κρεμασμένο σε μία έναερία γραμμή θα μπορεί ν' αναπτύσσει ταχύτητα 200 χιλιομέτρων την ώρα, κινούμενον από μία έλικα προσαρμοσμένη στο έμπρος μέρος του. Τέλος, ο Ραντεμπόουχ σχεδίασε ένα πολυτελέστατο και πλεόρωτο αυτοκίνητο, που θα μπορεί να κινηθώ έξ ίσου καλά στην ξηρά όσο και μέσα στο νερό.

Υπάρχουν εγκλήματα, είπεν ο Μπρούνο Μεσ-
σάν, για τα οποία η δικαιοσύνη δεν μπορεί να
κάμει τίποτε. Τό θύμα είναι γνωστό, ο δολοφόνος
έπίσης. Κι' όμως στέκεται ανίσχυρη μπροστά τους.
—Θά άστειεύσαι, ασφαλώς! παρατήρησε κά-
ποιος φίλος του.

—Δυστυχώς, δεν άστειεύομαι καθόλου, απάντη-
σε ο Μπρούνο. Πρέπει, λοιπόν, για να με πιστέψης,
να σου διηγηθώ πώς σκότωσα τον καλύτερο φίλο
μου;... Γιατί, στ' αλήθεια, είμαι ένας δολοφόνος!
Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής.

—Πάνε δυο χρόνια από τότε, άρχισε ο Μπρού-
νο. Ξαναγύριζα στη Γαλλία, έπειτα από μια μα-
κρά παραμονή στην Άκτ' του 'Ελεφαντόδοντος.
Κι' η πρώτη μου σκέψη ήταν, μόλις έφθασα στο
Παρίσι, να τρέξω να έπισκεφθώ τον Μουπέρ, τον
παιδικό μου φίλο, που, όπως μου είχε γράψει, είχε
παντρευτεί πριν από λίγο καιρό με μια χαριτωμέ-
νη νέα.

»Θυμάμαι ακόμη με πόση θέρμη μου μιλούσε
γι' αυτήν στα γράμματά του. «Πρέπει να την ιδής
μου έγραφε. 'Η 'Υδώνη εί-
νε ένα εξαιρετικό όν. Δεν
ξέρω αν είναι ή όμορφιά
της ή τα ψυχικά της χα-
ρίσματα, που με έχουν γο-
ητεύσει τόσο πολύ. 'Ανυ-
πομονώ να σου την γνω-
ρίσω, γιατί είμαι θέλειος
πώς θα χαρής πολύ, βλέ-
ποντας πόσο είμαι εύτυχι-
σμένος...»

»Κατά την έπιστροφή
μου στη Γαλλία, σταμά-
τησα στο Ποκερόλ. 'Α-
γαπούσα αυτό τό μικρό
νησάκι κι' αποφάσισα να
ξεκουραστώ εκεί δυο τρεις
μέρες.

»Όλα ήταν ήρεμα στη
μικρή αυτή γωνία της γής.
Και νόμιζα πως είχα μετα-
φερθ' σ' έναν καινούργιο
κόσμο.

»Τό άπόγεμα της δεύτε-
ρης ημέρας, καθώς ανέ-
βαινα τό στενό και άνη-
φορικό δρόμο, που έφερε
στο μικρό ξενοδοχείο όπου
έμενα, άκουσα ένα ανά-
λαφρο θάδισμα πίσω μου.

»Γύρισα άμέσως.

»Είδα τότε μια γυναίκα

τους έδλεπα ν' αλλάζουν
θερμές περιπτήσεις και πα-
ράφορα φιλήματα...

Ενοχή αχαπική

Δραματικό διήγημα

με ψηλό άνάστημα και λιγερό
κορμί, που έρχοταν προς τό μέ-
ρος μου. Τα ύπεροχα μάτια της
πετούσαν άστραπάς, όμοιες με τις
χρυσές άνταύγειες του ήλιου. Τα
δόντια της έλαμπαν με τη λάμψη
που έχει ο άφρός της θάλασσας.
Τό στόμα της, με τα σαρκώδη
και βελούδινα χείλη, έμοιαζε σαν
ένα μώβ πέταλο όρχεοειδούς.
Και τα όλόξανθα μαλλιά της
σχημάτιζαν ένα χαριτωμένο
πλαίσιο γύρω στο πρόσωπό της..
»'Η γοητευτική αυτή όπτασία
—γιατί, πραγματικά, έμοιαζε
σαν όπτασία—τέρασε πλάι μου
και σε λίγο χάθηκε σε μια γω-
νία του δρόμου.

»Δεν θά μπορούσα να σου πε-
ριγράψω ποτέ τί ήταν αυτή ή
συνάντησις για μένα. Κάποτε,
συναντάει κανείς στη ζωή εκεί-
νη που περιμένε από καιρό. Και
την άναγνωρίζει με την πρώτη
ματιά...

»Τό ίδιο είχε συμβ' και με
μένα.

»Δεν έπαφα να την σκέπτομαι
όλη εκείνη την ημέρα. Την άλλη
μέρα, κατά τό σουρούπο, την
συνάντησα και πάλι στην έρημη
άκτ' του μικρού νησιού.

»'Αλλ' αλλοίμονο, δεν ήταν
μόνη! Ένας άνδρας την συνώ-
δευε. Και περπατούσε πλάι του,
με τό ξανθό της κεφάλι γυμμένο
πάνω στους ώμους του συνοδοί
της.

»'Ενοίωσα άμέσως ένα ξερά-
σμα την καρδιά. Αυτή ή γυναίκα
αγαπούσε κάποιον άλλον... 'Ο-
σο για μένα, είχα έρθει, αλλοί-
μονο, πολύ άργά στην ζωή της!..

»Δεν ξέρω τί μ' έκανε να πα-
ρατείνω τη διαμονή μου στο μι-
κρό νησί. 'Ηξερα πως αυτή ή
γυναίκα ήταν χαμένη για μένα.
Κι' ωστόσο, αίσθανόμουν την έ-
πιθυμία να την βλέπω... Να την
βλέπω! Είχα παραστή πολλ-
ές φορές μάρτυς των θερμών
περιπύξεων και των φιλιών που
αντήλλαζε με τό σύντροφό της.

»'Εκείνος ήταν ένας άνδρας
με άθλητικό παράστημα και πο-
λύ όμορφο παρουσιαστικό. Χω-
ρίς άμφιβολία, ταίριαζαν ο ένας
στον άλλον. Κι' ήταν φανερό ό-
τι αγαπιόνταν...

»Είχα πάρει πιά τη συνήθεια
να τους παρακολουθώ παντού
όπου πήγαιναν. 'Η καρδιά μου
πονούσε, γιατί έβλεπα πως ένας
άλλος έοφίγγε στην άγκαλιά
του τη γυναίκα που θά ήθελα
να κρατώ μέσα στη δική μου άγ-
καλιά, αλλά δεν ένοιωθα καμ-
μιά ζήλεια.

»Κι' εκείνοι επίσης είχαν συ-
νηθίσει να με βλέπουν κι' ήταν
φανερό πως ή παρουσία μου δεν
τους ένοχλούσε. Σιγά-σιγά,

μαλιστα, είχαμε άρχισει ν' ανταλλάσσουμε ένα είδος χαιρε-
τισμού. Οι δυο έρωτευμένοι μου χαμογελούσαν στο πέ-
ρασμά τους. Και τους άνταπέδισα με τον ίδιο τρόπο τό
χαιρετισμό τους.

»Κράτησε κάμποσον καιρό ακόμη αυτό.

»Μακάριζα τον άγνωστο κύριο που είχε
τη μεγάλη, την άπερίγραπτη εύτυχία ν' ά-
γαπιέται από έναν τέτοιο άγγελο.

»Μά όσο περνούσαν οι μέρες οι δυο έρω-
τευμένοι άρχισαν να φαίνονται λυπημένοι.

»'Εκείνος ήταν σκυθρωπός.

»Στό πρόσωπο της ώραίας συντρόφου του
ήταν άπλωμένη ή μελαγχολία. Τους άκου-
γα να μιλούν σιγά και ν' άναστενάζουν. Γε-
μάτα πόνο τα μάτια τους κύτταζαν μ' ά-
πελπισία τα μέρη που είχαν περάσει τόσο
εύτυχισμένες στιγμές και που θά τ' άφηναν
τόρα για πάντα.

»Μία βραδυά, χωρίς να τό θέλω, καθώς
ήμουν ξαπλωμένος πίσω άπ' τον κορμό μιας
γέφυρας βαλανιδιάς τους άκουσα ξαφνικά να
πλησιάζουν άργά-άργά μιλώντας σιγανά.

»Δεν κινήθηκα από τη θέσι μου ύποθέτον-
τας ότι θά περνούσαν πλάι μου, χωρίς να με
άντιληφθούν. Μά οι δυο έρωτευμένοι στάθη-
καν για μια στιγμή πίσω από μερικές ρο-
δοδάφνες.

»'Η ώραία άγνωστη άναστέναξε πονεμένα
και είπε στο σύντροφό της:

—'Αγαπημένε μου, ή καρδιά μου είναι βα-
ρειά... Μία μυστική φωνή μου λέει πως δεν
θά ξαναβρεθούμε πιά στα μέρη αυτά που
μάς θυμίζουν τις πιο γλυκές στιγμές της ζω-
ής μας.

—'Ηούχασε, αγαπημένη μου. Είναι ο χω-
ρισμός μας που γεμίζει την καρδιά σου ά-
πελπισία. 'Ο Θεός θά μάς λυπηθ' και θά ξα-
ναβρεθούμε πάλι στον μικρόν αυτό παράδεισο
της άγάπης μας.

—Ποτέ πιά!... Ποτέ πιά!... ψθύρισε έ-
κείνη κι' ένας λυγμός την έπνιξε.

»Δεν άκουσα τίποτε άλλο πιά, γιατί άπο-
μακρύνθηκαν σιγά-σιγά.

»'Ομολογώ ότι ή θλίβερή αυτή σκηνή, ό
σπαρακτικός αυτός διάλογος είχε κάνει και
τη δική μου καρδιά να βαρύνει από θλίψη.
Ξεχνούσα τον δικόν μου πόνο κι' ένδιαφερό-
μουν για τους δυο αυτούς έρωτευμένους που
σκληρή ανάγκη θά τους χώριζε.

»'Επειτα από μια βδομάδα έφυγαν κι' έ-
κείνοι κι' έγώ, με τό ίδιο πλοιάριό για τη
Γαλλία.

»Πρέπει να σημειώσω πως οι δυο έρωτευ-
μένοι φαίνονταν πολύ στενοχωρημένοι... 'Ι-
σως γιατί θάπρεπε να χωρισθούν, μόλις θά-
βγαιναν στην ξηρά.

★

»Την έπομένη της άφίξεως μου στο Παρί-
σι, έτρεξα άμέσως στο σπίτι του Ρουμπέρ.

»Με πόση χαρά ξαναβλέπαμε ο ένας τον άλλον!

»Είχαμε καθίσει τώρα σ' ένα μικρό σαλόνι και είχαμε
παράσυνθη άπ' τις παλιές άναμνήσεις μας. Μιλούσαμε για
τ' αλησιόμνητα περασμένα.

»Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα.

—Να σου παρουσιάσω τη γυναίκα μου, είπε άμέσως ο
Ρουμπέρ. 'Η 'Υδώνη... 'Ο φίλος μου Μπρούνο, για τον όποιο
σου μίλησα τόσες φορές...

»Ανατρίχιασα. 'Η 'Υδώνη ήταν ή άγνωστη του Ποκερόλ!

»'Οστούσο προσπάθησα να συγκρατήσω την ταραχή μου
και να χαμογελάσω.

»'Αλλ' ή 'Υδώνη είχε σταματήσει στη μέση του δωματίου
σάν άπολιθωμένη.

—Πλησίασε, λοιπόν, είπεν ο άνδρας της. Έμπρός...
Δόστε τα χέρια...

»'Η νεαρή γυναίκα έμεινε και πάλι άκίνητη. Μία θανά-
σιμη ωχρότητα είχε άπλωθ' στο όμορφο πρόσωπό της.

»Βρισκόμουν σε μεγάλη άμχανία, γιατί δεν ήξερα τι
έπρεπε να κάμω. Θά ήθελα να μπορούσα να της δώσω να
καταλάβη πως θά σεβόμουν τό μυστικό της. 'Αλλά με ποιά
τρόπο;

»Ξαφνικά, την άκουσα να λήμ με ύπόκωφη φωνή:

—Ρουμπέρ, είναι καλύτερο να μάθης άπ' τό στόμα μου
την αλήθεια. Αυτές τις δεκαπέντε ημέρες που έλειψα δεν
είχα πάει στο σπίτι της φίλης μου Φρανσουάζ, όπως σου είχα
π'η, αλλά στο Ποκερόλ... μαζί μ' ένα άλλον άνδρα... Ναί.

Σταμάτησε σάν άπολιθωμένη και
μία θανάσιμη ωχρότης άπλώθηκε
στο όμορφο πρόσωπό της.

αγαπούσα κάποιον προτού να
σε γνωρίσω... Τόν είχα χάσει
από χρόνια... Και τον ξαναβρήκα λίγο
καιρό μετά τό γάμο μας... Δεν μόρε-
σα ν' άντισταθώ στον πειρασμό να τον
ξανασυναντήσω... Αυτές τις δεκαπέντε
μέρες τις περάσαμε μαζί... 'Ο φίλος
σου μάς συνάντησε στο Ποκερόλ... Μέ-
ναμε στο ίδιο ξενοδοχείο...

»'Ο Ρουμπέρ είχε άπλώσει τα χέρια
και στηρίζοταν σ' ένα έπιπλο.

—Δεν λες αλήθεια, 'Υδώνη, τραύλι-
σε. Δεν μπορεί να λες αλήθεια!

—'Αν δεν με πιστεύης, ρώτησε τό
φίλο σου, απάντησε ή νεαρή γυναίκα,
ξεσπώντας σε λυγμούς.

»'Ο Ρουμπέρ έκανε να όρμηξ' προς τό
μέρος της, αλλ' άλλαξε άμέσως άπόφα-
σι και βγήκε με άργά βήματα από τό δωμάτιο.

»Εγώ είχα μείνει καρφωμένος στη θέσι μου.
'Α! Γιατί να μην τρέξω πίσω από τό φίλο μου;...

»'Επειτα από μερικά λεπτά, άκούστηκε ένας
πυροβολισμός. 'Ετρεξα άμέσως στο δωμάτιο του
Ρουμπέρ. 'Αλλοίμονο! 'Ηταν πιά άργά. Τόν βρή-
κα να κρατά ή ακόμα τό πρότερόν του χέρι
καρμιάς.

»Να πως σκότωσα χωρίς να τό θέλω, τον καλύτερο φί-
λο μου, κατέληξε ο Μπρούνο. Σκότωσα έναν άνθρωπο κι'
όμως—όπως σ'άς τόνισα στην άρχή—άν και ήμουν ένας
φονιάς, ή δικαιοσύνη δεν μπορούσε να με τιμωρήσει.

—Και ή 'Υδώνη; ρώτησα.

—Δεν την ξαναείδα ποτέ πιά, απάντησε ο Μπρούνο.
'Αλλωστε, δεν έμεινα παρά δυο μέρες μόνο στο Παρίσι.
Ξαναγύρισα άμέσως στην 'Αφρική...

ΜΙΣΕΛ ΝΙΚΟΛΑΪ

Έβάρυνε 90 κιλά μέσα σε μία έβδομάδα!

Μία καταπληκτική περιπτώσις παχυσαρκίας παρουσιάσθηκε
τελευταίως στο 'Αλγέριο σε μία νέα ηλικίας 18 ετών. 'Η νέα
αυτή είχαν εγκαταλειφθ' από τον αγαπημένο της και, στην απέλ-
πισία της, ρίχθηκε από τον πέμπτο όροφο του σπιτιού όπου έμε-
νε, για ν' αυτοκτονήσει.

Στην πτώσι της τα φορέματά της γονιώθηκαν στον εξώστη
του πρώτου πατώματος. Έμεινε εκεί κορμιοσμένη για μερικά
δευτερόλεπτα και έπειτα κορμιονιότηκε και πάλι προς τα κάτω.
'Αλλά τό ύψος δεν υπερέβαινε πλέον τα επτά μέτρα και έτσι
δεν έπαθε τίποτε σκεδόν.

Ξαφνικά, όμως, από τις άρχες του Αυγούστου άρχισε να πα-
χαίνει. 'Ο συθύς της παχύνσεως της ήταν στην άοχή αρκετά
βροδύς. 'Αλλά τη δεύτερη βδομάδα του Σεπτεμβρίου, τό βάρος
της από 60 κιλά έφτασε 150.

Οι γιατροί έχουν την γνώμη ότι ή καταπληκτική αυτή πά-
χυυνά όφειλεται σε κακή λειτουργία του θυρεοειδούς, που προ-
εκάλεσ' από την πτώσι της.

Αδυνόμοκο Διήγημα

Τα ματια του νεκρού

Το θέαμα ενός νεκρού δεν είναι ποτέ εύχρηστο. Άλλα με το συμβολαιογράφο Μπαντολφάι, το πράγμα ήταν αληθινά τραγικό. Κανείς δεν είχε σκεφθεί να του κλείσει τα μάτια, όταν βρέθηκε στο πτώμα του. Και τώρα τα βλέφαρα είχαν παγώσει κι ήταν αδύνατον πια να κλείσουν.

Έτσι, ο νεκρός φαινόταν σαν να κτύπαζε όλους εκείνους που πηγαίνονταν μέσα στο δωμάτιο. Κι' αυτός ακόμη ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ ένοιωσε μ'αν ανατριχίλα κάθε φορά που το βλέμμα του συναντούσε τα μάτια του νεκρού.

Το πτώμα βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση, μέσα στο μεγάλο γραφείο του ισογείου. Ο συμβολαιογράφος ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα του, με τα πόδια τεταμένα εμπρός και το κεφάλι γυρισμένο λίγο προς τα πίσω. Το άριστερο χέρι του κρεμόταν προς τα κάτω. Το δεξί ήταν πάντα στο τραπέζι, με τα δάκτυλα γυρισμένα προς τα μέσα, όπως όταν γράφει κανείς...

Το στυλό είχε ξεφυγεί βέβαια από τα χέρια του, αλλά πάνω σ' ένα κασάκι ξεχωριστά καθαρά οι λέξεις: «Τερματίζω έκουσια τη ζωή μου, γιατί...» Φαινόταν ότι ο θάνατος είχε νεκρώσει αυτή τη στιγμή το χέρι του και τον είχαν ευποδήσει να προσθέσει την αιτία που τον είχε ώθησει στην αυτοκτονία.

Ο συμβολαιογράφος Μπαντολφάι είχε γυμνήσει με μια σφαίρα στο στήθος. Ωστόσο, το όπλο δεν είχε βρεθεί πουθενά. Όλα αυτά φαίνονταν πολύ παράξενα στον επιθεωρητή Κουμπλιτζ.

Ανεξάρτητα από την έξαφνισή του από τον θάνατο, ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί φτενέει συνήθως μια σφαίρα στο κεφάλι ή την καρδιά. Μια σφαίρα στο μέσον του στήθους, προκειμένου για έναν αυτόνομο, είναι κάτι το δολοφονικό.

Επειτα, τι εσήμαινε αυτό το μισοτελειωμένο σημείωμα, που είχε βρεθεί πάνω στο γραφείο του συμβολαιογράφου; Ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί γράφει συνήθως όσα θέλει να πει...

Κατακρινόμενος την αποστολή του, ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ πήγε τότε κοντά στο νεκρό και τοις κύτταξε προσεκτικά στα μάτια. Πραγματικά, το ένα απ' αυτά ήταν γυαλίνο.

Όλα αυτά φαινόταν σαν να είχαν συμβεί πρόσφατα. Ωστόσο, το όπλο δεν είχε βρεθεί πουθενά. Όλα αυτά φαίνονταν πολύ παράξενα στον επιθεωρητή Κουμπλιτζ.

Ανεξάρτητα από την έξαφνισή του από τον θάνατο, ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί φτενέει συνήθως μια σφαίρα στο κεφάλι ή την καρδιά. Μια σφαίρα στο μέσον του στήθους, προκειμένου για έναν αυτόνομο, είναι κάτι το δολοφονικό.

Επειτα, τι εσήμαινε αυτό το μισοτελειωμένο σημείωμα, που είχε βρεθεί πάνω στο γραφείο του συμβολαιογράφου; Ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί γράφει συνήθως όσα θέλει να πει...

Κατακρινόμενος την αποστολή του, ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ πήγε τότε κοντά στο νεκρό και τοις κύτταξε προσεκτικά στα μάτια. Πραγματικά, το ένα απ' αυτά ήταν γυαλίνο.

Όλα αυτά φαινόταν σαν να είχαν συμβεί πρόσφατα. Ωστόσο, το όπλο δεν είχε βρεθεί πουθενά. Όλα αυτά φαίνονταν πολύ παράξενα στον επιθεωρητή Κουμπλιτζ.

Ανεξάρτητα από την έξαφνισή του από τον θάνατο, ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί φτενέει συνήθως μια σφαίρα στο κεφάλι ή την καρδιά. Μια σφαίρα στο μέσον του στήθους, προκειμένου για έναν αυτόνομο, είναι κάτι το δολοφονικό.

Επειτα, τι εσήμαινε αυτό το μισοτελειωμένο σημείωμα, που είχε βρεθεί πάνω στο γραφείο του συμβολαιογράφου; Ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί γράφει συνήθως όσα θέλει να πει...

Κατακρινόμενος την αποστολή του, ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ πήγε τότε κοντά στο νεκρό και τοις κύτταξε προσεκτικά στα μάτια. Πραγματικά, το ένα απ' αυτά ήταν γυαλίνο.

Όλα αυτά φαινόταν σαν να είχαν συμβεί πρόσφατα. Ωστόσο, το όπλο δεν είχε βρεθεί πουθενά. Όλα αυτά φαίνονταν πολύ παράξενα στον επιθεωρητή Κουμπλιτζ.

Ανεξάρτητα από την έξαφνισή του από τον θάνατο, ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί φτενέει συνήθως μια σφαίρα στο κεφάλι ή την καρδιά. Μια σφαίρα στο μέσον του στήθους, προκειμένου για έναν αυτόνομο, είναι κάτι το δολοφονικό.

Επειτα, τι εσήμαινε αυτό το μισοτελειωμένο σημείωμα, που είχε βρεθεί πάνω στο γραφείο του συμβολαιογράφου; Ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί γράφει συνήθως όσα θέλει να πει...

Κατακρινόμενος την αποστολή του, ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ πήγε τότε κοντά στο νεκρό και τοις κύτταξε προσεκτικά στα μάτια. Πραγματικά, το ένα απ' αυτά ήταν γυαλίνο.

Όλα αυτά φαινόταν σαν να είχαν συμβεί πρόσφατα. Ωστόσο, το όπλο δεν είχε βρεθεί πουθενά. Όλα αυτά φαίνονταν πολύ παράξενα στον επιθεωρητή Κουμπλιτζ.

Ανεξάρτητα από την έξαφνισή του από τον θάνατο, ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί φτενέει συνήθως μια σφαίρα στο κεφάλι ή την καρδιά. Μια σφαίρα στο μέσον του στήθους, προκειμένου για έναν αυτόνομο, είναι κάτι το δολοφονικό.

Επειτα, τι εσήμαινε αυτό το μισοτελειωμένο σημείωμα, που είχε βρεθεί πάνω στο γραφείο του συμβολαιογράφου; Ένας άνθρωπος που αυτοκτονεί γράφει συνήθως όσα θέλει να πει...

Κατακρινόμενος την αποστολή του, ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ πήγε τότε κοντά στο νεκρό και τοις κύτταξε προσεκτικά στα μάτια. Πραγματικά, το ένα απ' αυτά ήταν γυαλίνο.

το θέαμα να πηγαίνει κατά τις ενθάρσεις στο γραφείο του. Όσο για την Φρανσουά—και έδειξε την υπηρέτρια—ήταν στην κουζίνα, στην άλλη άκρη του σπιτιού και είχε φυσικό να μην ακούσει τίποτε. Είμαστε σύμφωνοι.

Οι δύο γυναίκες και ο Ρουπέρ έκαναν μια καταστροφική κίνηση με το κεφάλι.

—Ας έρθουμε τώρα στο θέμα συνεχίσε ο επιθεωρητής. Ο μακαρίτης Μπαντολφάι ήταν λιγάκι νευρασθενικός.

—Όχι, διαμαρτυρήθηκε η σύζυγος του συμβολαιογράφου. Φοιτούν μόνο κάπως συλλογισμένοι τον τελευταίο καιρό.

—Α! Από τότε ακριβώς.

—Μα νομίζω από την εποχή της επίταξης του Ρουπέρ από το Μαρόκο.

—Δεν ήταν σύμφωνος σ' αυτό το ναύο.

—Η κυρία Μπαντολφάι άφησε να εννοηθεί ότι ο Ρουπέρ, που ήταν ανειδίκελος του συζύγου της, είχε κάνει τη θητεία του στο Μαρόκο και ότι, μετά την απόλυσή του από το στρατό, είχε γυρίσει στο Παρίσι για να κάνει γνωστή στο θείο του την απήφασή του να παντρευτεί μια νέα που είχε γνωρίσει εκεί κάτω.

Ο συμβολαιογράφος όμως είχε αντιρρήσεις γι' αυτό το ναύο.

Ο επιθεωρητής γύρισε προς το μέρος του Ρουπέρ.

—Η έγκρισή του θείου σας ήταν απαραίτητη γι' αυτό το ναύο; ρώτησε.

—Φυσικά, απάντησε με κάποια ταραχή ο νέος. Ο θείος μου ήταν κθευών μου.

—Μόνον.

—Διαχειριζόταν επίσης την περιουσία που μου είχε αφήσει πεθαίνοντας ο πατέρας μου.

—Α!

Ο επιθεωρητής κύτταξε διαδοχικά τις δύο γυναίκες και τον Ρουπέρ. Επειτα πήγε κοντά στο γραφείο του συμβολαιογράφου.

—Πλησιάστε και οι τρεις, είπε. Θά ήθελα να προσέξετε τα μάτια του νεκρού.

—Ελάτε κοντύτερα κυρία Μπαντολφάι. Και σεις, Ρουπέρ.

Αυτό το γυαλίνο μάτι, όπως βλέπετε, είναι λιγάκι μετατοπισμένο.

—Δεν είν' έτσι; Θάθελα να προσέξετε επίσης πως έχει στο βάθος ένα μικρό ράνισμα και πως το δέμα όλονυρμα είναι λιγάκι μαυρισμένο.

—Δεν είναι αλήθεια; Συμπεραίνω, λοιπόν, πως προτού ο μακαρίτης αυτοκτονήσει, αν υποθέσω, ότι πρόκειται για αυτοκτονία, δειγνέει μια γεωγραφία στο μάτι και πως εκείνος που τον χτύπησε φορούσε σ' ένα όπλο τα δάκτυλά του ένα δακτυλίδι με γοντοή πέτρα.

—Νά, με γοντοή πέτρα... νά σαν αυτό το δακτυλίδι με το μεγάλο μαύρο διαμάντι που περάζε στο μεσαίο δάκτυλο Ρουπέρ.

—Αλλά γιατί κρύβετε το χέρι σας; Η πέτρα αυτή ντύπησε πάνω στο γυαλίνο μάτι και το έκαμε να ραίσει.

—Πάρτε. Αλλά γιατί τρέμει, Ρουπέρ; Ο Θεός μου, γάστε ολότελο το χρώμα σας!

Το χέρι του επιθεωρητή έπεσε βαρύ πάνω στον ώμο του νέου.

—Εμπρός, ομολόγησε, εγώ με αίσθημα και επιτακτικό ύφος. Είναι το καλύτερο που έχεις να κάνεις.

—Αλλά γρήγορα... Άρεκα! Ψάχνει αυτή η κομωδιά... Μην διαταχτείς, θά σε βοηθήσω.

—Ήξερες ότι ο θείος σου ενοχάζαν

στο γραφείο του. Κατέδθηκε, λοιπόν, τη νύχτα εκεί για να συζητήσετε, αλλά η συζήτησας κατέληξε γρήγορα σε φιλοεικία. Σε μια στιγμή σηκώσες το χέρι σου και τον χτύπησες στο μάτι.

—Επειτα; Ο νέος έσκυψε συντομιμένως το κεφάλι του και άρχισε ασηγνότητα.

—Από την εποχή που έμεινα στις άποικίες, είχα απαντήσει τη συνήθεια να έχω πάντα ένα πορτοφόιο μαζί μου.

—Έχασα, λοιπόν, την ψυχραιμία μου και πυροδότησα το θείο μου. Ή σφαίρα τον βρήκε κατ'εστέρη.

—Ήταν ένας συντομιμένος κυριε επιθεωρητής!

—Όπως σας είπα, ήταν διαχειριστής της περιουσίας που μου είχαν αφήσει ο πατέρας μου.

Αυτή την περιουσία, λοιπόν, την είχε οικειοποιηθεί και δεν ήθελε να μου δώσει τίποτε.

—Γι' αυτό αντιδρούσε στο ναύο μου.

—Καταλαβαίνω, έπινε, ο επιθεωρητής. Λυπούμαι πολύ για ό,τι συνέβη, φίλε μου, αλλά είμαι υποχρεωμένος να κάνω το καθήκον μου.

—Τώρα εξηγούνται όλα. Αυτό το μισοτελειωμένο σημείωμα πάνω στο τραπέζι, μου είχε σπάσει το μυαλό.

Φυσικά, θα πρότεινε να εξεπληθεί και σένα, Ρουπέρ.

—Άκουσε, λοιπόν, τι συνέβη. Ο θείος σας, βλέποντας ότι πέθαινε θέλησε να σώσει την τιμή της οικογένειας.

Γιατί σκέφθηκε πως αν σ' έπαιναν ως δολοφόνο θα σκανδαλίζονταν η αλήθεια για να ελαφρώσει τη θέση σου.

—Εννέ με την έγγραφη βεβαίωση που έκανε ο θείος σου, ότι αυτοκτόνησε, σε απήλλασσε από κάθε ύπνοια και ταυτόχρονα σου έκλεινε το στόμα.

Γιατί δεν θα μπορούσες να τον κατηγορήσεις σαν σφετεριστή της περιουσίας σου, χωρίς τον κίνδυνο να κατηγορηθείς και πάλι ως δολοφόνος του.

—Ο θάνατος όμως, τον πρόλαβε. Διαφορετικά, αν πρόσταγε, δηλαδή να συμπληρώσει το σημείωμα, δίνοντας μια οποιαδήποτε εξήγηση της αυτοκτονίας του, είναι πολύ πιθανόν ότι η αλήθεια δεν θα σκεπάζονταν ποτέ.

—Κάτι άλλο τώρα. Τι έκαμε το πιστόλι.

—Στην ταραχή μου, το πέταξα από το παράθυρο στον κήπο, απάντησε ο Ρουπέρ.

Γιατί η πρώτη μου σκέψη ήταν να κόψω το ενέγκλημά μου. Δεν υπορούσα βέβαια να φαντασθώ ότι ο θείος μου ζούσε ακόμη και ότι είχε σκεφθεί να με σώσει και να σώσει και τη δική του υπόληψη.

—Αποδοκνώντας το θάνατό του σε αυτοκτονία, διαφερόμενα από το περσί.

—Καταλαβαίνω, είπε και πάλιν ο επιθεωρητής. Η ιδέα της αυτοκτονίας δεν ήταν δική σας, αλλά του θείου σας.

—Λοιπόν, και πάλι γιατί οι περιστάσεις δεν σας επέτρεψαν να ενοφελήσετε απ' αυτήν τη λύση.

Είπε πράγματι τώρα τις νεοροπές στον Ρουπέρ και προχωρήσαν προς την πόρτα.

Καθώς έβγαιναν από το δωμάτιο, ο επιθεωρητής Κουμπλιτζ έριξε μια τελευταία ματιά προς το μέρος του συμβολαιογράφου.

Τού φάνηκε τότε πως διάβασε μια εκπληκτική ενα παράνομο μέσα στα μάτια του νεκρού που εξακολουθούσαν να τον κυττάζουν πάντα με την ίδια επιμονή, όπως και πριν.

—Μην διαταχτείς, θά σε βοηθήσω.

—Ήξερες ότι ο θείος σου ενοχάζαν

στο γραφείο του. Κατέδθηκε, λοιπόν, τη νύχτα εκεί για να συζητήσετε, αλλά η συζήτησας κατέληξε γρήγορα σε φιλοεικία.

—Επειτα; Ο νέος έσκυψε συντομιμένως το κεφάλι του και άρχισε ασηγνότητα.

—Από την εποχή που έμεινα στις άποικίες, είχα απαντήσει τη συνήθεια να έχω πάντα ένα πορτοφόιο μαζί μου.

—Έχασα, λοιπόν, την ψυχραιμία μου και πυροδότησα το θείο μου. Ή σφαίρα τον βρήκε κατ'εστέρη.

—Ήταν ένας συντομιμένος κυριε επιθεωρητής!

—Όπως σας είπα, ήταν διαχειριστής της περιουσίας που μου είχαν αφήσει ο πατέρας μου.

Αυτή την περιουσία, λοιπόν, την είχε οικειοποιηθεί και δεν ήθελε να μου δώσει τίποτε.

—Γι' αυτό αντιδρούσε στο ναύο μου.

—Καταλαβαίνω, έπινε, ο επιθεωρητής. Λυπούμαι πολύ για ό,τι συνέβη, φίλε μου, αλλά είμαι υποχρεωμένος να κάνω το καθήκον μου.

Δώδεκα χιλιάδες ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ αίρέσεις!

Περίεργες δοξαρίες και τρόποι λατρείας

Σκεφθήκατε ποτέ πόσες είναι οι θρησκείες και θρησκευτικές αίρέσεις που υπάρχουν στον κόσμο; Δέκα, είκοσι, πενήντα, εκατό ίσως.

Το τελευταίο παγκόσμιο θρησκευτικό συνέδριο που συγκροτήθηκε στο Παρίσι απέδειξε ότι δεν είναι λιγότερες από 12408! Και ο αριθμός αυτός αντιστοιχεί μόνον σε 1 δισεκατομμύριο 200 εκατομμύρια από τους κατοίκους του πλανήτη μας.

Γιατί στο συνέδριο δεν αντιπροσωπεύθηκαν μεγάλες χώρες όπως η Κίνα, η Ιαπωνία και η Ρωσία. Δεν έγινε λόγος επίσης για τις θρησκείες των πρωτογόνων λαών της Αφρικής, του Αμαζονίου, της Αυστραλίας, των νήσων του Ειρηνικού κ.λπ.

Μόνο στις 'Ινδίες και το 'Ιράν υπάρχουν σήμερα 6271 θρησκείες. Από την άποψη του αριθμού των θρησκειών δεύτερη κατά σειρά χώρα είναι οι 'Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με 2.200 θρησκευτικά δόγματα.

Στη Γαλλία υπάρχουν μόνον 52. Ο σκοπός του συνεδρίου ήταν να θέσει τις βάσεις για την ίδρυση μιας παγκοσμίου θρησκείας, που θα σπριζόταν στην αμοιβαία κατανόηση.

Μερικές από τις θρησκείες που αντιπροσωπεύθηκαν σ' αυτό το συνέδριο είναι αρκετά περίεργες.

Η απλούστερη απ' αυτές είναι των...

Μια καινοτομία στο μακιγιάζ

Έχει επικρατήσει σήμερα σχεδόν παντού το ανεξίτηλο κραγιόν χειλών. Είναι η πρακτικότερη λύση.

Το κοινό λιπαρό κραγιόν, εκτός του ότι βγαίνει παντού, αναγκάζει την γυναίκα να βάφεται διαρκώς, πράγμα εκνευριστικό για τους άλλους και καθόλου συμφέρων για την ίδια.

Ετσι τα ανεξίτηλα κραγιόν κερδίζουν διαρκώς έδαφος. Τώρα όμως παρουσιάζουν ένα σημαντικό μειονέκτημα.

Εβγαίνουν πολύ δύσκολα από τα χείλη. Κι' έπρεπε να τα τρίψης μέχρις ερεθισμού, πράγμα που τα έκανε να πορνούν και να σκάζουν.

Γι' αυτό πολλές γυναίκες προτιμούσαν να φορούν και την νύχτα το κραγιόν τους.

Επειδή όμως αυτό είχε ανθυγιεινότητα οι ειδικοί σκέφθηκαν να επινοήσουν ένα ειδικό «ντεμακιγιάζ» χειλών και το πέτυχαν.

Από το ειδικό αυτό υγρό που επενόνησαν, άρκει να στάχης κανείς 2 σταγόνες σ' ένα μαλακό πανάκι ή βαμβάκι και να σκουπίσει τα χείλη για να φύγν αμέσως το κραγιόν.

Επί πλέον είναι ένα μαλακτικό για τα χείλη, που τα ωφελεί πολύ.

Πληροφορούμεθα ότι το «Ντεμακιγιάζ χειλών» θα κυκλοφορήσει στην Ελλάδα από την φίρμα «I-ZAMPEL» μαζί με ένα περίφημο ανεξίτηλο κραγιόν.

Ετσι οι Έλληνες θα δοκιμάσουν σύντομα τα αγαθά της νέας αυτής καινοτομίας.

Συνέχεια φιλικού διαλόγου

—Μπράβο Μαρίκα μου! Αυτή τη φορά σ' έβλεπα πολύ ευχαριστημένη.

—Ναι, Κοῦλα μου. Σώθηκε με τη συμβουλή που μου έδωσες. Πήγα στο...

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

Οδός Μιλτιάδου 37 (αδιέξοδος παρόδος οδού Αιόλου) και έφωτισα ώρα ύπνου σε φωνές τιμές

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

καλούμενων «Έργων του Χριστού» που αριθμεί 500 περίπου χιλιάδες πιστούς στην Αγγλία, το Βέλγιο και την Ολλανδία.

Οι «Έργα του Χριστού» δεν έχουν ούτε ναούς, ούτε ιδιαίτερη λατρεία. Συγκροτούνται μόνο σε ωρισμένες ημέρες στο σπίτι ενός απ' αυτούς, που τους ωτάει κατά την εισόδό τους.

—Προσέχουμε στο Χριστό!

Στην ερώτησή αυτή απαντούν καταφατικά και αυτό είναι όλο. Κάθενας των πάντων είναι υποχρεωμένος να ρυθμίσει τη ζωή του σύμφωνα με το παράδειγμα του Χριστού.

Αλλά κριτής των πράξεών του είναι μόνον η συνείδησή του.

Περίεργη είναι και η των «Σουφί».

Ο «σουφισμός» προήλθε από τον 'Ισλαμισμό. Οι όπαδοί του είναι πολυάριθμοι σ' όλες τις μουσουλμανικές χώρες.

Πιστεύουν στη θεία σοφία και θεωρούν το ίδιο ιερό το Κοράνιο, το Ευαγγέλιο, τις 'Ινδικές Βέδες, τη Ζεντ 'Αδέστα κ.λπ. Γιατί σύμφωνα με την αντίληψή των οι ιεραί αυτές Βίβλοι συμπληρώνουν ή μιά την άλλη.

Ο «σουφισμός» απαιτεί από τους όπαδούς του να κοιμούνται λίγο και ν' αβριάζουν τον περισσότερο καιρό τους σε ψυχικό αυτοέλεγχο.

Οι «σουφί» κατά τις εορτές των, ανάβουν πάνω σ' ένα βωμό μια σειρά από κεριά, που συμβολίζουν το Χριστό, το Βούδδα, το Ζωροάστρη, το Μωάμεθ κ.λπ. Μια 'Ιερέα απευθύνει τότε μια προσευχή στο 'Υπέρτατο 'Ον. Άκούει κατόπιν ένα σύντομο κήρυγμα και διαλύονται ήσυχα.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έχει εξαίρετική διάδοσι ο «Αντιβεντισμός» της 'Εδδουης ημέρας.

Οι όπαδοί αυτής της θρησκείας πιστεύουν σε μια νέα έλευση του 'Ιησού Χριστού, που θ' ακολουθηθεί από το τέλος του κόσμου.

Ιδρυτής αυτής της θρησκείας ήταν ο πάστωρ Ουίλλιαμ Βίλλερ, που έπειτα από πολυπλόκους μαθηματικούς υπολογισμούς, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το τέλος του κόσμου θα έπληγετο το 1844.

Όταν παρήλθε αυτό το έτος χωρίς να συμβεί τίποτε, οι όπαδοί του λιποψύχησαν. Αλλά, μετά το θάνατό του, εξήγησαν τους υπολογισμούς του και ανέκλυψαν ένα μικρό λάθος σ' αυτούς.

Ετσι, προσδιόρισαν ως έτος της συντέλειας του κόσμου το 1994. Οι αντιβεντισται που θα ζουν ως τότε δεν θα πεθάνουν, αλλά θα εξακολουθήσουν να ζουν στους αιώνες των αιώνων.

Ο «Αντιβεντισμός» απαιτεί από τους όπαδούς του να μην πίνουν, να μην καπνίζουν και να μην τρώνε κρέας.

Οι «Αντουανισται» αποτελούν μια θρησκεία, που είναι εύρητα εξαπλωμένη σ' όλη την Ευρώπη.

Ιδρυτής της ήταν ένας ταπεινός μεταλλωρύχος από τη Λιέγη, ο Λουδοβίκος 'Αντουάν.

Οι όπαδοί αυτής της θρησκείας πιστεύουν ότι οι ασθένειες και τα άλλα σωματικά κακά είναι αποτέλεσμα των σφαλμάτων που κάμνει κατά το παρελθόν.

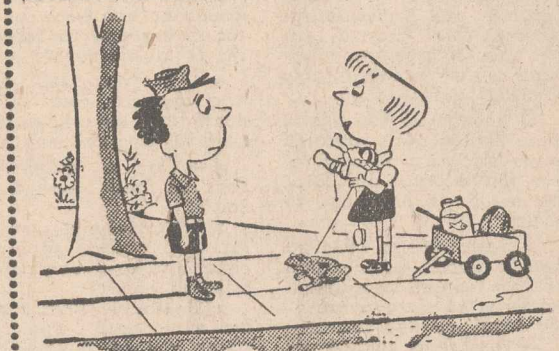
Γι' αυτό, διακηρύσσουν ότι η πίστη στο Θεό και ο εξαγνισμός της ψυχής αποτελούν τα αποτελεσματικότερα μέσα θεραπείας.

Υπάρχουν ακόμη οι συνεχιστάι των παλαιών Δουιδικών παραδόσεων, που έχουν και δικό τους δημοσιογραφικό δόγμα, για τη διάδοσή της θρησκείας των, οι «Αδελφοί και αι 'Αδελφές της 'Αγάπης και της Ζωής», που κηρύσσουν τη σωματική υγεία και την ψυχική αγνότητα.

Οι «Ροδόσταυροι αλχημισταί του Σάν Ντιέγκο», οι «Σαμαρίται» κ.λπ.

—Μάγερα, πρέπει να σου πω ότι έκανα... πιπί μέσα στο σουκάκι!...

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΥΓΑΔΑΚΙ

—Πάρε πίσω τα δώρα σου!

—Βρέ, μου την έκαμε η γυναίκα μου! Είχε ανάγκη πάλι από σουβγαρόπανο!...

—Αν σε πιάνη 'Ιλινγκος, μη κυττάζης κάτω και δεν υπάρχει φόδος να πέσεις!...

ΑΓΓΛΙΚΑ

Τμήματα από ΑΡΧΑΡΙΩΝ μέχρής της ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΒΑΘΜΙΔΟΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ δια τās εξετάσεις της ΑΜΕΡ. ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ. Διδακκαία συγχρονισμένη επί τη βάσει του «EFFECTIVE SPEAKING» του Πανεπ. LA SALLE.

ΑΥΛΟΝΙΤΙΣ ΣΙΣΤΕΜ.

Η άρχαιότερα ΣΧΟΛΗ ΑΓΓΛΙΚΩΝ

Οδός Έμμ. Μπενάκη 38

Τηλ. 22-228

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ κατά του Χίτλερ ΗΤΑΝ ΚΩΜΩΔΙΑ;

Για να μη μειωθῇ τὸ κύρος του

«Τὸ γεγονός ὅτι ὑπῆρξαν Γερμανοὶ στρατάρχοι, στρατηγὸι καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, ποὺ εἶχαν τὸ θάρρος, μέσα στὸν πόλεμο, νὰ διοργανώσουν μίαν ἀποπείρα κατὰ τοῦ Χίτλερ καὶ τῆς κλίκας του, δὲ μὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κατάσταση τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ δὲν ἦταν ἀκόμη ἀπελπιστική, ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ γερμανικὸ λαὸ ἀπὸ τὸ τρομερὸ βάρος τῆς συλλογικῆς εὐθύνης». Αὐτὰ ἔγραψε πέρους μίᾶ γερμανικῆς «γεωδημοκρατικῆς» ἐφημερίδας τῆς ἀμερικανικῆς ζώνης. Καὶ μὴ ἀλλῇ, τῆς ἀμερικανικῆς ζώνης, ἐξεθεώσα ἐντὺν τῆς «ἀφ᾽ ὧν» τῆς γερμανικῆς συνειδήσεως.

Θαίνεται ὅμως ὅτι τὰ πράγματα εἶνε κάπως διαφορετικὰ ἀπὸ ὅπως τὰ παριστάνουν οἱ γερμανικὲς ἐφημερίδες...

Στοὺς πρώτους μῆνες τῆς δίκης τῆς Νυρεμβέργης, ὅλοι πίστευαν ὅτι τὸ μεγαλύτερο «αὐτὸ» τοῦ φόν Πάπεν, τοῦ Σάχτ καὶ ἄλλων ἰσῶς κατηγορουμένων θάταν ἡ συμμετοχὴ τους στὴ συνωμοσίᾳ τῆς 20ῆς Ἰουλίου. Δὲν εἶχε συλληφθῇ τότε ὁ Σάχτ; Καὶ δὲν εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἐνοχοποιήθηκε ἀκόμη καὶ ὁ Γκαϊρινγκ;

Προκάλεσε συνεπῶς τὴ γενικὴ ἐκπληξὴ ἡ ὁσέως τῆς ὑπερασπίσεως, ποὺ ἀρκέσθηκε νὰ θέσῃ τὸ θέμα αὐτὸ ἐντελὸς ἐπιφανειακά. Ὁ Γκαϊρινγκ διαμαρτυρήθη ἐντὺν ἐναντίον κάθε «κατηγορίας προδοσίας». Οἱ συνήγοροί τοῦ Σάχτ καὶ τοῦ φόν Πάπεν προτίμησαν νὰ ἐπικαλεσθῶν ἄλλα ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητα τῶν πελατῶν τους. Τέλος, ὁ στρατηγὸς Χάλντερ, ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς συνωμοσίας ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴ Γκεσταπὸ, διηγήθηκε μόνον τὶς γνωστὲς περιπτώσεις τῆς ἀποπείρας, χωρὶς νὰ προσδεθῇ τὴν παρामीκὴ ἀγνώστη παρασκηνιακὴ λεπτομέρεια.

Ἄλλοι πάλι—ὅπως ὁ δόκτωρ Γκιζέβιους ποὺ ἐξέδωκε τὸ 1945 τὰ ἀπομνημονεύματά του στὴν Ἑλβετία—μεταχειρίζονται διαφορετικὴ τακτικὴ: Βεβαιώνουν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἀποδείκνυνται, ὅτι ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Ναζισμοῦ, ἀπὸ τὸ 1933 ὡς τὸ 1945, δὲν ἦταν παρὰ μίᾶ σειρά ἀπὸ συνωμοσίας καὶ ἀποπείρας, καὶ ὅτι ἡ πρώτη ποὺ κόντεψε νὰ ἐπιτύχῃ, εἶνε τὸ 1939 στὸ Μόναχο, μὲ τὴ βόμβα τοῦ Χοφμπράου. Κι' ὅμως, ἔχει ἀποδειχθῇ πρό πολλοῦ, ὅτι ἡ πρώτη αὐτὴ πράξις τῆς γερμανικῆς «ἀντιστάσεως» ἦταν ἔργον πρακτῶν τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ποὺ συλληφθῆσαν κατόπιν στὰ ὀλλανδικὰ σύνορα.

Ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα ἡρεμήσῃ κάποτε ἀρκετὰ ὥστε νὰ γραφῇ ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Τρίτου Ράιχ, θὰ μάθουν ὅλοι ὅτι, στὰ 12 χρόνια τοῦ Ναζισμοῦ, ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐμεινε πολὺ πιστότερος στὸ Χίτλερ, παρὰ ὅσο οἱ στενοὶ συνεργάτες του. Ὡς τὶς τελευταῖες βδομάδες, ὁ λαὸς πίστευε ἀκόμη τὸν ὄψον σ' ἕνα θαῦμα, στὴν ἀντίθεσιν τοῦ φόν Ρούνττεντ, τῆς βόμβας V-2 καὶ σ' ἄλλα («μυστικὰ ὅπλα»)...

Ἀπεναντίας, οἱ ἀρχιναζιστοὶ ἤξεραν πρό πολλοῦ ὅτι ὁ πόλεμος ἦταν χαμένος, καὶ τοῦλάχιστον ὅτι ἡ Γερμανία δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸν κερδίσῃ. Μόνον ὅμως ὁ στρατηγὸς φόν Πάουλου τὸλμήσε νὰ τὸ πῇ...

—Δὲν εἶνε βιολί αὐτό! Νὰ θυμῆρς αὐριο νὰ πάρης μίᾶ σκακιέρα!...

ὅταν εἶχε πιά συλληφθῇ ἀίχμαλτος ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ ἐπομένως δὲν ριφκινόνε τίποτε! Οἱ ἄλλοι ὅλοι δὲν σκεπτόντουσαν, παρὰ πῶς νὰ σώσουν τὸ σαρκίον τους.

Ὁ κυριώτερος λόγος τῆς ἀθώσεως τοῦ φόν Πάπεν καὶ τοῦ Σάχτ στὴ Νυρεμβέργη εἶνε ὅτι εἶχαν προσφέρει κι' οἱ δύο στοὺς Συμμάχους «ὕπηρεσιες», ποὺ θάπρεπε μάλον νὰ ὀνομασθῶν «προδοσίες». Τοὺς εἶδαν ὅλην τὴν πληροφωρίαν οικονομικῆς, διπλωματικῆς, καὶ στρατηγικῆς ἀκόμη. Ἐπίσης ὁ φόν Φρίτς, ὁ φόν Κλουγκε, ὁ Ρόμελ, καὶ οἱ τελευταῖες στιγμὲς ὁ Γκαϊρινγκ κι' ὁ Χίμλερ, ἐπεζητήσαν νὰρθοῦν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς μέλλοντας νικητὰς, ὅχι γιὰ ν' ἀνατρέφουν τὸ καθεστῶς τῆς Γκεσταπὸ καὶ τὴν στρατοπέδων συγκεντρώσεως, ἀλλὰ γιὰ τὴν προσωπικὴ τους ἐξασφάλισιν.

Ἡ Γκεσταπὸ—ἡ μόνη ὑπηρεσία ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ λειτουργεῖ κανονικὰ ὡς τὸ τέλος—πληροφόρησε καὶ γερμανικὸς τὸ Χίτλερ γιὰ ὅλες σκεδὸν αὐτὲς τὶς ἐνέργειες ἐναντίον του. Τὸ 1943, ὁ Γερμανὸς πρέσβης φόν Μάκενζεν δήλωσε ψυχρὰ στὸ Μουσσολίνι ὅτι ὁ Φύρερ ἤξερε πῶς ὁ φόν Πάπεν τὸν πρόδιδε στὴν Ἀγγλία, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀντικαθιστοῦσε, γιὰτὶ προσέφερε ἄλλες σπουδαίες ὑπηρεσίες. Ὁκτὼ μέρους μετὰ τὴν ἀπόδοσιν στὴ Νόρμανδία, ὁ Χίτλερ παραπονέθηκε πικρὰ στὸν πιστὸ συνεργάτη του Κέσελρινγκ ὅτι δὲν εἶχε δέκα νέους ἀνωτέρους ἀξιωματικούς ἱκανοὺς ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς διοικητὰς τῶν διαφόρων στρατιῶν, ποὺ «ἦσαν δειλοὶ καὶ δὲν ζητοῦσαν παρὰ νὰ τὸν προδώσουν».

Στὰ τέλη Ἰουνίου, ὁ Χίμλερ τὸν εἰδοποίησε ὅτι οἱ Σύμμαχοι ἀπαιτοῦσαν ν' ἀποκαρκενθῇ πρῶτα ὁ Χίτλερ ἀπὸ τὴν ἐξουσία, γιὰ νὰ διαπραγματευθῶν μετὰ τῆς Γερμανίας. Ἐφ' ὅσον δὲ ἤξεραν ὅτι δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό, θὰ ἐπεδίωκαν τὴν δολοφονία του. Στὶς 5 Ἰουλίου, ὁ Χίτλερ ἔμαθε τὰ πρῶτα ὀνόματα τῶν συνωμοτῶν. Στὶς 7 Ἰουλίου, ὁ στρατάρχης Μίλχ ἀποκάλυψε στὸ Χίμλερ κι' ὁ Χίμλερ ἀνωτέρων στρατιωτικῶν, ποὺ εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ τὸν παρσούρουν στὴ συνωμοσίᾳ.

Στὴν ἀρχή, ἡ ἀποπείρα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸν Αὐγούστου. Ἀλλὰ οἱ ὀργανωτὰί τῆς φοβήθηκαν μήπως εἶχε καταρρεύσει ἐν τῷ μεταξύ ὁ γερμανικὸς στρατὸς—ὁπότε ἡ ἐνέργειά τους δὲν ἔαχε πιά ἀξία—καὶ τὴν ὥρισαν γιὰ τὶς 16 Ἰουλίου, στὸ «καταφύγιον» τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου. Τὴν προηγουμένη ὁμοῦς ἡμέρα, ἔπεσαν ὅλα τὰ οὐδέδια αὐτὴν Χίμλερ, χάρις σὲ μίᾶ γυναῖκα, φιλενάδα ἐνὸς συνωμοτοῦ. Ἀμέσως ὁ Χίμλερ πῆγε μ' ἕνα ἀεροπλάνο νὰ βοῇ τὸ Φύρερ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἀναφορά.

Τὶ ἐπρεπε νὰ γίνῃ τώρα; Ἄν συνελαβάνοντο ἀμέσως ὅλοι οἱ συνωμοτὰί, ἡ ὑποθέσις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ μυστική. Ἡ κοινὴ γνώμη θὰ οὐχμῆτιζε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ συνωμοσία ἦταν μίᾳ προφασίν, γιὰ τὸ ἐξακωβισμόν μερικῶν παλῶν λογαριασμῶν μεταξὺ στρατοῦ καὶ Γκεσταπὸ. Τὸ ἤθικο τῆς χώρας καὶ τὸ κύρος τοῦ Χίτλερ θάθνηαν τελικῶς μειωμένα. Δὲν ἦταν ἐξυπνότερο ν' ἀφίσουν τοὺς συνωμοτὰς νὰ δράσουν, πείνοντες ὁμοῦ τὰ μέτρα τους γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Φύρερ; Ἐφ' ὅσον θάχε πιά ἐκτελεσθῇ τὸ ἐγκλημα, ἡ κοινὴ γνώμη θὰ ἐξεγείρετο καὶ θὰ ἐδικαιολογοῦντο ὅλα τὰ αὐστηρὰ μέτρα ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσαν.

Ἐπειδὴ ὥστόσο τὸ μπετόν τοῦ καταφυγίου θὰ μεγάλωνε τὴν ἐκρηκτικὴ δύναμιν τῆς βόμβας τῶν συνωμοτῶν, ἡ οὐκείφια—κατὰ τὴν ὁποία θὰ γινόταν ἡ ἀποπείρα—ὀρίσθηκε γιὰ τὶς 20 Ἰουλίου σ' ἕνα ξυλινὸ παράπηγμα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐγίναν οἱ πρώτες συλλήψεις δευτερευόντων ἀλλὰ ἐπικινδύνων συνενόχων, στὴ Ρίγα, τὴ Βαρσοβία καὶ τὴ Σαξωνία.

Τὰ ὑπόλοιπα ἐξελιχθῆκαν σύμφωνα μὲ τὸ σκεῖδιο. Μόνο ποὺ ὁ Χίτλερ, ἐνῶ προεβλέπετο ὅτι θὰ ἔμεινε ἀέκτος «ὡς ἐκ θαύματος», πληγώθηκε ἀπὸ τὴν ἐκρηκτικὴν ἐπαθε συγκρόνως ἕνα νευρικὸ κλονισμό, ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲν συνῆλθε ποτὲ πιά.

Ὁπωδὴποτε, διατηρήθηκε τὸ γόητρο τοῦ Φύρερ, ποὺ «τὸν προστάτευσεν ἡ θεία Πρόνοια». Οἱ συνωμοτὰί συνεληφθῆσαν μὲ ἀστροποια ταχύτητα, ποὺδεῖνε ὅτι τὰ ὀνόματά τους ἦσαν γινωστὰ ἀπὸ πρῶν.

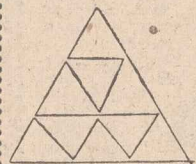
Τέλος, ἡ σύζυγος τοῦ Μπάλντουρ φόν Σίραχ, ποὺ διατηροῦσε (φιλικῶς) σχέσεις μὲ τὸν Χίτλερ (ἦταν κόρη τοῦ φωτογράφου Χόφμαν), ἀφοῦ ἐμπόδιον τὴν τελευταία στιγμὴν τὸ σὺγγυό της νὰ συμμετάσχῃ στὴ συνωμοσίᾳ, ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόπειράν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων συνωμοτῶν τὸ βράδυ τῆς 16ης Ἰουλίου, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά κι' ἡ ἀποπείρα καὶ οἱ συλλήψεις ἐγίναν μετὰ 4 ἡμέρες!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταχυόλεξο
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ — ΠΑΡΑΣΙΤΑ. 2) ΤΕΛΗ — ΤΡΙΓΩΝΑ — ΤΥΡΙ. 3) ΝΕΟΝ — ΜΑΣΚΑ. 4) ΤΣΑΤΣΑΡΑ — ΜΑΘΗΣΙΣ. 5) ΠΑΘΗΜΑ. 6) ΟΠΕΡΕΤΤΑ — ΚΑΡΙΟΚΑ. 7) ΤΑΓΑΡΙ. 8) ΑΝΟΣΤΟΣ — ΝΟΥΘΑΡΑ. 9) ΚΑΛΑ — ΕΛΑ. 10) ΠΑΥΛΑ — ΜΙΝΟΡΕ — ΡΙΖΑ. 11) ΛΑΒΡΑΚΙΑ — ΑΙΟΝΙΟΝ. ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΤΕΡΙΤΣΑ — ΑΝΑΠΑΥΛΑ. 2) ΠΑΛΗ — ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΣ — ΛΑΒΡΑ. 3) ΝΕΡΑ — ΤΟΣΚΑ. 4) ΝΑΤΡΙΟΝ — ΠΑΤΑΤΑ — ΛΑΜΙΑ. 5) ΜΕΘΗ — ΓΑΜΟΣ. 6) ΠΑΝΑΜΑΣ — ΜΑΚΑΡΙ — ΕΡΕΑ. 7) ΚΑΜΑ — ΝΟΥΛΑ. 8) ΣΙΤΥ — ΘΗΡΙΟΜΟΡΦΑ — ΡΙΟ. 9) ΤΑΡΙΧΕΥΣΙΣ — ΡΑΜΑΖΑΝΙ.

Μονοκενδρική

Αὐτὴ εἶνε ἡ συνεχὴς γραμμὴ ποὺ ἐπρεπε ν' ἀκολουθεῖτε γιὰ νὰ χαράξετε τὸ ζητούμενο σκεῖδιο.

10 γυναῖκες

ΒεσΠΑΡΑθία — Αἰδελῖς — ΜοΡΕΝΑ — ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ — ΚεΡΟΛΙΝΑ — ΚοΡΕΑ — ΒΕΡΑΤΙΟΝ — ΤΥΡΑΝΝΑ — ΡΟΖΑΡΙΟ καὶ ΒΙΡΜΑΝΙΑ.

Ἐτοί φαίνεται ὁλοκάθαρα ἀπὸ ποῖα πόλιν ἡ χώρα κατάνετα ἡ κάθε γυναῖκα.

Ἀριθμητικὴ λῆξις

1) ΕΠΙ + ΡΟΗ = ΕΠΙΡΡΟΗ. 2) ΜΙ + ΑΣΜΑ = ΜΙΑΣΜΑ. 3) ΩΡΑ + ΙΑ = ΩΡΑΙΑ. 4) ΚΑΛΑΜΙ — ΜΙ = ΚΑΛΑ. 5) ΚΑΜΑ + ΡΙΝΗ = ΚΑΜΑΡΙΝΙ. 6) ΚΡΑΤΗ + ΣΗΣ = ΚΡΑΤΗΣΙΣ.

Σιδηρόδρομοι

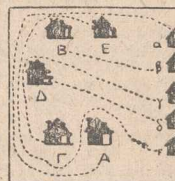
ΚΑΝΑΡΗΣ — ΣΟΥΝΙΟΝ — ΝΙΓΗΡ — ΡΙΒΙΕΡΑ.

Λέξεις

Παραθέτομε κατωτέρω 20 λέξεις ποὺ ἀπαντοῦν στὸ προδῆγμα: Δρομεῖς — Γουεῖς — Ὀρεφεῖς — Μορφεῖς — Κουρεῖς — Ἰππεῖς — Ἀχιλλεῖς — Γραφεῖς — Ζεῦς — Ἀλιεῖς — Ὄσιους — Ὀδυσσεῖς — Ἰερεῖς — Πειραιεῖς — Φορεῖς — Σφαγεῖς — Εἰσαγγελεῖς — Βασιλεῖς — Σκαφεῖς — Τομεῖς.

Οἱ μωλωμένοι
γείτονες

Νὰ ὁπὸ ποῖο δρόμο θὰ γὰν καθένας ἀπ' τοὺς οἱ τοῦ στυκαράς του.

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκὼνα

...Αὐτὸ κινεῖτὸ ἐνδιαφέρον μου!...

Τὸ θέμα τῆς συζητήσεως εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο. (...αὐτὸ κινεῖτὸ ἐνδιαφέρον μου)

Ἡ λύσις τοῦ 140ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΜΕΡΙΚΗ — ΙΩΝΙΚΑ. 2) ΡΑΚΟΣ. 3) ΣΤΑΣΙΜΑ — ΛΑΓΝΕΙΑ. 4) ΙΖΗΜΑ. 5) ΗΠΙΑ — ΤΑΥ — ΕΜΑ — ΜΙΣΗ. 6) ΩΣ — ΜΑΤ — ΝΩ. 7) ΑΝΝΑΜ — ΓΗΡΑΣ — ΔΕΣΜΗ. 8) ΤΑΡΑ — ΑΦΕΣ. 9) ΕΜΟΙ — ΑΜΑ — ΗΧΩ — ΕΙΘΕ. 10) ΜΙΣΟ — ΗΣΑΝ. 11) ΠΝΟΗΣ — ΣΟΛΩΝ — ΝΑΔΙΡ. 12) ΗΣ — ΘΩΣ — ΙΑ. 13) ΛΙΡΑ — ΘΩΩ — ΙΟΣ — ΤΡΑΜ. 14) ΑΝΙΣΑ. 15) ΤΕΝΕΔΟΣ — ΣΠΕΣΙ. 16) ΟΡΜΟΙ. 17) ΣΙΣΥΡΑΣ — ΣΠΑΤΑΛΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΙΣΘΗΜΑ — ΠΙΛΑΤΟΣ. 2) ΝΟΜΟΝ. 3) ΕΔΑΦΙΟΝ — ΟΥΡΑΝΟΣ. 4) ΑΤΙΜΗ. 5) ΣΙΣΙ — ΩΜΑ — ΣΗ — ΥΔΩΡ. 6) ΤΣ — ΡΑΣ — ΣΩ. 7) ΗΡΑΙΑ — ΓΑΜΟΣ — ΘΑΣΟΣ. 8) ΖΥΜΗ — ΘΕΩΝ. 9) ΑΚΜΗ — ΑΡΑ — ΗΛΩ — ΙΡΜΑ. 10) ΜΕΤΑ — ΘΣΙΣ. 11) ΙΣΛΑΜ — ΣΑΧΝΗ — ΟΑΣΙΣ. 12) ΑΝ — ΦΩΣ — ΙΣ. 13) ΕΡΓΑ — ΩΔΕ — ΑΝΑ — ΙΕΡΑ. 14) ΕΞΕΝΑ. 15) ΙΚΕΣΙΑΣ — ΔΑΡΕΙΚΑ. 16) ΜΥΘΟΙ. 17) ΑΠΑΤΗΛΗ — ΡΩΜΥΛΙΑ.

Θ' ΑΥΞΗΘΗ ἡ παραγωγή ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἡ θαυματουργὸς μηχανὴ τοῦ
δόκτωρος Φίσερ

Εἶνε δυνατὴ ἡ αὐξήσις τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς τοῦ πλανήτου μας;

Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶνε σήμερα καταφατικὴ χάρις σὲ μίᾳ πρωτότυπῃ μηχανῇ, ποὺ ἀνακάλυψε τελευταίᾳ ἕνας Αὐστραλὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Κοῦρτ φόν Φίσερ.

Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἐπισημονεσ ποὺ ἐπηρεαστήθηκαν μ' αὐτὴν μιλοῦν μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὰ ἀποτελέσματά της, τὸσον ἀπὸ τὴν ἀπομὴ τῆς ποσότητος, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἀπομὴ τῆς ποιότητος.

Χάρις στὴ μηχανὴ τοῦ δόκτωρος Φίσερ, ὁ σπόρος ποὺ σπέρνουμε μέσα στὴ γῆ δὲν χρειάζεται πιά ἐβδομάδες καὶ μῆνες γιὰ νὰ βλαστήσῃ.

Ἡ βλάστησις τῶν πραγματοποιεῖται σὲ διάστημα μικρότερο τῶν 24 ὡρῶν. Στάχια ἀραβοσίτου, ριζίου, κριθῆς, σόγιας καὶ βρώμης φτάνουν σὲ ὕψος 40 ἐκατοστομέτρων μέσα σὲ ἕνα μόνον ἡμέρας καὶ οἱ τουλίπες, καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα ἀνθὰ καὶ φυτὰ, ἀνθίζουν μέσα σὲ δέκα ἡμέρες.

Τὰ πειράματα ποὺ ἐγίναν ὡς τώρα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ αὐξάνει τὴν παραγωγὴ ἐνὸς ἀγροῦ κατὰ 50% καὶ ὅτι καλύτερεῖ ἐπὶ πλεον σημαντικὰ τὴν ποιότητα τοῦ προϊόντος.

Οἱ πρακτικὲς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεως εἶνε τεράστιες. Π. χ. στὰ μέρη ὅπου τὸ κλίμα εἶνε ὀρεμνὸ καὶ ὅπου ὑπάρχει κίνδυνος καταστροφῆς τῶν νεαρῶν φυτῶν ἀπὸ τὶς βροχές, τὴν παγωνιά, τὸ χαλάζι κτλ., θὰ εἶνε δυνατὸ ἡ σπορά νὰ γίνεταί τὴν ἀνοιξί, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ καμιά καθυστέρησις στὴν συγκομιδῇ, ποὺ θὰ μπορῇ νὰ γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μόνον ἐβδομάδες. Ἐτοί, οἱ τεράστιες πεδιάδες τοῦ Καναδά θὰ μπορέσουν νὰ δοθοῦν στὴν καλλιέργειαν, γιὰτὶ μεταξὺ τῆς σπορᾶς καὶ τῆς συγκομιδῆς θὰ μερολαβῶν μόνον δύο περίπου μῆνες. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ ἐπίσης μὲ ὀρισμένους περιοχὰς τῆς βορείου Εὐρώπης, ὅπου, λόγω τοῦ κλί-

ματος, μόνον ἡ βρώμη εἶνε δυνατόν νὰ καλλιεργηθῇ σήμερα. Ἡ βρώμη, ἐξ ἄλλου, θὰ εἶνε δυνατόν νὰ καλλιεργηθῇ ἀκόμη βορειότερα, στὶς περιοχὰς τοῦ καλουμένου Μεγάλου Βορρά, ποὺ μένουν σήμερα ἀκαλλιέργητες.

Ἡ μηχανὴ τοῦ δόκτωρος Φίσερ μοιάζει σὰν ἕνα μικρὸ ψυγείο καὶ ὁ ρόλος της εἶνε νὰ ἐπισπεύδῃ τὴ βλάστησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φυτοῦ μὲ τὴν διοχέτευσιν μέσα στὸ ἔδαφος ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ὀρισμένης ἐντάσεως.

Χάρις σ' αὐτὴ τὴ μηχανή, τὸ φυτὸ βρίσκει ἐτοιμὴ σχεδὸν τὴ τροφὴ ποὺ τοῦ χρειάζεται καὶ δὲν καταβάλλει καμμία προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν παραλάβῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι οἱ ρίζες τοῦ ἀναπτύσσονται ἐλάχιστα, ἐνῶ, ἀντίθετα, αὐξάνεται σὲ ὕψος καὶ πάχος.

Ἐνὰ φυτὸ ποὺ καλλιεργεῖται μὲ τὸ συνηθισμένο τρόπο καταβάλλει μίᾳ ἀγωνιώδη προσπάθειαν γιὰ νὰ ἐκασφαλίσῃ τὴν τροφὴν ποὺ τοῦ χρειάζεται ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Εἶνε ἀναγκασμένο, λοιπόν, νὰ ἐκτελεῖν διαρκῶς τὶς ρίζες του καὶ νὰ τὶς χάνῃ ὅλο καὶ θαυότερα μέσα στὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ βρῇ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διατροφή του. Ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς τῶν ριζῶν γίνεταί εἰς βάρος τῆς ὑπολοίπου ἀναπτύξεώς του. Γιὰτὶ οἱ ρίζες κρατοῦν γιὰ λογαριασμό τους τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ζωτικῶν χυμῶν, ποὺ περιέχονται μέσα στὸ φυτὸ, καὶ ἀφήνουν ἕνα μικρὸ μόνον μέρος γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν υπολοίπων τμημάτων του (κορμὸν, φύλλον, ἄνθος, καρποὺ κτλ.).

Ἀντίθετα, ἡ διοχέτευσιν ρεύματος ὀρισμένης ἐντάσεως μέσα στὸ ἔδαφος διευκολύνει τὸν μεταβολισμό τῶν διαφόρων στοιχείων καὶ τὰ κάνει ἀφομοιωσιμα γιὰ τὸ νεαρὸ φυτὸ. Ἡ ἀνάπτυξίς του γίνεταί τότε ταχύτατα, ἀφοῦ ἡ προσπάθειαν ποὺ χρειάζεται νὰ καταβάλῃ εἶνε ἐλάχιστη.

Δὲν εἶνε λιγώτερο ἀξιοσημείωτὴ ἡ ποιοτικὴ καλυτέρευσις τῶν παραγομένων προϊόντων. Προκειμένου γιὰ τὰ δημητριακά, τὰ πειράματα ποὺ ἐγίναν ἀπέδειξαν ὅτι, μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς νέας μεθόδου, τὸ σῦλλον μεταβάλλεται σὲ πρὶ ἐμπέπτες καὶ πρὶο εὐχάριστες στὴ γεύσιν οὐσίες. Ἐπίσης οἱ σπόροι περιέχουν μεγαλύτερη ἀναλογία σὲ κάλιον, φωσφορὸ καὶ διταμίνες.

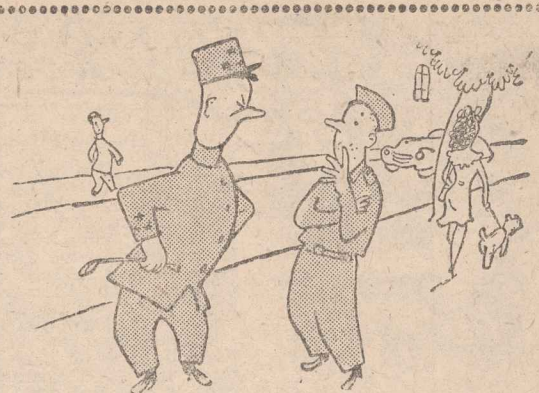
Ἄλλα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι μικρὰ κλωστόπουλα, ποὺ ἐτράφησαν μὲ σπόρους προσεχομένους ἀπὸ ἀγροὺς καλλιεργηθέντας μὲ τὴν μέθοδον τοῦ δόκτωρος Φίσερ, ἔφτασαν μέσα σὲ δέκα ἐβδομάδες τὸ βάρος τῶν 1025 γραμμαρίων, ἐνῶ ἄλλα ποὺ ἐτράφησαν μὲ συνθετικὸν σπόρον πρὶς ἔφτασαν σ' ἕνα βάρος 660 γραμμαρίων. Τὸ ἴδιο παρατηρήθη ἐπίσης στὶς ἀνελίδες, στοὺς χοίρους καὶ διὰφορα ἄλλα ζῶα.

Ἐνας βόας μέσα σ' ἕνα ἐστιατόριο

Ἐνα περίεργον περιστατικὸ συνέβη τελευταίᾳ σ' ἕνα ἐστιατόριον τῆς Σάντα Κατερίνας στὴ Βραζιλία.

Στὸ ἐστιατόριον αὐτὸ εἶνε πᾶσι νὰ γευματίσῃ μίᾳ νύκτι καὶ ἀποστάσῃ τὴ κυρία, ἡ Ἑλβία Περὲζ. Σὲ μίᾳ στιγμῇ, ἄκουσε ἕνα μικρὸ θόρυβον κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ αἰσθάνθηκε ἕνα ἀγγύγιμα στὸ γόνατον. Νόμισε τότε ὅτι θὰ ἦταν κάποιο σκυλάκι καὶ τοῦ πέταξε μερικὰ μπουκιές ψωμί. Μὰ ἐκεῖνο δὲν ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Περὲζ ἐσκύψε τότε καὶ ἀντίκρουσε ἕναν τεράστιον βόα. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τινάχθηκε μὲ ὀρεμνὴ ὀρθία καὶ ἀναστάτωσε μὲ τὶς φωνές της τὸ ἐστιατόριον. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ βόας εἶχε συλληφθῇ καὶ μετεφέρθη στὸ ζωολογικὸ κήπον ἀπ' ὅπου εἶχε δραπετεῦσαι.

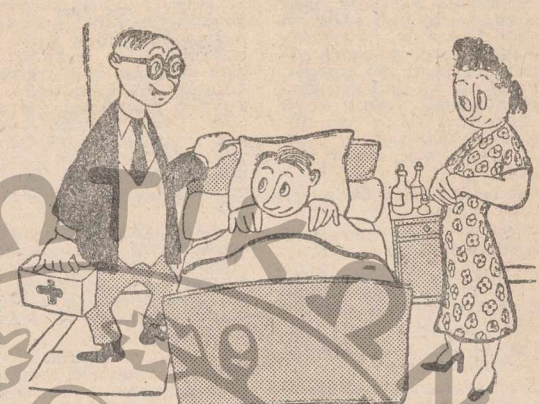
ΤΟ ΚΟΘΩΝΙ

—Λοιπόν, δὲν χαιρετᾷς;
—Ἀλήθεια, κάπου σὰς ξέρω!...

ΤΟ ΤΡΑΚΑΡΙΣΜΑ

—Βρὲ κουμπάρε, δὲν μοῦ τινάζεις καὶ τὴν ἄλλη μυλιά;...

—Πῶς πάει ὁ ἀρρωτᾶς;
—Καλύτερα, γιὰτὶ μου ἵ Τὸν ὠφέλησαν πολὺ οἱ... διακοπὲς σας!

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

—Πᾶψε νὰ μ' ἐνοχλῆς, γιὰτὶ θὰ τραβῆξ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου!...

Στο χείλος του βαραθρού

Δραματικό διήγημα

—Μία βδομάδα στο Σαίν-Μόρις ή στο Σαλέ; με ρώτησε ο άνδρας μου.

—Ήμουν κουρασμένη από τον κόσμο. Και που απάντησα χωρίς δισταγμό:

—Προτιμώ το Σαλέ, Ζάν. Έκεί ελάσατε περισσότερο ήσυχοι.

—Και ίσως μόνοι. Ίσως, μου είπεν ο άνδρας μου, κυττάζοντάς με με τρυφερότητα. Το Σαλέ δεν είναι κοσμικό κέντρο. Και είναι πολύ πιθανόν ότι δεν θα βρούμε κανένα άλλον στο μικρό ξενοδοχείο του, που είχε χωρέσει μέσα στα χιόνια.

Θάσασε εκεί κατά το μεσημέρι της άλλης ημέρας. Η κυρία Μαριθάρ, η ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου, μας δέχθηκε με καλωσύνη και μας έδωσε ένα μεγάλο δωμάτιο, που λουζόταν όλη την ημέρα στον ήλιο. Από το παράθυρο βλέπαμε προς το μέρος της ανατολής τη «Χρυσή Κορυφή». Που δέχονταν πρώτα τις τριανταφυλλένιες ακτίνες του άστρου της ημέρας κι έπαιρνε ένα χρυσόφωρο χρώμα κατά τη δύση του. Πέρα στο βάθος του ορίζοντος, ξεχώριζε ο κατάλευκος όγκος του Σαμουά.

—Κανείς άλλος ένοικος; ρώτησε ο Ζάν.

—Ένας μόνο, απάντησε η κυρία Μαριθάρ.

—Ένας και κανένας είναι το ίδιο, είπεν ο Ζάν, ανασηκώνοντας τους ώμους.

—Όταν έφυγε η κυρία Μαριθάρ, ο Ζάν με τράβηξε στην αγκαλιά του.

—Μου φαίνεται πως είμαστε δυο μικροί έρωτευμένοι, που κατέρχονται να ξεψυχούν από την επιβλεψή των δικών τους και να βρεθούν μόνοι, μου είπε. Δεν το νομίζεις και σύ, Ίρέν;

—Σ' άγαπη, Ζάν, απάντησα, δίνοντάς του τη χείλη μου.

Το βράδυ εκείνο ήταν έ-

Κάτι που ενδιαφέρει τάς Κυρίες

Ο πόλεμος επέφερε μεγάλες καταστροφές, στενοχώριες, θλίψεις. Αποτέλεσμα αυτών σιγά-σιγά να απορρίπτονται προώρως τα μαλλιά. Το Renaissance όμως τα δυναμώνει και σιγά-σιγά τα επαναφέρει εις το αρχικό χρώμα, μέρω καστανό ή ξανθό ήταν.

Αντιπροσωπεία: Όδός Βερνάνζερου 13 (Στοά Γέζελ), Α' όροφος αριθ. 108.

Λιανική πώλησις: Φαρμακαποθήκη Βάκν, Κάνινγνους 11 και φαρμακαποθήκη Φαρμέτ, Κάνινγνους 15.

Αντιπροσωπεία εν Ζακύνθω: Φαρμακείον Εύαγγ. Μακρή.

Δεν θα μπορούσα να πω πως βρέθηκα σε λίγο στο δωμάτιό του, ούτε πόση ώρα μείναμε εκεί...

Ξαφνικά άκουσα μία άγρια κραυγή:

—Ίρέν!

Ήταν ο άνδρας μου που στεκόταν στην πόρτα.

Αποτραβήχθηκα άμέσως από την αγκαλιά του Μισέλ και προσπάθησα, με μία ενστικτώδη κίνηση, να διορθώσω τα ρούχα μου και τα μαλλιά μου.

—Πήγαυνη στο δωμάτιό σου και περίμενε με εκεί, μου φώναξε ο Ζάν σε τόνο διαταγής.

Υπακούσα άμέσως και βγήκα έξω απ' το δωμάτιο με κατεβασμένο το κεφάλι.

—Άλλα του κάκου τον περίμενα να γυρίσει. Άδεια προσηύχματα σφαιρογυρίζον στο μυαλό μου...

—Επειτα από μισήν ώρα, άνικανη να περιμένω περισσότερο, ξανακατέβηκα στο κύμα. Άλλα δεν βρήκα εκεί ούτε τον Ζάν, ούτε τον Μισέλ.

—Τους είδα να πηγαίνουν προς το μέρος της (Χρυσής Κορυφής), μου είπε η κυρία Μαριθάρ, που την συνάντησα στην είσοδο.

Πέρασα άμέσως τα σκι στα πόδια μου και άρχισα να τρέχω προς το μέρος που μου είχε υποδείξει.

—Άλλοιμονο! Έφτασα πολύ άργα. Ναι, όταν ανακάλυφα τέλος τον Ζάν και τον Μισέλ δεν μπορούσα να κάμω τίποτε πια. Παρακολούθησα μόνον τη στερνή πράξη της τραγωδίας...

Ο άνδρας μου και ο Μισέλ είχαν έρθει στα χέρια και άνωγιζόνταν με αφάνταστη λύσσα ο ένας έναντι του άλλου.

Σε μία στιγμή, κύλησαν και οι δυο κάτω.

Βρίσκονταν τώρα στο χείλος ενός μεγάλου βαραθρού και κινδύνευαν να πέσουν μέσα σ' αυτό από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Έκτοτα μιά τελευταία προσπάθεια, για να φτάσω κοντά τους.

—Άλλά, ξαφνικά, είδα ένα ακούρο όγκο, έναν απ' τους δυο να κυλάει μέσα στο βαραθρό.

—Ζάν!... Μισέλ!...

Και τα δυο όντομα βγήκαν μαζί από τη χείλη μου. Δεν θα μπορούσα να πω ποιο πρώτα και ποιο ύστερα.

Ο άνθρωπος που στεκόταν όρθιος στο χείλος του βαραθρού ήταν ο άνδρας μου. Ο Μισέλ ξεχώριζε σαν ένας σκούρος όγκος σε βάθος πενήντα και πλέον μέτρων. Και σε λίγο, είχε σκεπασθεί ολότελο από το χιόνι που έπεφτε πυκνό αυτή την ώρα.

—Ενοίωσα τότε τα γόνατά μου να λυγίσουν και ωριαίστηκα πάνω στο χιόνι.

Ο άνδρας μου έκανε να τρέξη προς το μέρος μου. Άλλα δεν πατούσε σε στερεό έδαφος και, ξαφνικά, βρέθηκε με το ένα πόδι στο κενό.

Τα χέρια του απλώθηκαν προς το μέρος μου, σαν σε έκπληξη, αλλά δεν μου δόθηκε ο καιρός να τον βοηθήσω.

—Επειτα από μία στιγμή είχε κυλήσει κι' αυτός μέσα στο βαραθρό, που είχε γίνει ο τάφος του Μισέλ.

Τώρα είμαι ολότελο μόνη, με την ψυχή σπαράγμένη και το μυαλό νεύματο από τούβλια. Μόνον ο θάνατος θα μπορούσε να με λυτρώσει. Άλλοιμονο, όμως! Πόσο άργει να έρθει! Νομίζω πως θα ήταν καλώς να τρέξω ενώ για να τον συναντήσω.

—Μισέλ!

—Ίρέν!

Δεν κατάλαβα πως τ' άνομα του είχαν άνομο στα χείλη μου. Ήταν κάτι το σιδηρόμυτο και το απροσδόκητο.

—Εκείνος μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και τα χείλη μας έσμιξαν με παραφορά.

—Μισέλ!

—Ίρέν!

Δεν κατάλαβα πως τ' άνομα του είχαν άνομο στα χείλη μου. Ήταν κάτι το σιδηρόμυτο και το απροσδόκητο.

—Εκείνος μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και τα χείλη μας έσμιξαν με παραφορά.

—Μισέλ!

—Ίρέν!

Δεν κατάλαβα πως τ' άνομα του είχαν άνομο στα χείλη μου. Ήταν κάτι το σιδηρόμυτο και το απροσδόκητο.

—Εκείνος μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και τα χείλη μας έσμιξαν με παραφορά.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΕΜΠΡΕΛ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ να ταξιδέψετε δωρεάν

Το κατέρωγμα ενός "Αγγλου δημοσιογράφου

Ένας Άγγλος δημοσιογράφος, που ήταν βαθύς γνώστης της αξίας των διαφόρων νομισμάτων, τόσο στην έπίσημη, όσο και στη μαύρη αγορά, στοιχηματίζοντας ότι θα έκανε ένα ταξίδι στην Ερώπη, χωρίς να ξοδέψει ούτε πεντάρα. Και το κατέρωξε χωρίς την ελάχιστη δυσκολία.

Το ταξίδι του κράτησε 50 ημέρες και στο διάστημα αυτό διέτρεξε 15.000 χιλιόμετρα.

Ο Άγγλος δημοσιογράφος ξεκίνησε από το Λονδίνο κατά τα τέλη Ιουλίου έχοντας στην τσέπη του, είκοσι πέντε χαρτινές λίρες. Όταν έφτασε στο Παρίσι, τις άλλαξε στη «μαύρη αγορά» και πήρε 20.000 γαλλικά φράγκα.

Αφού έμεινε όχτω μέρες στο Παρίσι, έφυγε για το Τουρίνο. Τού είχαν μείνει 12.000 φράγκα, που τα άλλαξε εκεί και πήρε 36.000 λιρέττες.

Επειτα από τρεις μέρες έφυγε για το Μπάρι. Τού είχαν μείνει 30.000 λιρέττες. Απ' αυτές έδωσε τις 3.000 στον πλοίαρχο ενός ελληνικού πλοίου, που τον μετέφερε στον Πειραιά. Άνέθηκε άμέσως στην Αθήνα, όπου άλλαξε τις 22.000 λιρέτες που τού είχαν μείνει με όχτω ναπολεόνια.

Στην Αθήνα έμεινε μία βδομάδα σ' ένα κεντρικό ξενοδοχείο. Επειτα από την εξόφληση του λογαριασμού του τού έμειναν 5 ναπολεόνια, που τα αντήλλαξε στη μαύρη αγορά και πήρε 700 περίπου χιλιάδες δραχμές. Απ' αυτές έδωσε 100 χιλιάδες σ' ένα πλοίο που τον μετέφερε στο Πόρτ-Σαΐδ.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού άλλαξε τις 600.000 δραχμές με 12.000 γαλλικά φράγκα που τα αντήλλαξε στο Κάιρο και πήρε 24 αιγυπτιακές λίρες.

Τού είχαν μείνει 16 λίρες, όταν πήρε την άδεια από την αγγλική πρεσβεία της Αιγύπτου να επιδιδασθή δωρεάν σ' ένα στρατιωτικό ατμόπλοιο που επέστρεφε άδειο από την Παλαιστίνη.

Πριν από την αναχώρησή του άλλαξε τις αιγυπτιακές λίρες του με 4 χρυσές αγγλικές λίρες. Τις λίρες αυτές τις αναπολύθηκε στην Τουλνάζα και πήρε 16.000 φράγκα. Όταν έφτασε στο Καλαί, μετά την πληρωμή του εισιτηρίου του για το Λονδίνο, τού έμειναν 12.000 φράγκα, που τα άλλαξε στην έπίσημη αγορά και πήρε 25 χαρτινές λίρες, το ποσό, δηλαδή, με το όποιο είχε ξεκινήσει.

Έτσι, έκαμε όλο αυτό το ταξίδι χωρίς να ξοδέψει ούτε πεντάρα. Το μυστικό είναι, έγραψε στα άρθρα του, να γνωρίζη κανείς τις τιμές των διαφόρων νομισμάτων στην έπίσημη και τη μαύρη αγορά και να έχει λίγο μυαλό για να κάμει τους απαραίτητους συνδυασμούς.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, το ευκολότερο πράγμα είναι σήμερα να ταξιδεύη κανείς δωρεάν. Αρκεί ν' ακολουθήσει το παράδειγμα του Άγγλου δημοσιογράφου.

Ένα μωρό ισόβιος τζαμπατζής

Η εταιρεία των τριών της Κοπεγχάγης έδωσε ένα ισόβιο εισιτήριο ελευθέρου κυκλοφορίας στο γιοιό του ύπολογα-γού Όλσεν. Πρόκειται για ένα μωρό, που η μητέρα του το έφερε στον κόσμο μέσα σ' ένα τσούι! Η εταιρεία λοιπόν έκρινε ότι ο ασυνήθιστος αυτός και τόσο πρόωρος έπιτάχτης είχε το δικαίωμα να ταξιδεύη δωρεάν σ' όλη του τη ζωή.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΕΜΠΡΕΛ

Η Σειρήνα

Βαρειά, μολυβένια τα σύννεφα κυλάνε πάνω στον ουρανό. Της Ρίτας — καθώς τα κυττάζει μέσα από το κλειστό τζάμι — τις φαντάζονται πώς χαμψώνουν, όρμητικά για να πέσουν πάνω στην ύγρη γη. που κι' αυτή έχει πάρει το γκριζό χρώμα τους.

Ένα ρίγος περνά όλο της το κορμί και η πληξή της πλάκωνει την καρδιά. Η μοναξιά της πνίγει. Ο έρχομός του φθινοπώρου τούτη τη χρονιά την παγώνει.

Αναθυμιάς άλλα χαρούμενα φθινοπώρου. Πόσο το αγαπούσε, άλλοτε, το φθινόπωρο, η Ρίτα. Της άρεσε να τρέχει στους κόμπους ανάλαφρα, πάνω στο πράσινο χαλί που απλώνει η φθινοπωρινή βλάστηση. Θυμάται ακόμα τα δειλνά που στεκόταν κάτω από το μεγάλο πλάτανο της αυλής της στην Κηφισιά, και παρακολουθούσε το άνδρα στριφογύρισμα των φύλλων καθώς έπεφταν. Ένοιωθε τότε την ψυχή της να λυώνη από μία γλυκεία μελαγχολία.

Αχ! ευτυχισμένα, ξένοιαστα χρόνια!... Όμορφη πλούσια, δεκαοχτώ χρονών παιδούσια, η Ρίτα Κλάδη, ήταν μοναχοκόρη. Οι καλοί κι' αγαστοί γονείς της τη λάτρευαν. Μα εκτός από την ωμορφιά, που πλούσια της είχε χαρίσει η φύση, της είχε χαρίσει και το ταλέντο της μουσικής. Ήταν πιανίστα από τις διαλεκτές, έπαιζε και βιολί σαν βιρτουόζος ταγγάνος όπως της έλεγε όλοι την άκουσαν.

Πολλές φορές, τα φθινοπωρινά δειλνά έπαιζε το βιολί της και μεθυσμένη απ' τους γλυκούς του ήχους, έπλεθε με τη φαντασία της μία παραμυθένια ζωή. Και μία νύχτα βροχερή, ύστερα από ένα φιλικό χορό, ένας από τους καθελόμενους που χόρευε περισσότερο μαζί του, της πρότεινε να τη συνο-

ΖΗΚΟΠΤΙΚΗ * ΔΑΠΤΙΚΗ ΖΗΓΡΑΦΙΔΑ

ΔΙΠΛΩΧΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ «ΡΙΚΟΥΤ»

Τονείς!

Μην ταλαιπωρείτε τα κορίτσια σας ασκότους... Ένας μόνον τρόπος υπάρχει αν θέλετε να τα καμαρώσετε σε όλην διάστημα ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ που να κόβουν και να ράβουν τα δυσκολότερα σχέδια ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΕΣ... Μάθετε τα το ΣΥΣΤΗΜΑ «ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ» που δια της καταπληκτικής των έφευρσεως, άνετρεψαν όλα τα ντόπια και ξένα συστήματα.

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης και Ύπερείου άρ. 3 (Σύνταγμα).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Νικηφόρου Φωκά άρ. 5 (Α. Πύργος).

ΣΗΜ. Διά τας άπόρους, πυροπαθείς και πολυτέκνους τα ήμισυ των διδάκτρων.

ΜΗΝ ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ ΑΣΚΟΤΟΣ... Ένας μόνον τρόπος υπάρχει αν θέλετε να τα καμαρώσετε σε όλην διάστημα ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ που να κόβουν και να ράβουν τα δυσκολότερα σχέδια ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΕΣ... Μάθετε τα το ΣΥΣΤΗΜΑ «ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ» που δια της καταπληκτικής των έφευρσεως, άνετρεψαν όλα τα ντόπια και ξένα συστήματα.

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης και Ύπερείου άρ. 3 (Σύνταγμα).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Νικηφόρου Φωκά άρ. 5 (Α. Πύργος).

ΣΗΜ. Διά τας άπόρους, πυροπαθείς και πολυτέκνους τα ήμισυ των διδάκτρων.

δύση σπύτι. Έκείνη δέσχετη και μέσα στο κλειστό αυτοκίνητο άκουσε τα πρώτα γλυκά έρωτολόγια κι' ένοιωσε για πρώτη φορά την θερμή πνοή του γέου να της χαιδέει το πρόσωπο τόσο κοντά... τόσο κοντά!

Έτσι μπήκε στην καρδιά της η πρώτη άγάπη.

Δυό χρόνια κράτησε η ευτυχία της, έπειτα από τη νύχτα εκείνη, δυό χρόνια όνειρεμένης ζωής, δυό χρόνια όνειρων για ένα πιο ώριο, πιο ευτυχισμένο μέλλον.

Άλλοιμονο!... Έξασφα, ύστερα απ' αυτά τα δυό άεχεστα ευτυχισμένα χρόνια, μία γυναίκα της γκρέμισε την ευτυχία της. Ήταν μία γυναίκα πουχε για μόνη της χαρά να κλέβη την άγάπη από τις φίλες της και τις γνωστές της.

Έπεσε σαν κεραυνός στη ζωή της, την άσυννέφιαστη, το κακό αυτό και τις έκαψε την καρδιά, τις άφάνισε την ευτυχία, την ευσυμία, τη χαρά...

Νύχτες θλιβερές και πονεμένες πέρασαν γι' αυτή, γεμάτες άγωνία. Νύχτες που απ' τα μάτια της δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή να τρέχουν τα δάκρυα. Έτρεχε άπελλιμένη παντού αναζητώντας τον άγαπημένο της. Μα δεν τον εύρισκε πουθενά. Ήξερε καλά ότι τον είχε μαγνήσει η άλλη που τον κρατούσε τώρα στην αγκαλιά της, η γυναίκα με τα φιδισία μάτια, η Σειρήνα. Πονούσε η Ρίτα και δεν ήξερε ποιόν να μισήσει περισσότερο: εκείνον η τον έαυτό της; Κι' έτσι ξεσπούσε η μπόρα στην ψυχή της και τα δάκρυα από τα μάτια της...

Τα σύννεφα πύκνωσαν το βράδυ εκείνο περισσότερο και το δωμάτιο είχε βυθιστεί στο σκοτάδι. Ένα άναλαφρο περπάτημα άκουσε ξαφνικά πίσω της η Ρίτα και η πονεμένη της καρδιά τρεμούλιασε. Γύρισε ξαφνιασμένη να δει. Μπροστά της βρισκόταν ο άνδρας που αγαπούσε, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Πώς είχε μπη στο σπίτι; Πώς είχε φτάσει κοντά της;

Τοιμάστηκε να του άνοιξη την αγκαλιά της αλλά την ίδια στιγμή θυμήθηκε την προδοσία του, ήρε στο νού της η άλλη, η Άλίκη, η γυναίκα με τα φιδισία μάτια, η γόσσα κι' άνιψε άπότομα η ζήλεια μέσα στην καρδιά της.

—Φύγε! τού φώναξε άρπάζοντας από ένα τραπεζάκι έναν ασημένιο χαρτοκόπτη. Φύγε πριν σε σκοτώσω, όπως σου άξίζει.

Και ρίχτηκε έπάνω του τυφλή από την όργη της.

Μία δραματική πάλη άρχισε μέσα στο μισοκότεινο δωμάτιο. Προσπάθουσε εκείνος να την άποφύγει, διψούσε εκείνη έκδοκπι.

Ο Τάκης κατέρωξε τέλος να της πάρη το χαρτοκόπτη. Είχε μία μικρή πληγή στην παλάμη απ' την οποία στάλαζε, στο πάτωμα, το αίμα.

Κυττάζοντας τώρα αμυλητά, πρώτος έκρινε έκοψε τη θύρα σιωπή.

—Ροτε... έλάσες να με σκοτώ-ρης, Ρίτα; ρώτησε λαχανιασμένος άκόμα απ' την πάλη.

—Οχι, τραύλισε ύπόκωφο εκείνη. Ήξελα...

Ένας λυγμός έκοψε τη φωνή της.

—Ήξελα συνέχισε, να σημάδεψω το πρόσωπό σου για να μπορέσω να σε κρατήσω κοντά μου για πάντα...

Ο Τάκης την αγκαλίωσε τρυφερά και την έδωσε να καθήση σ' ένα ντιβάνι. Η φωνή του αντήχησε γλυκεία γεμάτη τρυφερότητα.

—Γλυκεία μου Ρίτα, μικρούλα μου, δεν με μισείς λοιπόν;

Εκείνη σπύριξε τα μάτια της στα δικά του.

—Πώς μπορώ να σε μισώ; Φιθύρισε. Πώς μπορεί η ότέλειωτη, η φλογερή άγάπη μου να σούσι μπροστά στο μέρος μιας στιγμής που μουφερε η ζήλεια; Συχώρεσε με, άγαπημένο μου.

Εκείνος γονάτισε μπροστά της κι' άκούμπησε το κεφάλι του πάνω στα γόνατά της. Το σκοτάδι τώρα ήταν βαθύ γύρω τους. Και δεν άκουσε κανείς παρά τα τρυφερά λόγια τους και τα φίλια τους.

Θά ξανάρχιζαν τώρα το χτίσιμο της έρωτικής φωλιάς των για να κλείσουν μέσα την ευτυχία τους που δεν φιδισία μάτια άπέλιψαν να την γκρεμίσουν συθέμελα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΧΑΡΕΜΙΑ ΤΟΥ 1947

Πώς ζούν σήμερα οι χανούμισσες

Υπάρχουν ακόμη σήμερα χαρέμια, στις μουσουλμανικές χώρες της δυτικής Ασίας και της βορείου Αφρικής. Παρουσιάζουν, βέβαια, πολλές διαφορές απ' τα παλιά. Πάντως όμως εξακολουθούν να μένουν μυστηριώδη κι' άπρόσιτα στους περαστικούς έπισκεπτες. Και είναι δυσκολώτατο να γνωρίση τη μυστική ζωή τους ο κάθε περιέργος ξένος.

Όστόσο η Γαλλίδα δημοσιογράφος Ζακελίν ντυ Μαντουι κατάφερε να εισχωρήση στα μυστήρια των σημερινών χαρεμιών του Μαρόκου, και να σκηματίση μία άκριβη ιδέα της ζωής των τρωφίμων τους.

Πρέπει να σημειωθεί, πριν άπ' όλα, —τονίζει,— ότι το χαρέμι είναι στην Ανατολή ένα έξωτερικό σημείο πλούτου, όπως είναι άλλοι ένα έξωτερικό πολυτελείας ή ένα γιώτι. Κανένα θρησκευτικό καθήκον δεν υποχρεώνει τους πιστούς του Προφήτου να έχουν πολλές γυναίκες. Το Κοράνιον τους έπι-τρέπει μόνο να έχουν μέχρι τέσσερες συζύγους. Με τη σημερινή όμως άκρίβεια της ζωής, και ιδίως του ρουκισμού, πρέπει να είναι εύπορος κανείς, για να συντηρήση δυό γυναίκες. Όσο για τις τέσσερες, προϋποθέτουν μεγάλη πλούτη...

Εργάζονται, βέβαια, οι χανούμισσες, μέσα στο χαρέμι. Άλλά η εργασία τους αυτή δεν είναι αποδοτική για το σύζυγο και άφεντί τους. Παράγουν μόνο πράγματα περιττά: στολίγματα, κεντήματα, λιχουδιές... Όχι μόνο δεν εξυπηρετούν τον κύριο τους, αλλά άπεναντίας χρειάζονται υπηρέτριες για λογαριασμό τους. Μ' άλλα λόγια, το χαρέμι είναι... μία έπικειρίσιμη με έλλειμμα!

Στις χώρες αυτές, όπου η γυναίκα του λαού εργάζεται σκληρότερα απ' τον άντρα, θεωρείται προνόμιο το να γίνει δεκτή σ' ένα χαρέμι, όπου θα βρή την ήσυχία και την άνεσή της. Οι περισσότερες λοιπόν χανούμισσες είναι κατενύουσιαισμένες απ' την τύχη τους κι' εύχονται μόνο να διαρκέση αυτή η ζωή τους.

Γιατί ο κύριος του χαρεμιού έχει δικαίωμα, όταν θελήση, να δώσει μία ή περισσότερες γυναίκες του. Μπορεί να τις στείλη πίσω στην οικογένειά τους, είτε προσωρινώς — όποτε τις ξαναπαίρνει όταν θέληση — είτε όριστικά. Και στη δεύτερη άκωμη περίπτωση, μπορεί ν' αλλάξει άργότερα άπόφασή και... να ξαναπαντρευτή με την πρώην συζύγόν του, όπως γίνεται στα άμερικανικά φίλμ, υπό τον όρον όμως να έχη μεσολαθήσει ένας γάμος της με άλλον άντρα, για «έξαγνισμό» της.

Όταν ο ιδιοκτήτης ενός χαρεμιού θέλη μια καινούργια συζύγο, δεν απευθύνεται ποτέ στην ίδια την υποψήφια, αλλά στον πατέρα ή τον άδελφό της. Κάποτε, άναλαμβάνουν την ύπόθεσι γρήες προέ-γυρες.

Όπωσδήποτε, ο γαμπρός πληρώνει ένα χρηματικό ποσό για τη γυναίκα που θα πάρη — αντί να ζητήσει πρόκα. Φαίνεται μάλλον ότι, μετά τον πόλεμο, άκρίβησ σημαντικά κι' αυτό το είδος, όπως όλα...

Πώς διαλέγει κάθε φορά ο σύζυγος τη γυναίκα που θα του κρατήσει συντροφιά; Όχι με τη σειρά, όπως νομίζει ο πολλός κόσμος, αλλά κατά το γούστο του. Η έκλεκτή της βραδυάς τον άκολουεί τότε στα διαμερίσματά του, ενώ οι άλλες μένουν μαζί στον κοινό χώρο των γυναικών. Όστόσο ξέρουν καλά να κρύβουν τη ζήλεια τους. Άλλωστε η «ευσουμένη», που υπάρχει σε κάθε χαρέμι, επιβάλλει μία άυστηρή πειθαρχία.

Στο ντύσιμό και στην έπίπλωσή του χαρεμιού επικρατεί η ανατολική μόδα, με μερικές λεπτομέρειες της ευρωπαϊκής αλλά καθυστερημένης κατά πολλά χρόνια.

Οι άνθρωποι της Δύσεως πιστεύουν πως έχουν το προνόμιο της καθαρότητας και της ηγιεινής. Μία μικρή όμως έπικειπή στα χαρέμια θα τους έπειθε για το αντίθετο.

Οι σημερινές χανούμισσες περιποιούνται το σώμα τους όσο λίγες γυναίκες. Πηγαίνουν τακτικά στο λουτρό, ή έχουν στο σπίτι τους όλες τις μοντέρνες εγκαταστάσεις για τη σωματική ηγιεινή και καθαριότητα.

Αν τραγουδούν ακόμη ανατολίτικους σκοπούς, έχουν όμως έπισης ραδιόφωνα που τις διασκεδάζουν με τους ήχους της τζαζ απ' τη Νέα Υόρκη, το Λονδίνο ή το Παρίσι. Διαβάζουν έπισης βιβλία άραβικά και γαλλικά, κάποτε δε κι' έσπεριδες.

Ένα μόνο πράγμα δεν έχουν γνωρίσει άκόμη: τον κινηματογράφο. Ξέροντας όμως απ' τις έσπεριδες της τελευταίας προόδου της τεχνικής, περιμένουν άνυπόμονα τα πρώτα μηχανήματα τηλεόρασης. Ίσως με τον πλανή αυτό όρόμο, οι «άστερες» τους άλλοιουντ θα κάμουν μία μέρα την εισσοδό τους στα χαρέμια της Ανατολής...

Σε κανένα απ' τα χαρέμια που έπισκεφθηκε η Γαλλίδα δημοσιογράφος, δεν είδε τον πολυθρόνικο και παρυσιακότο ναργίλι. Πολλές χανούμισσες καπνίζουν με πάθος, αλλά μόνο τσιγάρα. Τελευταίως τσιγάρα, τα άμερικανικά τσιγάρα έχουν γίνει περιζήτητα στα χαρέμια.

Το χαρέμι διαλύεται αυτομάτως, με το θάνατο του κυρίου του. Οι χήρες ξαναπαίρνουν τότε στην οικογένειά τους — εκτός αν τα άρσενικά παιδιά τους είναι πια άρκετά μεγάλα για να τις άναλάβουν, γιατί πρέπει όπωσδήποτε να μείνουν κάτω από μία άνδρική προστασία.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΝΤΟΥΡΙΑΝ

Μόλις τέλειωσε ο πόλεμος ο Λάγιο Πέσκα, βρέθηκε στη Μαλασία, φιλοξενούμενος στη φουτεία καουτσουκοδέντρων του φίλου του Κένεθ Μάρσαλ.

Και τώρα είχε ένα ολοκληρωμένο χρόνο που ζούσε στο Κονάνα Πάγια, ο ένα μικρό μπουνγκάου, τριγυρισμένο από μιάν απέρριπτη φουτεία καουτσουκοδέντρων, ανάμεσα σε πεντακάσιους κούληδες, που άλλο δεν ήξεραν από το όπιο και το ξύλο. Ο Μάρσαλ, στις αρχές του φερόταν σαν φίλος. Σιγά - σιγά όμως άρχισε να γίνεται ανυπόφορος.

— Θα μπορούσα να σε σκοτώσω Λάγιο του είπε ένα βράδυ, και κανείς δεν θα μάθαινε ποτέ τι απάντησε. Θα σ' έπαιρνα νύχτα από δω και θ' έβραζε πέτρα στη ζουγκλά. Ποιος θα ρωτούσε να μάθαι για σένα;

Ο Λάγιο Πέσκα, τον κύταζε απογοητευμένος. «Ήξερε πολύ καλά τους λόγους που ο Κένεθ τον μισούσε.

— Όλε μου, του απάντησε ήσυχα, αν νομίζεις πως εγώ κι η Καρίμα έχουμε σχέσεις, γελίσε. Κι αν ακόμη δεν ήσουν έσω στη μέση, δεν θα είχα κοιμηθεί ποτέ με μιλανό με μιάν ιθαγενή.

Ο Κένεθ, γέλασε σαρκαστικά.

— Δεν έχεις κοιμιά όρεξη να μπλεχθείς με μιάν ιθαγενή; φώναξε. Χέρες τη νύχτα όμως, την έφερες στην καλύβα σου και γλάντισες μαζί της.

— Δεν την έφερα ενώ. Η Καρίμα ήθελε μόνιμη της έδω την ώρα που κοιμόμουν. Μπήκε από το παράθυρο δίχως να την πάρω είδηση και έβγαλε πάνω στο καλδί που έχω μπρός απ' το κρεβάτι μου. Έμεινε εκεί ως το πρωί ξεπλυμένη σαν το σκυλί που ψάλλει τον αφέντη του. Όταν άνοιξα τα μάτια μου και την είδα, την έδιωξα άμεσως, θέλω να με πιστέψης. Διαφορετικά θα φύγω, ναι, θα φύγω.

Ο Μάρσαλ, την αγάλιασε, όπως και τότες φορές έλειπα από κάθε καυγά τους.

— Συγχώρεσέ με, Λάγιο, του είπε. Είμαι κακός και ζηλιάρης. Μα σου είπαί πως δεν φταίω καθόλου. Η Καρίμα, είναι μάνισσα και θέλει να μάς βάλλει να σκοτωθούμε. Κι η ίδια σήμερα το πρωί μου είπε πως την κάλεσες έσω στο μπουνγκάλο για να περάσεις μαζί τη νύχτα. Την πίστεψα Λάγιο, κι ήρθα εδώ για να σε σκοτώσω. Άλλα μόλις σε είδα κατάλαβα πως όλα ήταν ψέμματα.

— Καλύτερα να φύγω, Κένεθ.

— Αν μου λείψης και σού, πως θα μπορούσα να ζήσω ολομόναχος σ' αυτή την έρημια; Όχι, δεν σ' αφήνω να φύγεις, Λάγιο. Όσο για την Καρίμα, απόψε θα τελειώσω μαζί της, στο υπόσχομαι, φίλε μου.

— Τι θα κάνεις; ρώτησε ανήσυχος ο Πέσκα.

— Προκειμένου να μου φύγεις, σου θα δώσω έναν γυνή. Ας πάω στο Μπέκιτ - Σέιπα, μακριά από δω. Τώρα να την βρω.

Θα από το δαιμονισμένο αυτό πλάσμα, ο Πέσκα, της έδωσε μια δυνατό σπρωξιά. Η γυναίκα έμπεσε τα γέλια. Κάτι γέλια τρελάς. Ο Λάγιο αναστήθηκε κι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Στα χέρια της Καρίμα έλαμπε ένα κριό, ένα λεπτό και μακρύ στίλετο, όπως όλα των Μαλασιών.

— Αφέντη, Πέσκα, του είπε ανάμεσα από τα γέλια της, γυρεύεις να βρεις τον Μάρσαλ;

— Που είναι; ρώτησε ο Λάγιο, μ' αγωνία.

— Τον σκοτώσα! Κύτταξε τα χέρια μου, είνε κόκκινα απ' το αίμα του. Τον σκοτώσα γιατί μύρισε το ντουριάν και τρελλάθηκε. Ήθελε να με διώξει απ' εδώ, να με στείλει στο Μπέκιτ - Σέιπα.

Ο Πέσκα έμεινε κοφωμένος στη θέση του. Έκείνη τον πλησίαζε πάλι, τον πλησίαζε σιωπηλά, ύπουλη σαν το φίδι. Τα μάτια της τον μαγνιπίζαν. Λίγο ακόμη και θα ξεκινούσε τον φόνο του φίλου του, θα τα ξεκινούσε όλα. Με μια τελευταία προσπάθεια, έθωπε το πιστόλι του και πυροδότησε. Η Καρίμα σωριάστηκε κάτω νεκρή.

Σαν τρελλός πήρε πάλι το μονοπάτι για το μπουνγκάλο ο Πέσκα. Ο Ζαμπιλ του έφραζε το δρόμο.

— Αφέντη, του είπε χλωμός, ο Νταλγκά τρελλάθηκε ξαφνικά κι έρχεται προς τα επάνω! Κρύψου!

«Άγρια ούρλιασμα ακούστηκαν απ' τη μεριά του Σαγγόρ. Έρχονταν μέσα απ' τα βόθρα των σκοταδιών κι όλοένα πλησίαζαν. Ο Ζαμπιλ δεν τόλμιζε να προφέρει λέξη. Έπρεπε να προειδοποιήσει κι άρχισε να προσεύχεται στον Σαν-Γκελά το θεό των πνευμάτων.

Ο Νταλγκά πρόβαλε πίσω από τα δέντρα. Από το στόμα του έβγαине ένας άσπρος αέρας. Όχι, δεν ήταν άνθρωπος αυτός. Δεν ήταν δυνατόν να είναι άνθρωπος. Όμοια με τα λυσσοσπασμένα σκυλιά που τρέχουν δολιχόμενα από το μικρόβιο του, έτσι κι αυτός έτρεχε με θαλμένο μάτι κατευθείαν απάν τους. Τι ποτε δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Η στιγμή ήταν κρίσιμη.

Κι όμως ο Πέσκα, δεν μπορούσε να κάνει την παραμικρή κίνηση. Πλάι του, πολύ κοντά του, ένα άνοιγμένο ντουριάν τον ζάλισε με τη μυρωδιά του. Το μυαλό του άρχισε να θαλώνει. Λίγο ακόμη κι όλα θα τελείωναν.

Ο Ζαμπιλ ένοιωσε τον κίνδυνο. Και καθώς ο Νταλγκά έτοιμαζόταν να περτήσει πάνω στον Πέσκα, οπκήθηκε απότομα και μ' ένα δυνατό χτύπημα, κάρφωσε στην πλάτη του το κριό του.

Ο Πέσκα είχε σωθεί. Έπειτα από δυο μήνες, αφού παρέδωσε την φουτεία στους κληρονόμους του Κένεθ Μάρσαλ, έπεισε τα λείψαντα του σκοτάδι.

Ο Πέσκα, πλησίασε και της έπιασε τα χέρια.

— Καρίμα, τη ρώτησε, που είναι ο Μάρσαλ;

— Αντί γι' απάντησι η γυναίκα, τύλιξε τα μπράτσα της γύρω από το λαιμό του.

— Αφέντη Πέσκα του είπε, όπως γιορτάζουμε την άνοιξη στη ζουγκλά. Άνοιξαν τα ντουριάν και μοσκοδύλησαν ο τόπος. Θίλασε με, αφέντη. Στα χείλη μου έλυσσε ένα λουλούδι κι ο κυμός του οπλήθηκε πάνω τους. Θα μεθύσεις και σού, θα γίνεις ένα μαζί μου αν με φιλήσεις, αφέντη...

Προτού προλάβει να πι τιποτέ, η Καρίμα, τον φίλησε στο στόμα. Τα χείλη της κόλλησαν στα δικά του αχόρταγα. Για να ελευθερω-

Ανατολικό Χίοιμο

Γιατί έκλαιγε

Μια μέρα η γυναίκα του Ναστραδίν Χότζα, η Φατίμα, έφτιασε σούπα και για να πειράξει τον άντρα της που της έμπαινε συχνά στη μύτη, τη σεβόρισε και τη στο τραπέζι.

Στο μεταξύ όμως το έλασε κι' η ίδια και καθώς έβαλε την πρώτη κουτάλια στο στόμα της κάρκε και δάκρυσε.

— Τι έπαδες γυναίκα; τη ρώτησε ο Χότζας. Μήπως κείνη η σούπα;

— Όχι, του αποκρίθηκε η Φατίμα.

— Τότε, γιατί κλάις;

— Θυμήθηκα πως ο πατέρας μου αγαπούσε τη σούπα και γι' αυτό δάκρυσα κι' η καυμένη. Ο Άλλας να τον αναπαύη!

— Ανύποπτος ο Χότζας, ρίχτηκε στη σούπα με μεγάλη όρεξη.

— Άλλα κάρκε κι' αυτός με τη σειρά του και δάκρυσε απ' το κάρκε.

— Τι έχεις και κλάις; τον ρώτησε, κάνοντας τον ανήξερο η γυναίκα του.

— Κλάω, γιατί ο πατέρας σου κι' η μητέρα σου πέθαναν κι' εσύ ξις ακόμα! της αποκρίθηκε ο Χότζας.

★

Ένα πρωί ο Ναστραδίν Χότζας περνούσε έξω από ένα περιδολί, αντίκρισε μια βερυκοκιά φορτωμένη ώριμα και λαχταριστά βερυκοκκά.

Λαίμαργος, όπως ήταν, στάθηκε και τα καμάρισε, γλύφοντας τα χείλη του.

— Βρε βερυκοκκά, τζάνουμ! έλεγε Ποιανού μασκαρά να είναι; Αλλά, μπρέ, θα τα φάω όλα που να φάη τη φάουσα; Να έτρωγα και η άφεντιά μου καμψόσα...

Και γιατί να μη φάω; Τι μ' εμποδίζει;

Στο τέλος δεν κρατήθηκε. Έροριζε μια ματιά γύρω του κι' αφού δεδαίωθηκε πως δεν τον βλέπει κανείς, πήδησε στο περιδολί, ανέθηκε στη βερυκοκιά κι' άρχισε να τρώει βερυκοκκά, το ένα πάνω στο άλλο.

Έξαφνα άκουσε πατημασιές κάτω από το δέντρο και σκύβοντας τρουαγμένους αντίκρυσε το νοικοκύρη του περιδολιού.

— Τι κάνεις εκεί πάνω, βρε καταραμένο Χότζα; του φώναξε εκείνος.

— Δεν το βλέπεις, τζάνουμ; του απάντησε ο Χότζας. Έγινε αηδόνι και κελαιδάω.

— Μπρέ τί μου λές! Για κελαιδίσε να σ' ακούσω κι' εγώ, του φώναξε ο περιδολάρης.

— Τίον... τσίον... τσίον... τσίον!... άνοιξε να ξεφωνίξει ο Χότζας.

— Τι λογής κελαιδίμα είνε αυτό, βρε Χότζα; τον ρώτησε ο περιδολάρης.

— Μην παραξενεύεσαι, του αποκρίθηκε ο Χότζας. Τα πρωταίρια τ' απήδονα έτσι κελαιδίω. Κι' εγώ φάνε μερικά βερυκοκκά, κελαιδίω καλλίτερα.

— Φεύγεις, αφέντη; τον ρώτησε λυπημένος ο Ζαμπιλ. Που θα πάς;

Ο Πέσκα ανασήκωσε τους ώμους τους κι' απάντησε:

— Ο κόμος είνε μεγάλος Ζαμπιλ. Κάπου θα βρω μια γυναίκα να με δεχθώ.

— Ακούσε με αφέντη, είπε ο σκοτάς ο γέρος. Φεύγεις τώρα, μα θα ξαναγυρίσεις. Έκείνος που μύρισε μια φορά το ντουριάν, δεν ξεκινάει ποτέ την Μαλασία. Την άλλη άνοιξη, θάσαι πάλι εδώ, αφέντη.

— Μπορεί έκανε σκεπτικός ο Πέσκα και κύτταζε γεμάτος νοσταλγία τη ζουγκλά που απλώνονταν μπροστά του από τον τροπικό ήλιο.

ΣΥΝΑΡΜΟΝΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτησία... δρχ. 95.000
Εξάμηνος... 48.000
Τρίμηνος... 24.000

Εμβάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και εξωτερικού διά ταχυδρομικής ταχυτήτας προς τ. κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΠΕΡΑ ΜΠΑΚ

Η ΚΑΡΔΙΑ του πειρατή

Παράξενο διήγημα

Ένα ωραίο πρωί, μερικοί Γάλλοι έμποροι, που ανυπόμονοι να γυρίσουν στην πατρίδα τους, με τα πλοία που άποχτησαν με χίλιους κόπους στην Αμερική, είχαν συγκεντρωθεί πάνω στο κατάρωμα ενός ισπανικού ιστιοφόρου, που θα τους πήγαινε στον τόπο τους.

Τα πρόσωπα τους έλαμπαν από χαρά στην σκέψη ότι σε λίγο θα ξεκινούσαν στην άγκαλιά των δικών τους τις πίκρες του ξενιτεμού. Ωστόσο μεταξύ τους υπήρχε κι' ένας γεροντάκος, που δεν φαινόταν και τόσο χαρούμενος. Στα χαρακτηριστικά του διάβαζε κανείς μια απεριόριστη δυσπιστία προς το μέλλον. Μα όταν μιλούσε τη βασανισμένη του ζωή θα δοίμε πως είχε δίκιο να φοβάται τη μοίρα.

Ο γέρος αυτός ζούσε εύτυχισμένος πριν από χρόνια στο χωριό του. Η γυναίκα του είχε πεθάνει, μα του έμεινε η κόρη του, η ώραία Έλσα, που τη λάτρευε. Αυτή ήταν η μόνη του παρηγοριά.

Μα η ευτυχία του δεν βάσταζε πλέον καιρό. Μια μέρα άραξε στο παράλιο χωριό τους. Ενα καράβι, με καπετάνιο κάποιον υψηλό μελαχροινό νέο, με λυγερή κορμωστικότητα κι' αστραφτερά μαύρα μάτια. Η Έλσα ένοιωσε την παρορμητική καρδιά της να χτυπά απ' την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε. Την αγάπησε και κείνος και τη ζήτησε γυναίκα απ' τον πατέρα της. Μα εκείνος άνηθήκε: φοβήθηκε να δώσει την κόρη του σε θαλασσινό, που θα την έπαιρνε μακριά μαζί του, αφήνοντάς τον έρημο.

Η Έλσα όμως κι' ο Έρρίκος—έτσι έλεγαν τον ώμορφο καπετάνιο—τρελλοί από έρωτα, αποφάσισαν να φύγουν κρυφά. Και μια μέρα πραγματοποιήσαν το σκοπό τους.

Ο γέρος κόντευε να πεθάνει τότε απ' την απελπισία του. Ζήτησε απ' τις άρχες του τόπου του να πιάσουν τον ξεπλεαυτή, μόλις άραξη πονθεν και να του πάρουν πίσω την κοπέλλα. Πραγματικά, οι άρχες ανακάλυψαν σε λίγον καιρό το καράβι του Έρρίκου σ' ένα λιμάνι της Βρετανίας. Μα ο νέος δεν ήταν άνθρωπος ν' άσπρη να του πάρουν εύκολα το θησαυρό του. Ήθελε στα χέρια με τους στρατιώτες, σκότωσε τον επί κεφαλής κι' έγινε άφαντος με το καράβι του. Οι άρχες τον επεκρίβαν, μα δεν ξανάδωσαν από τότε σημεία ζωής. Και κανείς δεν έμαθε τί άπόγινε η Έλσα. Τρεις μήνες ο γέρος πατέρας καροτάλεψε απ' τη λύπη του. Ύστερα πούλησε τα χτήματά του και ξενιτεύτηκε στην Αμερική. Έξη χρόνια πέρασε εκεί. Και όταν κατάλαβε πως πλησίαζε το τέλος του δεν μπόρεσε να βαστάξει στην επιθυμία να πεθάνει στον τόπο που είχε μεγαλώσει η κορούλα του—και γυρνούσε τώρα στη Γαλλία.

Ο γεροντάκος βυθισμένος στους στοχασμούς του, δεν είχε αντιληφθεί πως ο καπετάνιος και οι ταξιδιώτες κύτταζαν ένα μαύρο σημάδι στο βάθος του δόζιου. Ήταν ένα πλοίο.

— Καπετάνιο! Είνε ο «Πειρατής»! φώναξε ένας ναύτης ψηλά από το κατώρι.

— Κατάρ! Βρυχήθηκε ο καπετάνιος κι' έτρεξε γρήγορα στη γέφυρα. Όλοι οι ταξιδιώτες κύτταζαν τώρα τρουαγμένοι με μάτια θαρραλικά το μαύρο αειλητικό σημάδι που όλο και πλησίαζε...

— Κανένα καράβι ως τώρα δε γλύτωσε απ' τα νύχια του «Πειρατή», μουμούρισε ο καπετάνιος. Ο Θεός βοηθός...

Το πειρατικό πλοίο πλησίασε σε λίγο.

Η σύρραξις ήταν άγρια. Μα και η πάλη άνηση. Οι μαύροι δαίμονες του «Πειρατού» έπιασαν το ισπανικό ιστιοφόρο με τους γάντζους τους και χύμηξαν σαν άστραπη στο κατάρωμά του. Ο άρχηγός τους, ένας υψηλός και μελαγχρόν άνδρας, με μάτια άστραφτερά, έδινε διαταγές όρθιος στην κουπαστή του πειρατικού. Οι άνδρες του έσφαζαν με κραυγές λύσσας και μανίας...

Ο γέρος, κρυμμένος πίσω από ένα σεντούκι, παρακολουθούσε τρέμοντας σύγκρομος το τρομερό θέαμα. Μα ένας άγριος Άλγερινός τον ανακάλυψε και τοιαυτά να τον πετάξει στη θάλασσα, όταν άξαφνα άκούστηκε η δυνατή φωνή του άρχηγού που πρόσταζε:

— Στάσου, Άλλή!...

Ο Άλλής έσυρε το γέρο στην πλώρη. Ο άρχηγός του κουρσάριου πέρασε απ' το ένα καράβι σ' άλλο και τον πλησίασε. Άμέσως τότε οι δυο άνδρες άπισθοχώρησαν.

— Ο Έρρίκος! ψιθύρισε ο γέρος.

— Πατέρα!... φώναξε με πόνο ο πειρατής, και σκέπασε το πρόσωπο με τα χέρια του.

Η ασύδμητη κραυγή του πειρατή έκανε το γέρο να συγκινηθεί για μια στιγμή, μα ξαναθυλήθηκε τα παλινά και τρελλός απ' το θυμό του άωρησε πάνω στον Έρρίκο και τον άποταξε απ' το λαιμό φωνάζοντας:

— Που είνε η κόρη μου;... Τι την έκανες, κακούργε;...

Δυο τρείς πειρατά, που έβλεπαν μ' άπορία τον άοχηλό τους, τον πρόμω των θαλασρών, ν' άφηνε ένα γέρο να του μιλάει έτσι, έκαναν να τραβήξουν τα κόκκινα ακόμα από αίμα σπαθιά τους. Μα ο Έρρίκος τους σταμάτησε με μια άγρια ματιά. — Ύστερα ανέθηκε στη γέφυρα, φώναξε όλο το πλήρωμά του και του είπε δείχνοντας το γέρο:

— Είνε ο πατέρας της Έλσας!...

Κι' ο γέρος είδε τότε με κατάπληξη όλους εκείνους τους δαίμονες της θαλάσσης να σκύβουν μπροστά του με σεβασμό.

— Και τώρα άκολουθήσε με, του είπε ο Έρρίκος που φαινόταν πως με μεγάλο κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά του.

Πέρασαν στο πειρατικό. Ο Έρρίκος τράβηξε σε μια μεγάλη σιδερένια πόρτα και την άνοιξε. Κατέβηκαν κάμποσα σκαλιά κι' ο γέρος βρέθηκε μπρός σ' ένα άσπαστο θέαμα.

Είδε την κόρη του νεκρή. Ξαπλωμένη μέσα σ' ένα φερέτρο με γυάλινο σκέπασμα. Και... το τρομερότερο—ένα μαχαίρι ήτανε μπλεγμένο στην καρδιά της. Ο άτυχος πατέρας κοντοστάθηκε μια στιγμή κι' ύστερα κορυσιόστηκε κάτω μ' άσφυλλια. Ο Έρρίκος, έπεισε και κείνος δίπλα του, κλαίγοντας απ' τα βάθη της καρδιάς του.

Για κείνη, για να μη την χάσω άπορηθήκα και πατρίδα και σπίτι κι' έγινε κουρσάρος, είπε στο γέρο. Έγώ τη σκότωσα, έπειδή ήθελε να μ' άφήσει και να γυρίσει κοντά σου. Άχ! άναπνεύμ μου Έλσα!...

Μην την άδικείς. Πάντα ποθούσε να σε ξαναβεί!...

Μπορεί στο πτώμα εκείνης που τόσο θεομά την είχαν αγάπησει οι δυο άνδρες ένωσαν για πολύ ώρα τα δάκρυά τους. Την άλλη μέρα ο άρχικουρσάρος φρόντισε να στείλει τον πατέρα της Έλσας στην πατρίδα του.

Ο γέρος πήρε μαζί του και το φερέτρο της κόρης του.

Και κανείς δεν ξανασυνάντησε πια στις θαλάσσιες τον τρομερό πειρατή, κανείς δεν ξανάμαθε τί άπόγινε ο Έρρίκος με την τόσο σκληρή και τόσο τρυφερή καρδιά.

ΟΝ. ΜΠΑΛΖΑΚ

Ελαττώματα των ποδιών

Στο προηγούμενο σκεπτικό σημείωσα μιλήσαμε γενικώς για τις αιτίες που προκαλούν την πλατυποδία, τους κάλους, τα κότσια, τις σκληρύνσεις, τους πόνους των άστραγάλων, την προς τα έσω ή προς τα έξω κλίση της πτέρνας κι' όλες εν γένει τις παραμορφώσεις των ποδιών.

Εμάθεμε ότι η βασική αίτια όλων αυτών των ελαττωμάτων είναι η παραμόρφωση της καμπύλης των τόξων συνεπεία διαφόρων αιτιών τα οποία όταν καταλλήλως παύσουν να υφίστανται, επανέρχεται το πόδι στην φυσιολογική του κατάσταση, θεραπευόμενων όλων των ανωτέρω ανωμαλιών και επερχομένης της ανακούφισης του πάσχοντος όποτε και η βάδιξις εκτελείται ανώδυνα και φυσιολογικά.

Ήδη με τας προόδους της ορθοπεδικής επιστήμης, οι αντιαισθητικές και όκληρες ανωμαλίες των ποδιών βελτιούνται έπαισθητώς και σε όποιονδήποτε ηλικία, άρκει να γίνη όρθη έκτιμποις της παθήσεως παρ' ειδικού ορθοπεδικού επιστήμονος και έφαρμογή των κατάλλλων πελμάτων.

Τα πέσματα αυτά εφαρμόζονται σε κάθε παπούτσι και είνε έλαφρά, ελαστικά και λεπτά, εφαρμοζόμενα ακριβώς στο πόδι. Σιγά σιγά δε ως ελαστικά δύναται τις ν' ανασηκώην την καμπύλην των μεχρις ότου το τόξον επανέλθη στην φυσιολογική του θέσιν. Τότε πλέον δεν είναι ανάγκη να χρησιμοποιούνται τα πέσματα. Με την κατάλληλη λοιπόν έφαρμογή ενός τσιούτου ορθοπεδικού πέλματος οι μύς και οι σύνδεσμοι δυναμώνουν, εξαλείφεται η όδυνήν υπερέντασις των νεύρων, παύει το τρίψιμο του ποδιού στο ποπούτι και επέρχεται άμεσος ανακούφισις κατά το βάδισμα και θεραπεία της πλατυποδίας. Το αντιαισθητικό επίσης αλλά και όκληρό και επώδυνο κότσι σκληνίζεται και από εξασηνημένο τόξο αλλά συνθετάτα από μιντερό ή κοντό παπούτσι. Όταν τα δάκτυλα του ποδιού συστέλλονται, λόγω του κοντού ή μυτερού παπουτσιού, η κλειδώσις του μεγάλου δακτύλου λυγίζει και τριβεται επάνω στο παπούτι σε κάθε μας βήμα. Τότε σκληνίζεται τοπική φλόγωσις και γίνεται το κότσι.

Υπάρχει για την θεραπεία του κακού το bunion Reides που είνε μια όσπιδ από καουτσούκ, η οποία τοποθετείται επάνω ακριβώς στο κότσι. Εφαρμόζει ακριβέστατα στην κλειδώσι γυμίζει το κενόν του παπουτσιού και το έμποδίζει να τριβεται επάνω στο πόδι όποτε και ελαττοῦται ο όγκος του κοτσιού σπμαντικώτατα και καθίσταται ανώδυνος. Και για τα δάκτυλα επίσης που σκεπαζονται τα άλλα (έπαλληλα δακτύλων), υπάρχει το Toe flex που έχει σκληρά κυλινδρουν εκ καουτσούκ το όποιον εφαρμόζεται μεταξύ των δακτύλων που σκεπαζονται. Το Toe flex έχει την ιδιότητα να σπώνη την καλύπτοντα δακτύλου—προς την προτέρα φυσιολογική θέσιν του. Για την θεραπεία του κάλου και των διαφόρων σκληρύνσεων στο έπόμενο και τελευταίο σκεπτικό σημείωσα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Γιατρός Δερματολόγος

ΓΙΑΤΡΙΚΕΣ ΕΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Για να διατηρήσετε την όρσι σας πρέπει:

1) Ν' αποφεύγετε κάθε αιφνίδια μετάσσι απ' το φως στο σκοτάδι κι' απ' το σκοτάδι στο φως.

2) Να μη διαβάσετε ποτέ το βράδυ όταν το φως δεν είνε άριστό.

3) Να μην εργάζεσθε απέναντι στο φως, αλλά να φροντίζετε να είστε σε τέτοια έσει ώστε να έχετε το φως απ' τ' άριστερα ή από πάνω σας.

4) Να μη κοιμώσασθε ποτέ γυρισμένος προς το παράθυρο, όταν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου μπορούν να προσβάλουν τα μάτια σας.

5) Ν' αποφεύγετε το πολύ φως και ιδίως το προσερχόμενο από αντλία.

6) Άμα διαβάνητε έστω και τη παραμικρή κούρασι των ματιών σας ν' άφηνετε άμέσως την εργασία και ν' αναπαύεστε λιγάκι κλεινόντας τα βλέφαρα. Επίσης να προτιμάτε στο μέρος που εργάζεσθε το πράσινο χρώμα.

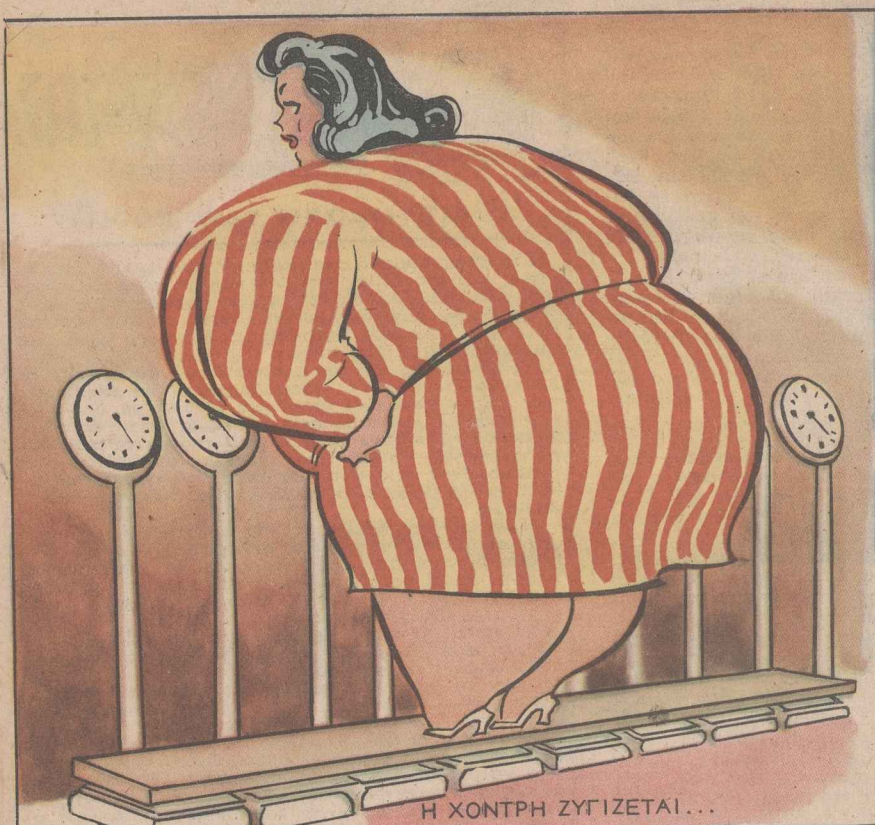
★ Η ζώνη από άμυλο, ανακατεμένη με μέλι και γλυκοκύνδαλο είνε πολύ καλή για τη λεύκανσι και τη δροσερότητα της επιδερμίδος.

★ Μη κόβετε ποτέ με τα δόντια σας την κλωστή που ράβετε. Είνε η καταστροφή των δοντιών.

★ Η κνίδωσις, η δερματική αυτή άσθένεια, θεραπεύεται ύστερα από έπαλξις με μεντόλ και μαζά με κρυμοροδόκον ελινόπνευμα.

★ Τα άμυλούχα λουπάρι είνε επίσης πολύ ωφέλιμα όταν η κνίδωσις είνε έλαφρά.

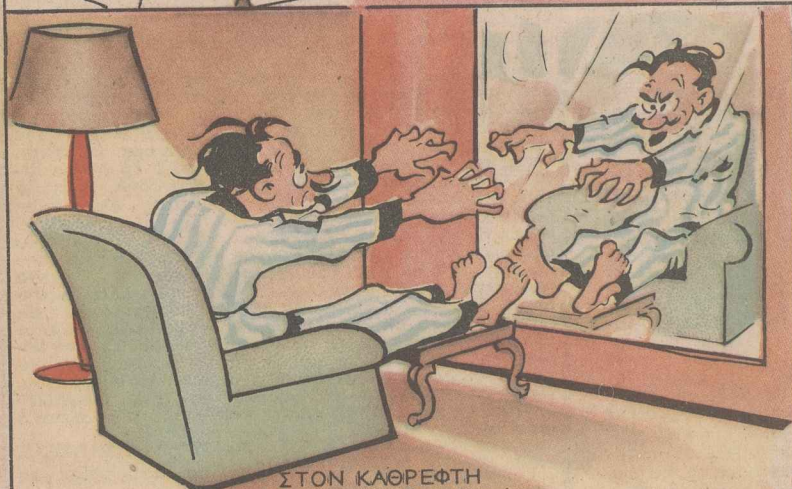
★ Αν η φωνή σας είνε βραχνή βάλτε στο στόμα σας μια παστίλια χλωρικών καλίων, μικρή σαν πιπέλι, λι, πιπιλίστε την και καταπιείτε την όλη σιγά. Η φωνή καθαρίζει άμέσως.

Η ΧΟΝΤΡΗ ΖΥΓΙΖΕΤΑΙ...

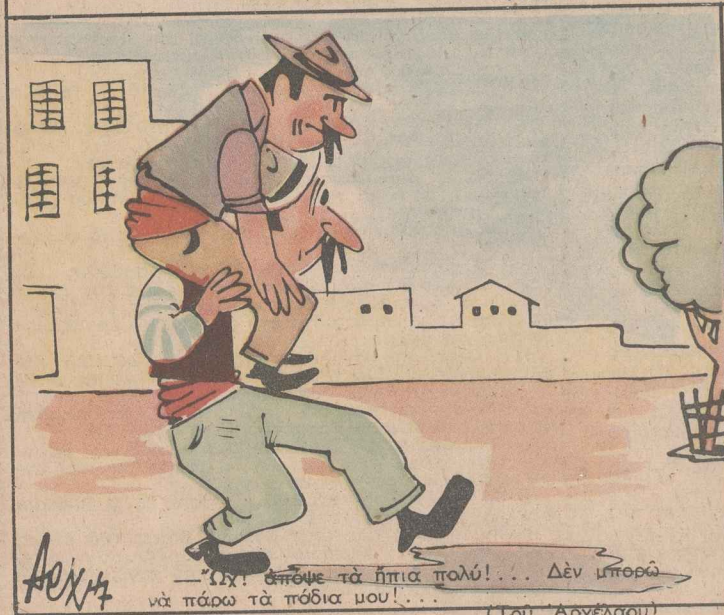
— Τὸ βρῆκα! Τὸ ὀκτῶ καθέτως εἶνε «ναυάγιο»!
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

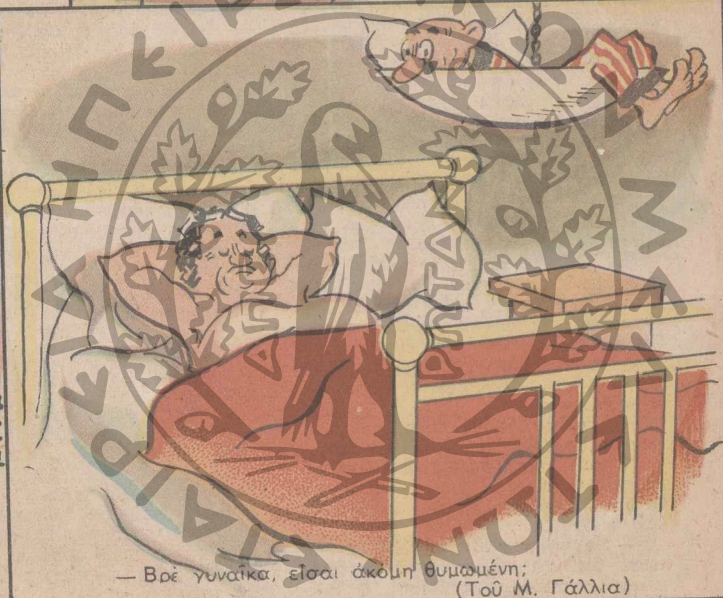
ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ
Ὅταν ὁ ὑπνωτιστὴς ἔχει ἀϋπνίες...
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Μόνο μ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ νέα παγκάκια μπορέσαμε νὰ λύσουμε τὸ πρόβλημα τῆς... ἐρωτικῆς στένγης!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ὄχι! ἀπὸψε τὰ ἥπια πολὺ!... Δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Βρέ γυναῖκα, εἶσαι ἀκόμη θυμωμένη;
(Τοῦ Μ. Γάλλια)